

Лори Макбейн

**МРАК
ПРЕДИ ЗОРАТА**

КНИГА ПЪРВА

ЛОРИ МАКБЕЙН
МРАК ПРЕДИ ЗОРАТА
КНИГА ПЪРВА

Превод: Ваня Пенева

chitanka.info

Младата и красива Реа Клер е отвлечена от бащиния дом и продадена като робиня на „Морския дракон“. Там тя среща очарователния корсар Данте Лейтън и страстно се влюбва в него. На един западноиндийски остров Данте се жени за Реа, а после открива и потънал кораб с голямо съкровище. Заедно с младата си жена Данте се връща в Англия, където омразния му втори баща започва коварни интриги срещу Реа. Нейните родители също се мъчат по всякакъв начин да я откъснат от Данте. Но любовта на Реа е по-голяма от всички коварства и съмнения...

ПРЕЛЮДИЯ

„Няма светлина, няма нищо, освен мрак.“

Джон Милтън

На северното крайбрежие на Девън, в Уест Кънтри, се намира Мердрако. Огромни кули се издигат в мъгливото утро от прастари времена, сякаш сложени на това място от съдбата със задачата да стоят на пост до края на времето. Стени на прастар замък, издигнати от човешка ръка, камък по камък, но сега изоставени — а под белязаните от времето зъбери се плиска само безкрайният прибой на морето; ехото му се вие на спирали по каменните стълби на кулите.

Единственият звук нощем е самотният крясък на някоя сова, потърсила убежище в изоставените кули. В отговор на призива за бой вече не се чува дрънчене на горди щитове или изпитани в битката мечове, мълчанието на голямата зала не се нарушава от дръзки бойни викове. Господарят на замъка отдавна го няма — останал е само неспокойният шепот на морето.

Човешки стъпки не смеят да осквернят тишината на облените от лунната светлина пътеки, нетърпеливи ръце не посягат да разкъсат изкусната плетеница от паяжини. Сложат прах, спуснал се безшумно през безкрайно дългите години, остава недокоснат. Чува се само недоволното мърморене на морето.

Минава ден след ден и хората безмълвно отбелязват хода на слънцето и луната, които изгряват на изток. А когато виещият се по небето път ги преведе покрай брулените от вятъра каменни стени, потъналият в размисли палат си е все там, високо над крайбрежните скали, облени с пръски пяна.

Така минават столетията, бавно и мъчително. Всяко поколение, което прекарва дните си на Мердрако, живее там в радост и грижи. Залязващото слънце, сякаш изпаднало в немилост, всеки ден се скрива в морето зад кулите на Мердрако в часа, когато камбаните на

паклиса възвестяват вечерния здрач и настъпването на прилива. А луната, горда и сериозна, бавно се издига в небето. Но и тя е осъдена да се сбогува и да потъне в сънените води на утринното море, когато прозвучи песента на чучулигата, придружаваща новия ден, и първите златни ивици на хоризонта отново докоснат кулите на Мердрако.

Слънцето и луната, морето и Мердрако. Вечен кръговрат, непрестанни промени, и въпреки това всичко остава, както си е, за вечни времена.

Изградено от камък и хоросан, Мердрако беше всичко, което бе останало от някогашното голямо и благородно семейство. Запуснат, празен и забравен сега, замъкът все още пазеше спомена за някогашното величие. Над осиротелите стени и кули се стелеше чувство на всепроникваща меланхолия, която създаваше илюзията, че животът в Мердрако просто е задрямал, но скоро отново ще се събуди — и тогава всичко ще бъде както преди.

Изпокъсаното знаме, загубило цвят от слънцето, раздирано от вятъра и пръските на вълните, отново ще се развее гордо и величествено, а мрачният прибой на морето ще бъде заглушен от ехтящия сигнал на тромпета, който ще събуди за нов живот заглъхналия замък. Там, където днес отекват само крясъците на чайките, скоро ще залаят кучета, ще задрънчат оръжия, по паважа на вътрешния двор ще тропат конски копита. Нежни мелодии от флейти и мандолини ще се издигнат към небето заедно с пушеците от многобройните огънове, където ще се смесят с изпаренията на морето.

Ала вятърът въздъхва — далечно, бледо ехо — и сякаш нищо не е било. Над студените камъни на замъка цари нереална тишина, падащият мрак превръща сенките в мъгляви мрачни образи и вече нищо не е такова, каквото е било; яснотата на линиите е изтрита от невидима ръка, докато останат само някакви размазани очертания. Промъкналата се сянка на прелитаща птица сякаш е призрак от миналото, а каменните дракони, вкопани в стените на Мердрако, отварят усти и ревът им се смесва с бученето на разбуненото море.

Ала драконите на Мердрако остават пленници. Каменни същества, издигнати високо над портите; ужасяващите им очи са вторачени в земята, извитите назъбени опашки се веят над увенчаните с рога глави, устремени към идващия враг — каменните дракони чакат и бдят.

В тишината на безлунната нощ дебне опасност. Но няма никой, който би могъл да издърпа подвижния мост или да свали решетките. Макар че дори това не би могло да опази дома от неумолимия му враг, защото разрушителят на Мердрако е времето.

Мердрако е раним, изложен на произвола на своя враг. Беззащитен е и не може да се брани от нощите, които крият всичко, нито от дните, изпълнени с неистините на още неприятели — завистта и алчността.

А времето е в помощ на неумолимите врагове на вече несъществуващото семейство. То подпомага неприятеля, който не знае милост по отношение на Мердрако, и някъде в безкрайните дълбини на времето този неприятел вече се наслаждава на победата си и пирува след успеха си — западането и края на семейството; и окончателното разрушение на Мердрако.

Няма никой, който да заплаче над отминаващото време, над отиващите си часове. Останали са само бледи, едва влачещи се призраци на отдавна отминали времена. Няма никой, който да подеме песента за миналото величие, никой, освен ревящия вятър, който оплаква умиращия ден.

Ала в мрака преди разсъмване, възправен гордо над тихо хленчещите води, Мердрако чака пристигането на своя господар...

ГЛАВА ПЪРВА

Безлунна нощ в началото на септември, лето Господне 1770 — нощ, черна като катран. Още по-черни обаче бяха водите на Темза, която се вие през сърцето на Лондон. От реката се издигаше мъгла, прилична на объркан, безплътен дух, и се насочваше право към мястото, където „Морския дракон“, бриг, построен в Бостън, най-сетне бе хвърлил котва след уморителното пътуване, започнало в Чарлзтаун на Каролинските острови. Широките платна бяха свити, високите внушителни мачти стърчаха сред парите, които обгръщаха брига. Само гербът на галеона, поставен на носа, пробиваше странно и заплашително мъглата — ухилен огненочервен дракон с навита опашка и криле. Езикът, увиснал от разтворената уста, сякаш се подиграваше на враговете, които бяха имали нещастieto да се доближат до „Морския дракон“ и до господаря му Данте Лейтън, авантюрист и морски разбойник. В очите на нещастниците, изпитали на свой гръб яростта на бордовите оръдия, капитанът не беше нищо повече от жалък контрабандист и прокълнат пират, който заслужаваше да бъде обесен.

Ала Данте Лейтън беше — за хората, които се интересуваха от произхода и миналото му — много повече от прост капитан на кораб. Той беше маркиз Джакоби и последна издънка на старо и достойно семейство. Той беше единствен наследник на имотите на своите предци, носител на стара и някога уважавана титла, носена от честни и смели мъже — и от мъже, достатъчно дръзки и безмилостни, за да се стремят към величие и да основат династия.

Ала оттогава беше минало много време и блясъкът и славата бяха отдавна угаснали, също като цветята през онази есен, когато „Морския дракон“ и капитанът му се прибраха у дома след дълго пътуване. Данте Лейтън се върна, за да предяви претенциите си към онова, което бяха оставили предците му.

Той беше лорд и господар на Мердрако.

Но много неща се бяха случили оттогава и не по-малко се бе променил мъжът, който някога избяга от Англия и от родното си място. Данте Лейтън отдавна не беше обеднелият млад лорд, който щедро бе разпилял наследството си в безкрайни нощи на пианство и хазарт.

А някога той беше многообещаващ млад мъж, чаровен и достоен. Но скоро по красивото му лице се врязаха следите на разгулния живот. С младежката си дързост той продължаваше по пътя, водещ право към ада. С презрение се отзоваваше за всички, които се опитваха да го предпазят от съветите на фалшиви приятели и умоляваха порочния и щедро пилеец парите си млад мъж да проявява малко повече сдържаност и скромност.

Той лекомислено запушваше ушите си за съветите на хора, които в действителност бяха негови приятели. Оставаше глух за предупрежденията и сляп пред собствения си образ в огледалото. Не обръщаше внимание колко пари пилее и как. С равнодушие, което граничеше с безсрамие, ала в неговите очи представляваше достойно поведение за джентълмен от благороден произход, той сам се осъди, като въпреки това вярваше, че ще настъпи нов ден.

За съжаление този ден започна с горчиво събуждане, студено и мрачно, и обърканият млад мъж застана лице в лице с прозрението, че жестоко е бил използван и измамен точно от онези, на които се е възхищавал, че е бил предаден от коварството на бившите си приятели, че е бил доведен до просешка тояга и завинаги лишен от чест поради омразата и развалата на онези, които вече му бяха врагове.

Един странно пречистен и смирен Данте Лейтън побягна в нощта; побягна от кредиторите и от иронично смеещите се приятели. Засрами се дори от собственото си име.

Ала преди да каже сбогом на всичко, той проигра и последната си гвинея в последен упорит или отчаян опит да си върне поне едно от неизплатимите наследства на семейството си, които толкова безгрижно бе оставил да се изплъзнат между пръстите му. Ала загуби. Всичко, което някога му принадлежеше, вече беше собственост на друг човек.

Това беше най-горчивият час за Данте Лейтън. Смъртта изглеждаше желано убежище. И все пак този час беше — без да го е осъзнал — началото на спасението му. Данте Лейтън сигурно щеше да го отрече, защото мъжът, който стана свидетел на последното му и окончателно унижение, беше един недодялан и от долен произход тип,

който надали изпитваше съчувствие към нещастieto на гордия и високомерен благородник. Обикновен морски капитан, достатъчно безсрамен да не приеме честната дума на джентълмен, че дълговете от игра ще бъдат изплатени. Напротив, той принуди младия безделник, облечен в сатен и коприна, да отработи дълга си, като постъпи на служба на борда на кораба му, носещ името „Пердита“.

А „Пердита“ на капитан Седжуик Кристофър не беше някой от онези тромави, разядени от червеи търговски кораби, а бърз и подвижен плавателен съд, снабден с шестнадесет оръдия. Писмо от Короната разрешаваше на капитана да напада безнаказано многобройните закleti неприятели на кралството. „Пердита“ следваше своя курс с безпримерно умение и усърдие, и това във времето, когато непрестанните схватки и караници между французи и англичани доведоха до Седемгодишната война.

Униженият млад лорд скоро се изправи лице в лице със смъртта, към която се бе стремил, но този път — макар окончателното му унищожение да изглеждаше неизбежно — в сърцето му внезапно се събуди желанието на всяка цена да оцелее. Закле се в онова, което все още бе останало от честта му, и се предаде на съдбата си, знаейки отлично, че ще дойде денят, в който ще отмъсти на враговете си — като при това си даде обещание да бъде безмилостен.

Първите дълги години по море представляваха тежко изпитание, но мъжът, който стана Данте Лейтън, ги понесе, без да се оплаква. Високото му обществено положение не беше причина да се отнасят с него по-различно, отколкото с останалите, така че му се налагаше често да търка палубата от кръвта и мръсотията; Данте работеше заедно с най-простите матроси. Вдигаше платната с екипажа, висеше на такелажа и пръстите му се вкочаняваха от студ. Беше канонир, пълнеше и насочваше оръдието, докато останалите се готвеха за атака. А когато изтощен и полумъртъв от умора падаше на койката си, се бореше срещу съня и каляваше волята си с подробно изкования план за отмъщение.

С течение на годините Данте заслужи правото да стане един от екипажа на „Пердита“. Издигна се от прост матрос до подофицер на предната мачта, после стана щурман, а накрая и капитан. Заслужи и уважението на екипажа.

Стана и нещо много повече. — Данте Лейтън заслужи уважението и дружбата на Седжуик Кристофър, с когото никак не беше лесно да се сприятелиш. Капитанът беше мрачен човек — дори твърд и рязък, както го описваха — и беше неоспорим господар на кораба си, докато крачеше по палубата с присвити кобалтовосини очи и не изпускаше от поглед платната, мачтите и хората си, на които ревеше резки заповеди.

Като командир беше безпощаден, но екипажът му не би излязъл в морето с никого друго, освен с капитан Седжуик Кристофър, защото той беше почтен човек — и преди всичко най-добрият моряк, при когото бяха служили.

И когато добрият капитан загина в бой — последните му думи бяха крясък към враговете да предадат флага си — екипажът го погребва в морето с всички почести. Дори най-твърдите моряци бяха трогнати. Най-много тъжеше първият между тях. Капитан Седжуик Кристофър остави на приятеля си всичко, което притежаваше. В стария моряшки сандък Данте Лейтън откри секстант и компас, но и още нещо, което на пръв поглед нямаше особена стойност. Означаваше нещо само за двама души. Единият беше капитанът, който го бе пазил през всичките тези години. Другият беше мъжът, който най-последно бе възвърнал част от своето притежание.

Това беше портретът на изключително красива жена с дете. Коси, светли като лен, и сиви очи — жената на портрета беше като видение в злато и алабастър, обвито от нежна пара. Тя се носеше между морето и небето като дух, заловен от вятъра и запратен в незнайна посока. Детето до нея, момче на по-малко от десет години, бе вдигнало поглед към майка си и сивите му очи искряха от възхищение. Малката му ръка се губеше в диплите на роклята ѝ, сякаш търсеше да се хване за нещо трудно уловимо.

Портретът беше на лейди Илейн Джакоби и сина ѝ Данте Лейтън.

Данте Лейтън се взираше в картината, която бе смятал за изгубена, и сигурно нямаше да се изненада повече дори ако майка му бе оживяла и се бе явила пред него. Толкова много натоварени с вина години бе размишлявал за съдбата на картината, за да открие, че през цялото време тя е била притежание на капитана.

Когато прочете последната воля на загиналия, Данте Лейтън получи отговор на много от въпросите си. Най-после разбра какво е ръководило капитана през онази безславна нощ преди много години, когато бе предпазил от саморазрушение необуздания млад мъж. Онзи младеж не представляваше нищо за него и Данте често се бе чудил защо Седжуик Кристофър взе съдбата му в свои ръце.

Причината беше портретът. Капитанът беше самотен мъж, който непрекъснато пътуваше по море и нямаше нито семейство, нито любеща съпруга, която да чака завръщането му в родното пристанище; но през всичките тези години той бе обожавал тайно една жена, която съществуваше само на платното и в спомените на един измъчван от чувство за вина млад мъж.

Един суров, понякога хапливо ироничен мъж се влюби в портрета на жена, която никога не бе срещал. Тя беше починала много преди капитанът да види изображението ѝ. И колко често, докато се взираше с копнеж в бледата картина, той се чудеше на странната тъга в сивите ѝ очи.

Данте мълчаливо се взираше в адресираното до него послание:

„... Така че чаках твърде дълго, преди да ти кажа това, защото когато прочетеш тези редове, аз отдавна ще съм слязъл от борда и вече нищо няма да има значение. Освен за теб, приятелю. Мисля, че заслужаваш обяснение, макар самият аз да не се осмелявам да твърдя, че знам цялата истина, защо и за какво. Някой може да каже, че случилото се онзи ден е било по волята на съдбата, и може би има право. Виждал съм твърде много загадъчни неща през живота си, за да се замислям над онова, което не разбирам.

Всичко, което зная, е какво почувствах в онзи отдавна отминал ден в Лондон. Бях прекарал дълго в открито море, а на сушата нямам много познати. Бях сам, когато случайно минах покрай витрината на малък магазин и видях портрета на жена и детето ѝ. Заковах се на място, пленен от образа ѝ. Стоях дълго така, приятелю, и докато се взирах в тези меки сиви очи, имах чувството, че те

проникват в душата ми. И жената на портрета говореше на мен, Седжуик Кристофър, никому другиму. Внезапно усетих, че имам силата да направя нещо, което да прогони тъгата от очите ѝ.

Е, аз съм един стар глупак и собственикът на магазина очевидно беше на същото мнение, когато нахлух вътре и дръзко настоях да узная всичко за дамата на портрета. Името ѝ беше лейди Илейн Джакоби. Освен това научих, че е загинала трагично само месеци преди завръщането ми в Англия. Имах чувството, че са ми нанесли смъртоносен удар. Мъжът в магазина сметна, че съм полудял, особено когато без възражения платих извънредно високата цена, която ми поиска. Не можеше да знае, че бях готов да платя десет пъти повече.

После, с олекнала кесия, вече беше много по-лесно да науча всичко, което човекът знаеше за дамата и преди всичко за момчето с ангелско лице до нея. Това бил единственият ѝ син и в цял Лондон не можел да се намери по-див и по-дързък млад лорд. Невинното момче на картината се превърнало в негодник, който безотговорно пилеел наследството и доброто си име.

Каква поквара, казах си, как е могъл да продаде дори портрета на майка си, за да изплати дълговете си.

Вече знаех какво трябва да направя. Започнах да те търся, приятелю. Сигурно съм бил луд и — дано бог ми прости — надявах се да открия в твое лице проклетата свиня, за която те смятах. Тогава все щях да намеря начин да те предизвикам. Искях да те убия, момчето ми, но когато седнах срещу теб на игралната маса и се вгледах в сивите ти очи, които толкова приличаха на очите на жената от портрета, не можах да се откъсна от тях и забравих всяка мисъл за убийство.

Естествено ти не беше такъв, какъвто си те бях представял. Е, беше доста нахален, но това ти беше в кръвта. Така те бяха възпитали и аз не можех да те обвинявам. Веднага видях, че пиенето и развратът ти създават проблеми. Имах чувството, че си тръгнал право

към смъртта. Ако не бях видял очите ти, приятелю мой, сигурно щях да те предоставя на съдбата ти.

Но в тях видях разкаяние, тъга и същия странен копнеж, който изразяваше погледът на майка ти. Причината за тази тъга все още е загадка за мен, защото тя е била в очите на майка ти много преди ти допълнително да натъжиш сърцето ѝ. Ти си неин син и тя сигурно много те е обичала. Тази беше причината, поради която в онази нощ се съжалих над теб.

Заклех се да направя от теб почтен човек. Или щях да се справя, или да те пратя на дъното на морето. И нека бог ми е свидетел, приятелю, през първите месеци често се съмнявах в теб, защото гневът и липсата на воля едва не ти струваха живота.

Но ти оцеля. Майка ти щеше да се гордее с теб. Никога не съм имал честта да се запозная лично с дамата от портрета, но я обичах, както никой никога не я е обичал. Глупаво, нали, и се боя, че то ще ме завлече в пропастта, защото съм доволен да живея единствено с тази мечта. Така е, бях глупак, но не бих заменил нито ден от това отдаване.

Има само едно нещо, което бих променил. То не ме направи по-добър от негодник и сигурно ще заслужи презрението ти. Възползвах се от онова, което знаех за теб, и скрих портрета. Никога не се издадох, че е у мен. Казвах си, че го правя само за твое добро. Исках да страдаш от неизвестността. Знаем, че отчаяно си се опитвал да откупиш обратно картината, защото на другия ден се върнах в онзи магазин с надеждата да узная още нещо за лейди Илейн. Собственикът ми разказа, че си бил там и си го заплашил, но той не могъл да ти каже нищо за мен, дори името ми. Така разбрах, че си играл само за да събереш достатъчно пари и да откупиш обратно портрета на майка си.

А аз те лиших от утешаващото ѝ присъствие през всичките тези години на мъчения и сега най-смирено те моля да ми простиш. Не постъпих добре, приятелю, но всички имаме своите грешки и слабости. Моята слабост

беше твоята майка. Колко често проклинах съдбата за жестоката ѝ игра!

Исках само... е, на това не му е мястото тук. Исках да узнаеш истината. Исках също да знаеш, че те смятах за свой син, за детето, което никога не съм имал. Нямах да бъда по-горд със собствената си плът и кръв. Затова завещавам своя дял от «Пердита» на теб, сине. Надявам се деловите ми партньори да те оставят на поста капитан на «Пердита», но за съжаление те са купчина алчни търговци и еснафски душици, затова е възможно да не посмеят да изложат на риск парите си, като поставят начело на екипажа толкова млад капитан. Ако стане така, накарай ги да ти изплатят дела и си купи собствен кораб. Имаш всичко, което е необходимо за един добър капитан, приятелю, готов съм да сложа ръката си в огъня за това. Имаш дял от цялата плячка, която сме трупали. Събрало се е едно малко състояние.

Ти не си изхарчил почти нищо от него. Не знам за какво спестяваше. Това е твоя работа, не моя. Но ако бях на твое място, щях да дам всичките си пари за нов кораб, който да ме направи независим от намесата на каквито и да било партньори. Бъди свой собствен господар, приятелю.

Още един последен съвет от човек, видял твърде много нещастия, предизвикани от гнева и гордостта. Ти стана великолепен мъж, добър човек. Почтен си и заслужаваш уважението на екипажа. Не мога да те обвиня, че си безмилостен, защото само безпощадните оцеляват и вдигат платна към дома. На борда на кораба си имаш свещеното задължение да следваш правилния курс, каквото и да ти струва това. Ала когато не си в битка, приятелю, решителността би трябвало да бъде смекчена от съчувствие.

Храня опасението, че не можеш да простиш. През всичките тези години оцеля, защото беше обзет от мисълта да отмъстиш за причинената ти някога неправда. Най-сериозно твърдя, че не мога да те обвиня за нетърпението, с което очакваш деня на разплатата. Но се тревожа, че

желанието за отмъщение се е превърнало във всепоглъщащ огън. Бъди предпазлив, сине мой. Тъжната истина е, че много често отмъщението отнема повече от отмъстителю, отколкото от наказания.

Знам от собствен опит, че отмъщението не е толкова сладко и оставя в сърцето на човека ужасна горчивина. При това губиш повече, отколкото печелиш, не го забравяй. И още един, последен съвет от стария морски вълк: не вдигай платна близо до вятъра, за да не попаднеш между дявола и дъното на морето.

Внимавай за себе си, приятелю.

Седжуик Оливър Кристофър“

Когато „Пердита“ пусна котва и вестта за смъртта на капитана се разпространи и достигна до ушите на компанията, опасенията на Седжуик Кристофър се потвърдиха. „Пердита“ мина под командата на друг капитан. Данте Лейтън продаде своята част и закупи елегантен двумачтов бриг, току-що пристигнал от колониите. Нарече го „Морския дракон“ и издигна на предния щевен, точно под бушприта, гербовата фигура на дракон.

За първото си пътуване под командата на новия капитан „Морския дракон“ разполагаше с опитен екипаж. Доста хора от „Пердита“ тръгнаха с Данте. Боцманът Кобс, роден в Норфолк, сметна, че ще е най-добре да плава по моретата под ръководството на човек, обучен от капитан Кристофър. Макдоналд, шотландският платнар, бе един от хората, направили от Данте Лейтън истински моряк. Той също не познаваше по-добър капитан, с когото би могъл да пътува. Тревълони, мрачният дърводелец от Корнуел, прецени, че Кобс и Макдоналд знаят какво вършат, и се присъедини към тях.

Имаше още един човек, който познаваше добре капитана и също се качи на борда на „Морския дракон“, макар да свикна бавно и с много усилия с живота на кораба. По време на първите месеци в открито море често имаше чувството, че няма да издържи. Никога дотогава моряците не бяха виждали човек с толкова зелено лице като Хюстън Кърби, някогашен лакей в Мердрако, после личен прислужник на стария маркиз и най-последно иконом на лорд Данте Джакоби. Фактът,

че господарят му е станал капитан, особено на кораб с името „Морския дракон“, означаваше, че им предстои несигурно бъдеще.

Дълги години верният и предан Кърби изчакваше момента, в който — както страстно се надяваше. — Негово Благородие ще се умори да си играе на моряк. Но надеждите му не се оправдаха и Хюстън Кърби стигна до печалното прозрение, че ако иска да служи и по-нататък на своя млад господар — задължение, с което го бе натоварил старият маркиз — той трябва да придружи лорда в морето.

Хюстън Кърби, баща му и дядо му бяха служили вярно на семейство Лейтън, в добри и лоши времена. Той не можеше да остане бездеен и да гледа как последният от Лейтънови прави всичко, за да завърши живота си на дъното на морето. Хюстън Кърби помнеше разпуснатия млад мъж, който беше някога Данте Лейтън, и не можа да потисне страха, който обзе душата му, когато през една бурна нощ решително се покатери на борда на „Морския дракон“.

Повече от десет години не бе виждал младия си господар, затова нека му бъде простено, че не позна веднага капитана на „Морския дракон“. Загорелият от слънцето, широкоплещест мъж, който учтиво го поздрави, нямаше нищо общо с бледия и по-скоро слабават благородник. А сивите очи, които Хюстън Кърби никога не би могъл да забрави, го гледаха с безличен, пренебрежителен поглед на напълно непознат човек. Когато икономът застана пред капитана, сивите очи се присвиха замислено и по гърба на Кърби пробягаха студени тръпки. Никога по-рано не бе виждал този студен, внимателно преценяващ поглед. Внезапно осъзна, че ако не издържи на тази безмилостна преценка, капитан Данте Лейтън ще го изхвърли през борда като излишен баласт или боклук.

През следващите години, когато огънят на оръдията разтрошаваше дъските на палубата до него, Хюстън Кърби с ужас се замисляше дали не е постъпил твърде глупаво, като е придружил господаря си по море. Твърде често беше близо до смъртта, за да не си задава въпроса дали двамата с Данте ще видят някой ден кулите на Мердрако.

Затова и почти не усети разочарование, когато през 1763 година бе подписан Парижкят договор и войната между Англия и Франция се прекрати. Зарадва се, че най-сетне ще стъпи отново на твърда земя. Ала твърде скоро откри, че капитанът има други планове за бъдещето

— а връщането в Англия и приличният живот на сушата съвсем не бяха част от тях.

Вместо това платната на „Морския дракон“ се издуха от свежия бриз и капитанът заповяда на кормчията да държи курс на северозапад. Скоро зелените и толкова близки брегове на Англия изчезнаха на хоризонта. Минаха две седмици и Канарските острови останаха зад гърба им. „Морския дракон“ се насочи към Барбадос.

Младият Алистър Марлоу се качи на борда на кораба като надзирател на товара. Той се присъедини изненадващо към екипажа в една дъждовна нощ в Портсмут. Това бе станало преди две години и Хюстън Кърби се подхилваше и до днес, като си спомнеше изискания млад джентълмен, когото капитанът довлече на борда на кораба си. Кадифеното палто на изпадналия в безсъзнание красавец беше изпоцапано, тънките копринени чорапи скъсани, а челото му беше разкрасено с огромно синьо петно — болезнен белег от палката на патрулиращи полицаи, които се опитваха да заловят някой мъж, имал нещастieto да се разхожда по улиците на Портсмут, и да го пратят да служи на корабите на Негово Величество. Ако капитанът не бе дошъл навреме, със сигурност щяха да успеят.

Като най-млада издънка на заможен провинциален джентълмен, чиято собственост бе отишла в ръцете на първородния син, Алистър Марлоу беше с неясно бъдеще. За да се отърве от кредиторите, той трябваше да стане или войник, или духовник — двете почтени професии за западнали джентълмени. Ала нито една от тях не привличаше младия мъж, който жадуваше за приключения и си търсеше постоянен доход.

Само капитанът на „Морския дракон“ знаеше защо се е съжалил над отчаяния млад джентълмен през онази нощ в Портсмут. Великодушните прояви на съчувствие бяха нещо необичайно за Данте Лейтън. Но ако някой имаше неблагоприятното да изрази недоверието си в градския човек, комуто капитанът бе предложил койка на борда на „Морския дракон“, скоро самият Алистър Марлоу се погрижи да разсее всички съмнения. Младият мъж показа, че е привикнал на тежък труд, а желанието му да се обучи беше толкова силно, че много стари моряци недоволно мърмореха, защото ги превъзхождаше.

Когато „Морския дракон“ се понесе по спокойния курс на север към последната си цел Чарлзтаун, омайните слънчеви залези на

Западноиндийско море и мекият вятър завладяха сърцата на моряците, които отлично помнеха студените, остри ветрове и бушуващите вълни на негостоприемния Северен Атлантик. Докато плаваха покрай гъстите тропически гори и далечните планински върхове на Доминика, екипажът на „Морския дракон“ все още не беше попълнен.

Барнаби Кларк, новият подофицер-щурман, изискано конте от Антигуа, се присъедини към екипажа в Ямайка. Лонгакрес, стар пират без име и с два липсващи предни зъба, се качи на борда в Провидънс в ролята на лоцман. А Соумс Фитсимънс, първият подофицер, остроумен ирландец от колониите с неизчерпаем запас от революционни фрази, се представи на капитана едва в Чарлзтаун.

Докато бяха на котва в Сейнт Китс, капитанът слезе на сушата и след известно време се върна в компанията на Кони Брейди, юнгата на „Морския дракон“. Разнесе се слух, че е спечелил момчето при игра на карти от капитана на роботърговски кораб, който безмилостно го биел. Ако го бяха помолили, Хюстън Кърби би могъл да потвърди, че капитанът е бил свидетел как седемгодишното момче напразно се е опитало да избяга от кораба в свободното холандско пристанище Сейнт Юстатиус и че се е заклел да спаси детето от безмилостните побои, независимо по почтен или непочтен начин.

Фактът, че роботърговският кораб отплава за Сейнт Китс с „Морския дракон“, че двата плавателни съда се движеха едва ли не борд до борд, не допринесе много за разсейването на този слух, особено след като се знаеше, че „Морския дракон“ би трябвало да е поел курс към Ямайка. Историята, която се разпространяваше като огън — като всяка добра клюка — още повече сгъсти тайната около капитана на кораба. Той беше човек с достатъчно меко сърце, за да спаси едно дете, и едновременно беше в състояние да издуха някой кораб от повърхността на морето.

Естествено там беше и котката на кораба, спасена от натъпкания с камъни чувал, захвърлен в един от каналите на реката. Много хора видяха как Данте Лейтън отнесе на борда на своя бриг измършавелия, тормозен от бълхи котарак. Някой, който би го видял пет години покъсно — огромен, с блестяща козина, носещ гордото име Ямайка — да се разхожда по доковете или да се грее на слънцето на перилата на кърмата, сигурно би имал всички основания да се учуди на съдбата, която бе позволила прекрасната котка да изгуби един от седемте си

живота, за да прекара останалите шест като глезен талисман на суевърния екипаж, загрижен за нея като за никого другото.

През следващите години „Морския дракон“ се движеше под благоприятни ветрове и пренасяше стоки между Западноиндийските острови и Западните Каролини. Товареха контрабандни стоки от заливите на диви брегове и се държаха далеч от добре въоръжените фрегати и шалупи на Негово Величество, които патрулираха по бреговата линия от Фалмут на север до Сейнт Огъстийн на юг.

Един от най-ожесточените им неприятели беше капитан сър Морган Лойд от кораба на Негово Величество „Порткълис“, шалупа с осемнадесет оръдия. Ала „Морския дракон“ плаваше под щастлива звезда — или с личния късмет на дявола — и „Порткълис“ никога не успя да го залови или поне да се приближи достатъчно, за да даде залп по носа или широката страна.

Но всичко това беше минало. „Морския дракон“ и гордият му господар се бяха завърнали. Ветровете на добрия късмет издуваха платната по време на последното плаване. Корабът беше натоварен със съкровище, намерено в потънал край бреговете на Флорида испански галеон. Капитанът и хората му бяха богати и мечтите им скоро щяха да станат действителност. Засега предизвикателният рев на дракона беше заглъхнал и в последвалото го безветрие се чуваше единствено самотното протяжно скърцане на мачтите над празната палуба. Приливът меко се плискаше в корпуса на мирния кораб.

Мъглата, прилична на огромен призрачен облак, се стелеше над поклацащите се мачти и почти закриваше пустите кейове. После се втурваше в тесните, преплетени улички на града, където джебчиите, скитниците и евтините проститутки се отдаваха на занаята си. Звънът на църковните камбани идваше някъде много отвисоко и сякаш разрязваше обвиващата всичко мъгла. Латернистът изтръгваше от инструмента си нестройни звуци, като песен на плачеща фея на смъртта. Уличните търговци предлагаха с кресливи гласове стоките си.

Внезапно от мъглата изникна бързо носеща се карета. Колелата ѝ затракаха по хлъзгавия паваж и закачиха един от многото железни стълбове, които обграждаха павираните улици. Ядните проклетия на призрачния кочияш отекнаха нечути и каретата продължи пътя си. Без да се съобразява с хората по улицата, дръзкият човек на капрата подканяше впряга си да побърза.

— Ти, дебелокож тъп селски плъх! — изрева дребен мъж с крака като буквата „О“ и размаха юмрук след каретата. Ще му покаже на онзи безсрамник, нека само има късмет да спре!

— О, я си върви по пътя! Нямам време да седя тук през цялата проклетата нощ, а ти да си клатиш краката в широките ботуши. Има много хора, които са тръгнали по важни дела. Не всеки вири нос в мъглата и не върши нищо.

Хюстън Кърби възмутено изпухтя.

— Ти и важни дела? Само дето устата ти е нахална, иначе нямаш какво друго да правиш, освен да размишляваш чии джобове да изпразниш — извика той. И тъй като изявлението му завърши със заплашително ръмжене, непознатият побърза да изчезне, без да удостои с поглед нелюбезния чужденец.

— Какво безсрамие! Не знам какво е станало с този град. Всъщност никога не съм го харесвал. Хората тук все бързат за някъде и все са заети, та нямат време дори да покажат пътя на някой чужденец; най-много да му изкрещят да се маха по дяволите, ако се е осмелил да им досажда — продължи да мърмори Хюстън Кърби, като по някое време спря и хвърли поглед към закръглените върхове на ботушите си. — Е, не са най-модните в Лондон, но никак не приличат на селски обувки — изпухтя обидено той. После се изплю в канала, който се пълнеше с мръсна вода.

Кърби вдигна рамене срещу студения дъжд, който се стичаше от яката на палтото му, и продължи да крачи по хлъзгавия тротоар. Блестящите калаени и месингови съдове, среброто и кристалът, изработени от изкусни ръце, които блещукаха зад една осветена витрина, не бяха удостоени с вниманието му, също както скъпоценните кадифета и коприни в магазина за платове или изкушаващия блясък на великолепните златни бижута в съседния магазин.

Валеше като из ведро, когато Хюстън Кърби наближи желязната входна врата към двора на „Хоукс Бел Ин“. Кафявото сукно на връхното му палто беше напоено с вода и тежеше двойно повече от обикновено. Освен това му беше твърде голямо и на всяка крачка мокрите поли се удряха в коленете му. Ала въпреки мъчнотиите, които му създаваше палтото, въпреки усилията да запази равновесие по хлъзгавия паваж, Хюстън Кърби продължи пътя си.

Внезапно дребният мъж направи огромен скок и се озова в другия край на улицата, толкова далеч, колкото успя с късите си крака — и тъкмо навреме, защото от мрака изскочи карета с впряг от шест коня, която се втурна през портата и разплиска вода на всички страни.

Ако имаше някой наблизо, той със сигурност щеше да узнае мнението на дребния мъж за кочияша. С тежка въздишка той погледна надолу към мокрия си панталон и подгизналите тъпи ботуши. Как ли щеше да свърши този свят? Кърби поклати глава и забърза към двора. Там цареше оживление. Оборски ратаи и момчета тичаха напред-назад, запрягаха и разпрягаха коне или мъкнеха багаж, без да се съобразяват особено със съдържанието му.

Хюстън Кърби въздъхна и влезе в сравнително сигурната и спокойна кръчма, пълна с измръзнали пътници, току-що пристигнали от Бат или Бристол. Продължаващото седмици пътуване в каретата вероятно бе станало по-приятно и по-бързо, отколкото беше някога.

Хюстън Кърби трябваше да си проправи път с лакти през навалищата, за да се приближи до открития огън в голямата камина. Нечий широк гръб, мощни рамене или мускулесто рамо постоянно препречваха пътя му. С почти комичен израз на недоволство дребният мъж направи опит да завземе едно трикрако столче. Царящата бъркотия и всички превратности, които бе преживял през този ден, го караха да се чувства още по-зле.

Тъкмо когато понечи да издърпа столчето под нечий огромен крак в тежък ботуш, един глас го повика по име. Кърби се огледа и забеляза двама мъже, които познаваше твърде добре и които седяха на една маса близо до пламтящата жаравя в камината.

Алистър Марлоу вдигна ръка и помахаша на дребния мъж, чиято глава бе забелязал сред морето от човешки рамене. В същото време повика една от заетите сервитьорки и ѝ поръча бира.

Като видя усмивката на отдалечаващото се момиче, Хюстън Кърби недоволено изпухтя, знаейки отлично, че възрастен мъж като него никога не би получил подобно бързо и любезно обслужване. Този млад момък с искрящи очи и пълни с пари джобове лесно успяваше да накара момичетата да му освободят маса до огъня.

Мокротото палто на Кърби вече димеше на куката до камината, а той побърза да седне до двамата мъже, които му бяха освободили място на пейката. Изисканият Алистър Марлоу бе свалил палтото от

раменете му и го бе окачил на куката, забита толкова високо, че Кърби не можеше да я достигне.

Соумс Фитсимънс говореше с потрепващи ноздри:

— Да бъда проклет, ако някой не е преобърнал нощно гърне — изръмжа той. А когато превъзбудените му сетива се справиха с невероятната воня, той изпитателно изгледа Кърби и вдигна черните си вежди. — Моля за извинение, мистър Кърби, но къде, по дяволите, бяхте досега?

Хюстън Кърби отпи голяма глътка от каната с ейл. Горещ и подправен със захар, канела и масло, той изпрати лъч топлина по цялото му тяло, чак до пръстите на краката.

— Според мен, мистър Фитсимънс, имам късмет, че изобщо успях да се прибера, все едно колко мирише тук. Като се има предвид, че ме обидиха и на два пъти едва не бях прегазен от минаваща карета, това е същинско чудо. Постепенно започвам да вярвам, че на борда на „Морския дракон“ беше много по-сигурно, отколкото по тукашните улици — заоплаква се Хюстън Кърби, преди да опразни каната си.

— Звучи така, сякаш тази сутрин сте станали с левия крак — пошегува се Соумс Фитсимънс.

— А откога споделям леглото с вас и някоя от многото ви приятелки? — отговори сърдито Хюстън Кърби. Ирландецът се изсмя и дребният мъж кимна доволно към ухиления Алистър, който сложи пред него нова кана с бира.

Соумс Фитсимънс заклати глава, но възмущението му скоро премина в смях.

— Сигурно си мислите, че не съм достатъчно учен, за да споря с човек като вас. Но тъй като споменахте за това — продължи той, очевидно ненаучил урока си докрай, — ще ви кажа, че тази гледка си струва да бъде увековечена. Смятам, че съм достатъчно мъжествен за госпожиците, и нямам нужда от любезната ви помощ.

— Аз пък си мислех, че държите обичайните си революционни речи пред няколко от избухливите си приятели в задната стая на някоя таверна — промърмори Кърби.

— Има достатъчно време. Нощта едва е настъпила — отговори Соумс Фитсимънс. Непокколебимият тон на гласа му накара двамата приятели да се почувстват неловко. В последно време такива речи се

чуваха все по-често и беше много опасно да те заподозрат във връзка с нещо подобно.

— Какво ви тревожи, Кърби? — поиска да узнае Алистър, сменяйки без усилие темата, както се сменяха каните пред тях.

— А аз смятах, че богат човек като вас не може да има проблеми. Или си блъските главата как по най-добрия начин да похарчите дела си? — намеси се любопитно Соумс Фитсимънс. Той вече бе предвидил своята част от съкровището за закупуването на собствен кораб, с който смяташе да се сдобие след завръщането си в колониите.

— Мисля, че повечето от другарите ни ще имат не повече от един-два суверена в джобовете си, когато приключат с пиршествата в Лондон — отговори Кърби, който вече беше забелязал група добре познати лица на една от съседните маси. Макар че му беше малко трудно да ги различи, защото облеклото им беше ново и необичайно изискано.

— Това е много интересно, като се има предвид, че досега никой от нас не се е докоснал до съкровището — отбеляза сухо Соумс Фитсимънс и се замисли за собствените си нови дрехи, изработени с такова усърдие от шивача.

— Едва от няколко дни сме в пристанището — напомни му Алистър. — Капитанът трябва първо да уреди въпроса със заповедта за арестуване, преди да се съберем и да извършим разделянето.

Хюстън Кърби шумно изпуктя и едва не се задави с бирата си.

— Поради слуховете, които се носят за капитана, репутацията му е още по-лоша от времето, когато напусна Лондон. И това е благодарение на някои хора, чиито имена не искам да спомена — добави стюардът и изгледа укорително един от членовете на екипажа, заел място до камината.

Кървавите пиратски истории и силно преувеличените анекдоти за капитана на „Морския дракон“, които разказваше Лонгакрес, се разпространяваха из Лондон с бързината на светкавица. А в широките си панталони до коленете, квадратно изрязаното яке и яркочервената кърпа около врата Лонгакрес със сигурност беше олицетворение на кръвожаден пират от легендите. Външният вид придаваше допълнителна достоверност на разказите му. А фактът, че старият разбойник скоро щеше да стане състоятелен човек, го правеше още по-желан събеседник.

— Смятам, че някои хора просто не знаят кога е нужно да си мълчат.

— Но той е безобиден, Кърби. Само дето му доставя удоволствие да е в центъра на вниманието. Макар че и на мен ми се иска да си купи нови дрехи или поне нов панталон. Изглежда, сякаш още стои под флага с мъртвешкия череп — ухили се Фитсимънс.

Алистър Марлоу мълчеше през цялото време и само наблюдаваше отразените по лицето на дребния стюард чувства. Колко много личности са скрити у Хюстън Кърби, мислеше си той, много повече от всеки друг, когото познавам.

— Вие все още се тревожите за нещо, нали, Кърби? — попита високо той.

Макар че това не му се случваше често, този път Кърби не знаеше какво да каже.

— Ако се тревожите за капитана и за повдигнатите срещу него обвинения, бих ви посъветвал да ги забравите колкото се може по-скоро. Въпреки всичко той е маркиз и богат джентълмен. Съмнявам се, че висшият съд ще сложи ръка върху него. Странно е, нали, как титлата и богатството влияят върху живота на хората. Макар всички ние да знаем, че най-почетната титла, която е притежание на Данте Лейтън, е тази на командир на „Морския дракон“. Освен това, той е невинен по всички точки на обвинението — допълни предано той, зачерквайки от мислите си всички извършени контрабанди.

— Нима вярвате, че това ще го спаси от бесилката? — попита иронично Фитсимънс. — Макар че в едно сте прав, мистър Марлоу. Онези достойни стари господа с перуките надали ще обесят богатия маркиз. Все едно какво е извършил.

— Този път може би няма — промърмори в каната си Хюстън Кърби и раменете му увиснаха, сякаш носеха целия товар на света.

— Надявам се, не сте забравили, че освен това капитанът има двама твърде уважавани свидетели, които ще дадат показания в негова полза. Много се съмнявам, че дъщерята на един дук или офицерът на Негово Величество могат да бъдат заподозрени в съучастие.

Соумс Фитсимънс избухна в смях.

— Ами да, капитанът е сключил договор с дявола, това поне е сигурно. Като си помисля само, че лично сър Морган Лойд е дошъл да свидетелства в полза на капитана! Това е достатъчно, за да накара и

мен, и останалите лондонски граждани да повярват във всички истории на стария Лонгакрес.

Мрачният стюард още повече увеси нос.

— Хайде, приятелю, животът продължава. Не го вземайте толкова навътре — провикна се ирландецът, когато прислужничката се появи с кани прясна бира и пълни с ядене чинии. — Онова, от което се нуждаете сега, е голямо парче от това чудесно сърнешко печено. То непременно ще повдигне настроението ви — обеща той, когато на масата бе поставено голямо плато, като при това не престана да се възхищава от деколтето на усмихнатото момиче.

Докато Соумс Фитсимънс посвещаваше цялото си внимание на флирта с любезната слугиня, Алистър се възползва от случая да поговори насаме с дребния стюард.

— Сигурно се питате какво възнамерява капитанът, нали, Кърби? Тревожите се, понеже вече се е сдобил с богатство и има достатъчно средства, за да погаси една стара сметка.

Кърби се взираше в бирата си, сякаш търсеше да прочете бъдещето в пяната.

— Отдавна живея със страха от този ден.

— Но, Кърби, оттогава настъпиха толкова промени — усмихна се окуражително Алистър.

— Така ли? — попита със съмнение в гласа стюардът. — О, приятелю, много ми се иска да ви вярвам, но за съжаление познавам твърде добре хората, за които става дума.

— Капитанът е заможен. Или по-точно е много по-богат, отколкото се е надявал да стане. Това вероятно ще смекчи желанието за отмъщение. Той се върна в Англия като преуспял човек, а в очите на много хора е дори герой. И в крайна сметка, Кърби, когато капитанът е избягал от Англия, той е бил двадесетгодишен хлапак, и това е станало преди петнадесет години. Почти през цялото време е бил извън страната. Не смятате ли, че се е научил да мисли и чувства другояче? Лондон вече не е същият град като тогава, а Мердрако и хората, които живеят там, надали са останали същите. Всеки се променя. И накрая — прибави тихо той — нима забравихте лейди Реа Клер? Вярвате ли, че капитанът би рискувал да я загуби?

Лейди Реа Клер. Не, тя със сигурност не беше човек, когото би могъл да забравиш. Дори само споменаването на името ѝ извика в

съзнанието на двамата мъже образ със зашеметяваща прелест и красота. Хюстън Кърби въздъхна. Макар да не беше мъж с романтична или поетична душа, той неволно сравняваше лейди Реа Клер с утринната зора. Косите ѝ, чисто злато, бяха като първите светли лъчи в тъмното небе. Прекрасните очи искряха виолетово-сини. И по мнението на Хюстън Кърби тя беше истинското богатство, което капитанът донесе със себе си у дома — много по-скъпоценно от испанското злато, с което беше натоварен корабът.

Дали волята на провидението, накарала лейди Реа Клер да потърси убежище на борда на „Морския дракон“ през онзи дъждовен следобед в Чарлзтаун, беше по-благосклонна от онази, която пъкна в ръцете на капитана картата на съкровището. — Кърби не можеше да каже. Нито една от двете истории нямаше нужда от допълнително разкрояване, дори в устата на Лонгакрес, който ставаше особено разговорлив пред пълна кана бира.

Естествено, мислеше си Хюстън Кърби, беше възможно и да се е излъгал по отношение въздействието на пиратските истории, които разказваше Лонгакрес. Глупостите му можеха дори да са от полза за капитана, защото старият пират не преставаше да описва с въодушевление как Данте Лейтън и екипажът на „Морския дракон“ са спасили лейди Реа Клер от очакващата я сигурна смърт в ръцете на престъпни злодейци. Обичаната дъщеря на дук и дукеса Кемъри беше насилствено отвлечена от имението на семейството и откарана с кораб в колониите, за да бъде продадена като робиня или прислужница.

Напълно обезсилена от лишенията, които трябваше да изтърпи по време на дългото пътуване, лейди Реа Клер все пак успя да се изплъзне от лапите на похитителите си в пристанището на Чарлзтаун и потърси убежище на борда на „Морския дракон“. От само себе си се разбира, че добрият капитан и екипажът на прекрасния му кораб веднага заключиха в сърцата си бедното същество. Ако не се бяха съжалили над нея и не я бяха взели със себе си към Западноиндийските острови, тя със сигурност щеше да умре, или от ръката на похитителите си, или от треската, защото бе изпаднала в безсъзнание малко след появата си на борда на „Морския дракон“.

По времето, когато хвърлиха котва в пристанището на Сейнт Джонс на Антигуа, лейди Реа Клер не само беше напълно възстановена от болестта си, но и двамата с капитана бяха силно

влюбени един в друг. Лонгакрес го описваше като любов от пръв поглед. И се кълнеше, че обвинението в отвличане от Чарлзтаун, предявено срещу капитан Лейтън, е също толкова достоверно, колкото и клетвата при игра на зарове. И ако все още има справедливост, завършваше Лонгакрес, целият екипаж на „Морския дракон“ трябва да получи благороднически титли за това човеколюбиво деяние, а не да бъде разпитван, като че ли е извършил престъпление.

Само че Хюстън Кърби помнеше събитията по различен начин. Като начало, първата среща между лейди Реа Клер и капитана беше всичко друго, но не и любов от пръв поглед. Макар че през цялото пътуване до Антигуа времето беше слънчево и спокойно, настроението на борда беше повече от бурно.

Разбира се, той не можеше сериозно да обвини Лонгакрес в погрешни заключения, защото лоцманът не беше посветен в някои съществени събития. И сега, когато си спомняше за тях, Кърби трябваше да признае, че самият той е научил истината доста по-късно.

Ако имаше човек, който би могъл да бъде обвинен за положението, в което се намираха сега, казваше си Хюстън Кърби, това със сигурност беше испанският матрос, който преди много години бе оцелял при ураган, потопил кораба му. Всички на борда, освен проклетия матрос, намерили смъртта си и отишли на дъното заедно с товара на галеона — трюмът бил препълнен със сандъци злато и сребро от мините на Ню Мексико. Вместо да е доволен, че изобщо е оцелял, испанският матрос решил да предизвика късмета и през следващите години успял да прибере някои от легендарните богатства на потъналия кораб. Ала съвестта не го оставяла на мира, затова признал нечестивите си дела в завещанието и последната си воля. Години по-късно този документ неочаквано се появил по време на игра на карти в Сейнт Юстатиус, която била спечелена от капитана на „Морския дракон“. На пергаментата било записано признанието на умиращ и вероятно поради това Данте Лейтън решил, че си струва да предприеме пътуването до Тринидад. Сред руините на някаква плантация, погълната от джунглата, той открил сандък с карта. Мястото на потъналия галеон било ясно обозначено.

Тъй като е трудно да се опази тайна като тази и тъй като повечето мъже мечтаят да открият потънало съкровище и нищо на света не е в състояние да ги спре, Данте Лейтън и екипажът на „Морския дракон“

не останаха сами в своите търсения. Много кораби преследваха изгубеното злато на испанските конквистадори.

И когато капитанът откри неканената гостенка в своята каюта, разгънала на масата жадуваната от всички карта, той сметна лейди Реа Клер Доминик за измамница, дошла да търси съкровището. Данте Лейтън трудно повярва в необикновената история на отвличането ѝ, а още по-малко в твърденията, че е дъщеря на английски дук. Повероятно беше да е скитница, изпратена от някой алчен капитан да търси картата на съкровището.

Хленчеците ѝ обяснения, че е попаднала случайно на картата, която криеха толкова грижливо от очите на всички, доведоха само до още по-голямо объркване. Екипажът на „Морския дракон“ нямаше друг избор. Тъй като младата дама бе видяла картата, те не можеха да рискуват и да я пуснат. Затова я взеха със себе си в плаването до Западноиндийските острови и само Хюстън Кърби, Алистър Марлоу и капитанът знаеха истинската причина, поради която я оставиха на борда.

Но скоро след като лейди Реа Клер оздравя, стана ясно, че тя наистина е лицето, за което се представя. Дори най-талантливата артистка не беше в състояние да изиграе толкова съвършено и с такова достойнство ролята на лейди. Всяка дума, всеки жест издаваше благороден произход.

Ала капитанът продължаваше да се държи пренебрежително с нея, или поне така изглеждаше. Нищо чудно, защото тъкмо бе преодолял една нещастна любов в Чарлзтаун и лъжите, и егоизмът на жената го бяха засегнали твърде дълбоко. Само че лейди Реа Клер беше съвсем различна. И дума не можеше да става за сравнение между нея и онази жена.

Лошото настроение на капитана смущаваше Хюстън Кърби. Но скоро, съвсем внезапно, той прозря причината, поради която господарят му се държеше така. Не беше истина, че той не харесваше дамата. Точно обратното — беше се влюбил в нея.

Този застрашителен обрат на събитията накара дребния стюард да се замисли. Ако лейди Реа Клер наистина беше отвличената дъщеря на дук Кемъри, тогава тя нямаше какво да търси сред тази сбирщина контрабандисти. И още по-лошо — тя в никакъв случай не биваше да се забърква с човек, смятан от повечето хора за прокълнат пират.

Хюстън Кърби отлично помнеше как си каза, че само природната ѝ невинност ще спаси лейди Реа Клер от нещастие. Тя бе изцяло завладяна от желанието бързо да се прибере при семейството си в Англия. Ако „Морския дракон“ стигнеше Антигуа и прелестната му пасажерка слезеше на сушата, тя скоро щеше да забрави и кораба, и капитана му Данте Лейтън. И, макар че за него щеше да бъде много по-трудно, Данте Лейтън също щеше да забрави момичето със златни коси и виолетово-сини очи. Скоро нямаше да помни дори, че тя е съществувала някога. Точно това трябваше да се случи, когато корабът хвърли котва в пристанището на Антигуа. Вместо това обаче капитанът строго забрани на лейди Реа Клер да напуска каютата си. Обяснението му защо я задържа на борда изглеждаше много разумно. Целта на пътуването беше търсене на съкровище и изходът от него можеше с един удар да промени изцяло живота на всеки отделен човек на борда. Не можеха да си позволят да ги спрат и да ги разпитват.

Само че Хюстън Кърби не се остави да бъде измамен. Твърде често беше виждал опасните искрици в очите на капитана. Истинската причина беше очевидна: облечена в пола, съшита от подарени от целия екипаж парчета плат и кожа, и блуза, преправена от най-фината копринена риза на капитана, с коси, украсени с шноли и разноцветни панделки, лейди Реа Клер бе станала част от екипажа на „Морския дракон“. Най-често я виждаха да седи на кърмата и да гали Ямайка, разположил се удобно на скута ѝ.

Когато хвърляше поглед към нея от горната палуба, в сърцето на Данте Лейтън, смелия капитан на „Морския дракон“ се събуждаше желанието да притежава завинаги тази прекрасна жена, олицетворение на всичко скъпо, което бе оставил в Англия. Тя беше един много реален призрак от миналото, макар че също като спомените му беше трудно да бъде уловена.

Хюстън Кърби се боеше, че най-лошите му предчувствия ще се сбъднат. Капитанът залагаше всичко на една мечта, която никога нямаше да се осъществи.

Младата дама се превърна в истинско предизвикателство за Данте Лейтън. Тя беше най-желаното нещо в живота му. Всичко, което бе постигнал досега, беше плод на упоритата борба — кораба, уважението на екипажа, успехите си на пират. Нищо не бе му се удало лесно.

Обаче лейди Реа Клер прояви същата решителност и малко след като корабът хвърли котва в пристанището на Сейнт Джонс, тя се опита да избяга. И сигурно щеше да успее, ако не се бе намесила съдбата, този път в лицето на юнгата Кони Брейди. Лейди Реа Клер се бе сприятелила с момчето, а малкият самотник обожаваше прекрасната и мила лондонска дама, която винаги го даряваше със специална усмивка. Кони Брейди доброволно се включи в малкия отряд, който тръгна да търси изчезналата пасажерка.

Както беше очаквал капитанът, едва слязла на пристанището, лейди Реа Клер попадна в затруднено положение. Облеклото ѝ не създаваше впечатление за благороден произход. Изгубена в града, отблъсната от всички богати къщи, тя попадна в ръцете на тълпа груби, пияни матроси и само навременната намеса на Кони Брейди и един английски морски офицер я спаси от жестоката съдба.

При опита си да защити лейди Реа Клер от нападателите, Кони Брейди беше ранен. Намесата на офицера предотврати по-нататъшното проливане на кръв. И това беше още една хитрост, която providението приложи спрямо нищо неподозиращия екипаж на „Морския дракон“, защото офицерът не беше никой друг, освен капитан сър Морган Лойд от кораба на Негово Величество „Порткълис“, старият противник и смъртен враг на „Морския дракон“.

По онова време никой на борда на „Морския дракон“ не предполагаше, че това произшествие е и нещо друго, освен нещастно, а Данте Лейтън със сигурност го сметна за проклета случайност. Ала първата му грижа беше за изпадналия в безсъзнание юнга и за лейди Реа Клер. Питаше се какво ли ще каже и как ще постъпи тя сега, когато свободата беше само на крачка от нея.

Постъпката на лейди Реа Клер в този момент не само подпечата собствената ѝ съдба, но и тази на екипажа на „Морския дракон“. Младата дама не спомена с нито една дума пред офицера, че е пътувала с кораба по принуда, както и че се е опитала да избяга. Не каза дори, че е отвлечена от Англия. Вместо това, даде името си и извести за намеренията си на всяка цена да свидетелства в съда срещу мъжете, които пребиха до смърт бедния Кони Брейди. След това беше освободена и доброволно се върна на борда на „Морския дракон“, за да се грижи за момчето.

Сър Морган Лойд сигурно е изглеждал истински глупак в собствените си очи, когато след завръщането си в Чарлзтаун е чул за заповедта за арестуване на Данте Лейтън и обвинението в отвличане на лейди Реа Клер Доминик. Учудването му е нараснало още повече след противоречивите показания на две напълно чужди една на друга жени, които твърдели, че са я виждали.

Едната, известна и уважавана красавица от Чарлзтаун и бивша любовница на Данте Лейтън, хапливо заявяваше, че всички обвинения, изписани върху многото заповеди за арестуване, пръснати из колониите, са фалшиви. Тя била видяла със собствените си очи въпросната лейди на борда на „Морския дракон“ и тя изобщо не ѝ направила впечатление на угрижена, нито пък се оплакала от нещо. Според нея Данте Лейтън и онази „лейди“ просто печелели един от друг.

Повечето хора бяха съгласни с нея и си шепнеха за случилото се. Нима Хелън Джордан не пропиля собствения си шанс да се омъжи за Данте Лейтън? Когато развали годежа, тя нямаше и понятие, че той е маркиз Джакоби, а не само контрабандистът, за когото го смяташе. Дали Данте Лейтън бе казал истината или не — нима имаше по-добър начин да засрамиш една жена, която безсърдечно е развалила годежа, а после е променила мнението си, освен да ѝ представиш жената, за която възнамеряваш да се ожениш?

Хюстън Кърби, който беше присъствал на посещението на Хелън Джордан на борда, можеше да разкаже на всички как капитанът инсценира чудесна пиеска, макар че лейди Реа Клер беше с треска от високата температура и не можеше да разбере какво става. Скоро след това „Морския дракон“ взе курс към Западна Индия; капитанът и екипажът така и не узнаха, че из страната са пръснати обяви с описание на пасажерката им и обвинения срещу тях.

Историята с другата жена и показанията на умиращия капитан на „Лондон лейди“ окончателно изложиха Хелън Джордан на подигравките на обществото. По това време се появи едно момиче на име Алис, полумъртво от глад и почти обезумяло, и разказа, че е било с лейди Реа Клер на борда на „Лондон лейди“ след отвличането на младата дама. По време на презморското пътуване двете се сприятелили. Описанията на Алис не оставяха съмнение върху факта, че лейди Реа Клер наистина е била отвличена. Алис, която трябвало да

бъде продадена като слугиня, можа да представи важно доказателство за твърденията си: медальон и верижка от чисто злато, собственост на лейди Реа Клер. Това и показанията, които капитанът на „Лондон лейди“ даде на смъртното си легло, убедиха окончателно властите, че трябва да издадат заповед за арестуване на капитана на „Морския дракон“.

Беше предоставено на капитан сър Морган Лойд да се върне в Западна Индия и да се опита да открие капитана на „Морския дракон“ и необичайната му пътничка. Ето как се случи, че капитанът на кораба на Негово Кралско Величество „Порткълис“ придружи неотлъчно „Морския дракон“ по време на завръщането му в Англия и без да го желае, оказа голяма помощ на натоварения със скъпоценни съкровища бриг.

Сър Морган Лойд, офицер от флотата на Негово Величество, побърза да даде показания за капитана и екипажа на „Морския дракон“. Накараха го да положи клетва и той каза истината, която бе видял със собствените си очи — младата дама се бе върнала доброволно на борда на „Морския дракон“.

По онова време Данте Лейтън не само бе намерил потъналото съкровище, но и беше наясно с чувствата си към своята пътничка.

В един отдалечен залив, където приливът меко се плискаше в затопления от слънцето пясък и небето беше оцветено в яркочервено и златно, един мъж и една жена се намериха и признаха любовта си. А когато настъпи нощта, съдбите им бяха свързани завинаги.

Ето че вече се бяха върнали в Англия, а Хюстън Кърби продължаваше да се тревожи от последиците на тази любов.

— Е, Кърби? Нима сериозно вярвате, че капитанът ще рискува да загуби лейди Реа Клер? Та той има всичко, което иска. Време е да забрави миналото. Капитанът не е глупак, нали, Кърби?... Кърби!

Хюстън Кърби се вираше смаяно в печеното и пържените картофи в чинията, поставена пред него. Пикантният аромат, който го удари право в носа, и думите на Алистър Марлоу успяха да го върнат в настоящето. Той вдигна очи и внезапно потрепери във влажните си дрехи.

— Лейди Реа Клер? — промърмори той. — Не, не съм забравил младата лейди и точно тази е причината за тревогите ми, мистър

Марлоу. Нещата се промениха, след като капитанът и лейди Реа Клер се завърнаха в Англия.

— Не, Кърби, не вярвам. Не виждате ли колко по-различен е капитанът, когато тя е наблизо? И причината за тази промяна е тя, Кърби. Когато са заедно, той е толкова мек. А и начинът, по който я докосва — сякаш се страхува тя да не изчезне. — Гласът на Алистър не оставяше съмнение, че самият той също е влюбен в младата лейди.

— Да, да — Изненада го със съгласието си Хюстън Кърби.

— Както вече казах, точно за това се тревожа. Може би и други хора хранят същите чувства към нея. Например семейството ѝ. А те могат да вземат насериозно историите, които се разказват за капитана на „Морския дракон“. Докато бяхме в Западна Индия, тя беше изцяло негова, но тук, в Англия, семейството на лейди Реа Клер сигурно има свои виждания кое е най-доброто за нея. След всичко, което чух през тези дни за дука на Кемъри, капитанът очевидно ще има достоен противник.

— Лейди Реа Клер обича капитана. Тя никога не би го напуснала, Кърби.

— Може би за всички участници в тази игра ще бъде най-добре, ако го направи — въздъхна дребният стюард.

— Какво искате да кажете? — попита остро Алистър, но сведе очи, сякаш не държеше да чуе отговора.

— Мисля, приятелю, че щом капитанът си набие нещо в главата, никой не е в състояние да го спре. А никак не би ми харесало младата лейди да види със собствените си очи как капитанът... Не! — Хюстън Кърби замлъкна и се изкашля. — Как лорд Данте Джакоби се връща в Мердрако. Разбирате ли — продължи бавно и замислено той, — там има някои хора, които са забравили миналото също толкова малко, колкото и той. Сигурен съм, че те замислят отмъщение в името на ада. Данте Лейтън все още е маркиз Джакоби, макар да е отсъствал толкова години. А там нищо не се е променило и тази титла събужда в сърцата на местните хора стари и горчиви спомени. Ако Негово Благородие се върне в Мердрако, старата омраза отново ще пламне. Нищо не отравя мислите на хората така, както дълго таената вражда.

— Но, Кърби, не е нужно капитанът да се забърква във всичко това. Той може...

— В този случай той просто няма избор — прекъсна го рязко Кърби. — Може би вече е късно да спрем онова, което се е раздвижило. Може би никога нямаме избор. Тази работа е започнала много отдавна — допълни Кърби, припомняйки си с тъга старото време. — Но днес лорд Данте Джакоби не е измаменият момък, който избяга в морето. Той е станал мъж и ще бъде достоен противник на врага си. И когато двамата се изправят един срещу друг, ще настане същински ад.

— Не бива да се стига дотам — повтори Алистър, макар че познаваше твърде добре капитана, за да вярва на думите си. — Нима всички досегашни усилия са били напразни? Само да можем да забравим миналото...

— Не можем да забравим, Марлоу, защото миналото ни е направило хората, които сме сега. То е част от нас, приятелю. Дори когато някои неща не са толкова важни, за каквито ги смятаме — добави тихо той.

— Какво искате да кажете?

— Искам да кажа, че през всичките тези години капитанът не е останал бездеен. През цялото време той е преследвал определена цел и тя никак няма да се хареса на един определен човек, ако научи за нея. А той непременно ще узнае, че се връщаме в Мердрако. Да, да, тогава ще стане страшно.

— Трябва да ви кажа, че рядко съм виждал такива мрачни лица — провикна се Соумс Фитсимънс. — Вече започвам да мисля, че нямате страх от бога. Не сте ли чели Соломон? „Един мъж няма какво по-добро да прави, освен да яде, да пие и да се забавлява.“ Е, какво става? Имаме ядене и пиене, затова се забавлявайте, приятели! Да бъда проклет, ако се оставя две вкиснати физиономии да ми развалят апетита! — заяви той и посегна към голямо парче сирене.

— Така е — промърмори Хюстън Кърби, докато посягаше към ножа и вилицата. Ирландецът може би трябваше да цитира Исаия. Дори мъжете, заплашени от бесилката, заслужават последно ядене, каза си той и прокара жилавото месо с голяма глътка ейл.

В едно съседно помещение се хранеха капитанът на „Морския дракон“ и лейди Реа Клер и Кърби се запита дали и те страдат от липса на апетит. Или бяха бодри и безгрижни и празнуваха края на

пътуването си, без да мислят, че краят често крие в себе си ново начало?

ГЛАВА ВТОРА

— Още едно парченце от сладкиша с цариградско грозде, Кони?
— попита с усмивка лейди Реа Клер.

— Не, благодаря, милейди. Вече съм толкова сит, че новите ми панталони се пукат по шевовете. — Кони Брейди вдигна ръка към устата си, за да прикрие едно оригване, и смутено сведе очи.

— Не забравяй млякото си, Кони — напомни му Реа.

Кони Брейди изпухтя. Направи го точно като Хюстън Кърби, когато не беше доволен от нещо.

— Моля за извинение, милейди, но не обичам мляко. Чувал съм, че не е здравословно. Мисля, че една глътчица ейл ще ми се отрази по-добре.

— Така ли? Май ще се наложи да разкажа на мама и чичо какво си ми казал.

— Какво?

— Знаеш ли, мама се кълне в млякото, също и чичо Ричард. А и двамата се радват на добро здраве.

— За дукесата ли говорите, милейди? Нима тя пие мляко? — попита със съмнение в гласа Кони и хвърли недоверчив поглед към каната пред себе си.

— Няма ли да пийнеш поне малко, заради мен? — попита тя и по устните ѝ заигра дяволита усмивка.

Момчето си пое дълбоко дъх и отпи голяма глътка, както би го направил някой закоравял пияница.

— Благодаря ти — промърмори Реа Клер. Колко ѝ напомняше за брат ѝ Робин! Момчетата бяха на една възраст и имаха същите сини очи и тъмни коси. И двамата се отличаваха с известна лукавост, която би трябвало да бъде предупреждение за всеки, сметнал ги погрешно за ангелчета, каквито изглеждаха външно.

— Капитане, милейди, имате ли нещо против да се оттегля? Много ми се иска да се присъединя към другарите си. Мисля, че преди

половин час видях мистър Кърби да идва насам. Освен това, чух гласа на Лонгакрес в кръчмата. Ще ми се да поговоря малко с него.

— Съгласна съм, Кони. Изчезвай оттук! — заповяда лейди Реа Клер със снизходителна усмивка, защото отлично знаеше, че момчето никога няма да се насити на пиратските истории на Лонгакрес.

— Капитане, сър?

— Тичай, мистър Брейди — изрази съгласието си капитанът. — Само внимавай с ейла — посъветва го той.

— Значи тази вечер нямате нужда от мен? Да отнеса ли някаква вест на мистър Кърби? — попита Кони, стана и се отдалечи от масата, отрупана с празни чинии.

— Не, тази вечер нямам нужда от никого. И Кони, не забравяй, че си заможен млад мъж. Вече не е нужно да молиш някого за разрешение или да му служиш. Онова, което ще правиш отсега нататък, е твоя лична работа — напомни капитанът на своя млад приятел, който бе прекарал половината от живота си на служба при него.

Кони Брейди смръщи чело. Тази мисъл изглежда му създаваше грижи. След малко вдигна мършавите си рамене и пожела на капитана и дамата му лека вечер. Когато отвори вратата, за да иде при другарите си в кръчмата, хвърли бърз поглед назад. При вида на Данте Лейтън и лейди Реа Клер, които се бяха настанили удобно до камината, по лицето му се изписа странен копнеж.

Когато вратата се затвори зад слабичката му фигура, Реа Клер грижливо сгъна салфетката си и я остави на масата.

— Понякога изглежда толкова самотен. Обича да седи с другарите си и да слуша старите пиратски истории, но дълбоко в сърцето си е останал самотно малко момче — промълви тя с тъжно изражение на лицето. Макар да бе израснала в семейство, в което всички се обичаха, тя бе познала самотата и се тревожеше за Кони.

Данте Лейтън изглежда бе забравил дългите празни дни, когато още нямаше семейство.

— Не съди за Кони според брат си, Реа. Кони Брейди е бил на много места по света и е видял повече от всеки мъж, който би могъл да му бъде дядо. Той се научи да бъде силен, Реа. И има пред себе си бъдеще, за което повечето хора ще му завиждат. Нищо няма да му липсва. Той не се нуждае от съчувствието ти, скъпа моя.

— Може би се нуждае от обич и от семейство, което да се грижи за него. Това е много повече, отколкото може да се купи с пари — отговори Реа спокойно, но уверено.

— Семейство? А какво е семейството? Няколко мили хора, които си доставят взаимна радост? Или куп егоисти, които имат кръвна връзка помежду си, но не означават един за друг нищо, ама нищичко? — Усмивката му беше подигравателна.

— Ужасно е да говориш такива неща.

Данте нежно я целуна по челото, сякаш искаше да се извини, защото веднага забеляза колко я е наранил и изплашил с думите си.

— Аз не произхождам от семейство, членовете, на което се обичаха. Баща ми живееше в свой собствен свят, в който нямаше място за мен. Кой знае по каква причина, той оставяше своя единствен син да чувства, че не е обичан. Не, може би това е твърде силно казано — поправи се Данте. — По-добре да го изразя така: никога не се интересуваше как съм и какво правя. А високо цененият ми дядо, старият маркиз, се грижеше повече за запазването на фамилната традиция, отколкото за желанията и потребностите на семейството си. Никой от нас не проявяваше особена загриженост за близките си.

— А майка ти? — попита меко Реа и над виолетовите ѝ очи падна тъмна сянка.

— Майка ми? — повтори Данте, сякаш тази дума му беше чужда. — Тя ме обичаше толкова силно, че предпочете смъртта, вместо да види как синът ѝ се превръща в зрял мъж. Не съм ѝ дал особен повод да се надява, че момчето ѝ ще стане достоен мъж или дори син, с когото може да се гордее. Твърде късно осъзнах кой е истинският ми неприятел и че мама никога не е била щастлива с... — Данте замлъкна и след малко продължи с твърд глас: — Е, излишно е да казвам, че не се постарях да направя живота ѝ поносим. Смятам, че също нося част от вината за онова, което се случи. Само ако можех да ѝ бъда приятел. Само да се бе обърнала за помощ към мен... — Данте говореше повече на себе си, отколкото на Реа. Очите му се затвориха при спомена за миналото и той не можа да забележи почти инстинктивния жест, с който младата жена се приближи до него.

Данте вдигна ръката, която Реа искаше съчувствено да докосне, и нетърпеливо прокара пръсти през кестенявите си къдрици.

— Сигурно е била отчаяна. Как ли е страдала... Понякога се питам какво ли си е мислила в онзи бегъл и въпреки това безкраен миг преди разсъмване. Само да беше почакала, да ми беше дала шанс, аз непременно щях да уредя нещата. Но тя не го направи. Бяхме се скарали, за кой ли път през онези последни дни. Не я разбрах правилно и изскочих като луд от библиотеката, без да я удостоя дори с поглед. Чух как извика името ми, но не се обърнах. И вече не я видях. Отидох в Лондон и само няколко дни след това получих известието за смъртта ѝ. Казаха ми, че е било нещастна случайност, че пътеката е била хлъзгава след големия дъжд и тя е загубила опора. Всеки знаеше, че тя обича да се разхожда по крайбрежните скали. Даже когато се надигаше буря, заставаше горе на скалите и се взираше в морето. По-късно осъзнах, че това е било начин да избяга от мъчителното си съществуване. Вероятно един ден си е казала, че съществува и друг, последен и необратим изход. Сигурно го е сметнала като спасение, докато се е взирала в плискащите се дълбоко под нея вълни. И на разсъмване е направила последната крачка. Сложила е край на всичко.

— Не, Данте, не бива да говориш така. Може би тя наистина се е подхлъзнала — прошепна Реа, разтърсена от измъчения израз на лицето му.

— Последните думи, които ми каза, преди да избягам, бяха: „Може би смъртта е единственият изход от ада, който създадох за онези, които обичам“. После ме помоли за прошка.

Сивите очи на мъжа потъмняха и Реа имаше чувството, че пред нея стои съвсем чужд човек.

— Помоли ме да ѝ простя. О, господи, каква ирония! Думите ѝ ме преследват и до днес. Жителите на Мерли говорят, че по време на буря понесената ѝ от вятъра фигура все още се явява над крайбрежните скали на Мердрако. Има дори хора, които твърдят, че призракът ѝ броди из голямата зала на палата и че гласът ѝ вика някого, но естествено няма кой да ѝ отговори. Дори викарият на съседното село Уестли Ебът е казал, че в една безлунна нощ е видял неземно явление на една от кулите на Мердрако. Всъщност — прибави цинично Данте, — той предпочита да си пъха носа в бутилката, отколкото в библията, затова думите му не могат да се вземат за чиста монета.

— Откъде знаеш всичко това? Мислех, че повече от петнадесет години не си се връщал в Мердрако. — Реа искаше да знае всичко за мъжа, когото обичаше.

Данте се смути за миг от въпроса ѝ, после сви рамене.

— Не е важно откъде го знам — отговори той. — Повечето добри хора смятат самоубийството за грях. Те вярват, че душата никога не намира покой и е осъдена да броди по земята за вечни времена. Поточно казано, прокълнатата. Мама наистина не постъпи много умно, като смени един ад с друг.

— Данте, толкова съжалявам — промълви неловко Реа. — Не знаех това. Никога не си ми разказвал за времето преди бягството си. — Ръката ѝ меко докосна загорялата му от слънцето буза.

Не беше подготвена за силата, с която пръстите му се сключиха около ръката ѝ, и едва не извика от болка. Данте грубо издърпа Реа от стола ѝ и я намести на скута си. Вгледа се дълбоко в изплашените ѝ очи и заговори с твърд глас:

— Ти не си част от този живот. Не искам той да те засяга, не искам да знаеш какво момче съм бил. Питам се дали ще ми останеш вярна, все едно какво ще се случи или какво ще научиш за мен. Може би, любима моя, ще сметнеш живота с мен толкова непоносим, че ще поискаш да ме напуснеш? Дали ще нараня и теб, както нараних всичките си близки хора? Или ще останеш завинаги при мен, мое малко райско цвете? — Очите му милваха златното великолепие на косата ѝ.

— Данте, ти знаеш, че моята любов принадлежи на теб за вечни времена. Обещах ти това, нали?

Данте разхлаби хватката си, тъй като забеляза обидения израз на очите ѝ, и нежно целуна дланта ѝ.

— За вечни времена? Само да можех да ти повярвам. Но се боя, че нищо не е вечно. Само ще загубиш, ако се отдадеш на измамната вяра, че щастието, което намерихме днес, ще трае и утре.

Той очевидно не осъзнаваше колко са жестоки думите му. Реа отвърна лице. Този човек я плашеше. В гласа му звучеше такава безнадеждност.

Данте обърна лицето ѝ към своето, но този път движението му беше изпълнено с нежност.

— Уплаших те, нали? Не исках, повярвай ми. Но е толкова лесно да посееш съмнения или да разрушиш чувства, смятани за вечни — произнесе предупредително той. — Никога не допускай друг човек да те настрои срещу мен, Реа. Обещай ми!

Рea се взираше в него в безмълвно объркване.

— Обещаваш ли ми?

— Обещавам — закле се най-после тя.

— Един ден може би ще се усъмниш в мен, но никога не се съмнявай в любовта ми. Сигурно ще научиш за скандали, свързани с моето име, но колкото и достоверно да ти прозвучат, първо ела при мен и ме помоли да ти обясня всичко. Дай ми шанс да разсея съмненията ти. Или дори да призная грешките, които съм извършил. Реа, никога не бягай, без да си ме изслушала — помоли едва чуто той.

— Никога няма да те напусна, Данте.

— Колко ти е лесно да обещаеш това сега. Но какво ще стане утре? — промърмори той, преди устните му да се спуснат върху нейните, да ги разтворят и да се насладят на добре познатия им и обичан вкус.

Рea обгърна с ръце врата му и отговори на целувката с нарастваща пламенност. Винаги е така, помисли си замаяно тя, когато усети пръстите му да се плъзгат към дантелите на деколтето ѝ. Нищо не можеше да му откаже. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за него, когато я гледаше, когато я докосваше и я любеше. Когато бяха заедно, останалият свят преставаше да съществува.

За нещастие обаче в този свят съществуваха неотложни дела, които изискваха решение, и упорито чукане по вратата, което нямаше как да не бъде чуто, скоро върна Реа в действителността. Тя се отстрани и се освободи от прегръдката на Данте.

— Отвън има някой — опита се да каже тя, но думите ѝ прозвучаха като задъхан шепот.

— Нека проклетият глупак изчака удобния момент — изръмжа Данте, недоволен, че неканен гост си е позволил да го прекъсне. Не можеше да позволи това, не и в мига, когато бе заровил лице в ухаещата златна коса.

— Данте, моля те — прошепна Реа, усещайки как устните му се плъзгат по меките хълмчета на гърдите ѝ, подали се от разтвореното деколте.

Чукането стана още по-нетърпеливо.

— Този проклетник или е полудял, или е довел цяла армия в своя защита, защото много малко хора биха се осмелили да ме смуцават. Едно от малкото предимства, когато те смятат за дявол в човешки образ, нали, любима? — промърмори Данте, когато чукането продължи и зад тежката дъбова врата се чу тътрене на крака.

— Мисля, че е дошла армията. Нищо не помага. Налага се да застана срещу врага — въздъхна Данте и позволи на Реа да се надигне от скута му. Беше в ужасно настроение и не сваляше очи от нея, докато тя отиде в отдалечения ъгъл на стаята и започна да пристяга корсета си.

— Влезте, но на свой риск! Пистолетите са вдигнати! — извика той и гласът му беше на капитана на „Морския дракон“, не на джентълмена.

Реа рязко се извърна, очевидно очаквайки да види Данте с пистолет в ръка. Но той продължаваше да седи в креслото си, загледан към вратата, и на устните му играеше лукава усмивка.

— Ето че сам потвърди лошата си слава — отбеляза сухо Реа, докато пригладваше дантелите на деколтето си. — Половината слугини и сервитьорки направо припадат от страх, когато минават покрай теб. Почти съм убедена, че ти доставя удоволствие да правиш такова впечатление — обвини го тя, ала усмивката на устните ѝ отне остротата на думите.

— Така ли мислиш? — попита Данте и в гласа му прозвуча искрена изненада, подсилена още повече от внезапната тишина зад вратата.

— Е, влезте или бъдете проклетни! — провикна се той, без да обръща внимание на комичното възмущение на Реа.

— Господи, помогни ни! — прошепна едно от слугинчетата, които стояха зад затворената врата и трепереха.

— Какво ти казах? Той е кръвожаден пират! Доплавал е чак от Индиите на личния кораб на сатаната! Даже чух, че един от сандъците му е пълен до ръба с избелели пиратски кости. Това било богатството на дявола — обясни припряно другото момиче.

— И какво още се говори, че прави мъж като него? — попита колебливо първата, докато с омекнали колене си представяше току-що чутото.

— Във всеки случай нищо, за което почтена госпожица като теб би трябвало да се интересува — отговори по-възрастната ѝ другарка.

— О, но той е наистина красив дявол — промърмори замечтано по-младата, без да се замисля над съвета на приятелката си. В този момент тя мечтаеше за мъжа Данте Лейтън и бе забравила страшната му слава на пират.

— От човек като него всичко може да се очаква.

— Така ли мислиш? Но той дори не ни поглежда, когато младата лейди е до него! — промърмори мъдро малката, докато поправяше дантеленото боне върху червеникавите си къдрици.

— Тя е истинска красавица. И е толкова мила, като никой друг. Въобще не се надува, въпреки всичко, ако разбираш какво искам да кажа. Ето, едва вчера ми каза...

— По дяволите, вие двете! Знаех си аз! Да бъда проклет, ако веднага не ви заподозрях! — изрева гостилничарят и се втурна към смутените момичета. — Знаех си, че стоите тук и дрънкате глупости, а долу гостите стоят гладни. Не знам как почтеният човек може да върти занаята си, като му искат нечувани заплати, а обслужването е направо жалко — изруга той и сърдито изгледа уплашените момичета.

— Ама ние чукахме! Знаете ли колко пъти чукахме! Даже удряхме с юмруци по вратата! Това е истината! — извикаха в хор двете.

— Само че се уплашихме от гласа му. Викаше като същински дявол! Каза ни да влезем или да вървим в ада — обясни едва ли не истерично едно от момичетата.

— Добре! Тогава не си пилейте времето и не се мотайте повече — нареди хазаинът. Смехът му огласи дългия коридор.

Двама млади мъже бяха застанали на сигурно разстояние. Ръцете им бяха пълни с грижливо опаковани пакети.

Без да чука отново, хазаинът отвори вратата и въведе момичетата в бърлогата на дявола.

— Аха, най-последно. Вече си мислех, че ушите са ми изиграли лош номер — поздрави ги учтиво капитанът на „Морския дракон“.

Без жакет и жилетка, с разтворена почти до кръста копринена риза, Данте Лейтън наистина приличаше на пиратския капитан, за който го смяташе цял Лондон.

Единият му крак беше вдигнат на тапицирано столче, ръцете му лениво въртяха рапирата, поставена напреки на скута му. Ала небрежната поза мамеше, защото присвитите сиви очи измерваха внимателно новодошлите и от погледа им не се изплъзваше нищо.

— Моля за извинение, милорд и милейди, но ако сте завършили вечерята си, момичетата ще разчистят масата — обясни учтиво гостилничарят. Яките му пръсти сграбчиха слугинчетата за раменете и ги побутнаха към масата.

— Всичко е наред — промърмори Данте и погледът му се премести върху двамата младежи, които изглежда не се чувстваха особено уютно и продължаваха да стоят пред отворената врата.

— Вечерята беше превъзходна, мистър Паркъм — похвали го с усмивка Реа Клер и коравото сърце на гостилничаря се разтопи като сняг на слънце. — Младият ни приятел мистър Брейди особено хареса сладкиша с цариградско грозде.

— Наистина ли? — попита със сияеща усмивка мистър Паркъм. — Е, ще предам похвалата на мисис Паркъм, милейди. Тя ще се зарадва да я чуе. Старата Нел Фаргър, която притежава „Кингс Месинджър“ на „Сейнт Мартин Лейн“, все твърди, че прави най-хубавите сладкиши с цариградско грозде в цял Лондон, а пък аз изобщо не вярвам, че гостите ѝ хапват дори една хапка от тях. Смятам, че Нел сама си изяжда по-голямата част. Затова е станала цяла бъчва, а пък е зла като...

— Простете, че ви прекъсвам, мистър Паркъм — намеси се любезно, но твърдо Данте. — Какво желаят онези двама джентълмени?

— Казаха, че са дошли да ви предадат нещо, милорд — отговори хазаинът и хвърли въпросителен поглед към двамата младежи. — И се надявам да са казали истината, защото ако разбере, че са ме направили на глупак и искат да ви натрапят някакви стоки, аз ще... — изръмжа предупредително той и грозните искрици в очите му обещаха незабавно отмъщение. Нямаше съмнение, че ще направи, което казва, защото мистър Паркъм беше як мъж и спазваше обещанията си.

— О, това е самата истина, милорд — обади се бързо един от мъжете и се обърна към Данте, от когото очевидно се очакваше бакшиш: — Изпраща ни мадам Ламбер. Носим роклите, които е приготвила за лейди Реа Клер. Тя ни нареди да побързаме, защото Ваша Милост има нужда от тях, а мадам за нищо на света не може да

си позволи да разочарова клиентката си. Тя каза, че семейство Доминик винаги урежда сметките си. Иначе не бихме си позволили да ви безпокоим в този късен час, милорд — обясни той. Веднъж забелязал младата лейди, той вече не можеше да откъсне очи от прекрасното видение в бяло.

— Значи е истина, милорд? — намеси се мистър Паркъм и си каза, че този изискан младеж със скъпите му дрехи вероятно прави и други неща, освен да разнося доставките на мадам Ламбер. Ала когато Негово Благородие кимна, той се подчини и разреши на двамата младежи да влязат.

— Е, щом вече знам кои сте и защо сте тук, вижте да не досаждате на Негово Благородие по-дълго, отколкото е необходимо. А вие двете бързо разчистете масата — заповяда той на момичетата, които чакаха мълчаливо. — Клиентите чакат, затова престанете да зяпате и да крякате и се хващайте на работа. Надявам се скоро да видя глупавите ви физиономии в кухнята — завърши сурово той.

Без да губят време, двамата млади джентълмени започнаха да развиват пакетите и да разпределят съдържанието им върху широкото легло в ъгъла на стаята.

Гледката наистина беше зашеметяваща. Една бледожълта рокля от дамаска, украсена с великолепни диви цветя и пеперуди, и една синя сатенена фуста, многократно подплатена, грабнаха очите като слънчеви искри в мрачен ден. Една розова брокатена рокля с предница от бяла коприна, богато украсена с плетеница от зелени листа и малки розови пъпки от сатен. Тафтена рокля в турскосиньо с рюшове и плисета, с дантела от Валенсия и виолетови панделки на ръкавите. Под нея прозираше фуста от лавандуловосиня коприна.

Ала последната рокля беше тази, която накара двете замаяни момичета да се забравят и да простенат от възхищение. Преодолели страха си, те се взираха в трупащите се върху леглото съкровища. Роклята беше прекрасно творение от златна тъкан, която блещукаше в сиянието на огъня, сякаш призрачни светлинки се гонеха в далечните гори. Ръкавите и драпираната пола бяха общити с мека дантела, която напомняше на изтъкана от златни нишки мрежа.

Обточената с кожи сапфиреносиня рокля, украсена с хермелин, едва не остана незабелязана, също както богатия набор кърпи, някои общити с дантела, други избродирани, трети на шарки. А копринените

чорапи във всички цветове на дъгата и подходящите по цвят ръкавици останаха грижливо сгънати. Розовите сатенени панталонки и тези от пурпурно кадифе скоро бяха погребани под планината от кадифе, коприна, дантела и кожи. Копринената лавандуловосиня шапка с виолетови пера заслужаваше поне един кратък поглед, но както сламената шапка с нарциси и бержерът с прекрасни копринени рози, и тя не привлече вниманието на смаяните прислужнички. И двете се взираха с опулени очи в роклята от блещукащо злато.

— С ваше позволение, милейди, ще оставя този пакет затворен, защото в него са прибрани нощниците и бельото на милейди — обясни учтиво по-увереният от двамата младежи, макар погледът на светлите му очи да беше всичко друго, но не и учтив.

— Колко сте внимателен — прошепна Реа, без да обръща внимание на дързостта му. — Мама и аз винаги сме били доволни от покупките при мадам Ламбер. Никога не сме имали основания да се оплачем. — Забележката на Реа прозвуча съвсем невинно, особено след като бе придружена със сладката ѝ усмивка. — Мадам Ламбер е надминала себе си, поне с тази рокля. Наистина е великолепно.

— Мадам ще бъде много щастлива да чуе похвалата ви. Естествено милейди има превъзходен вкус. И ако ми позволите известна недискретност, ще кажа, че още в мига, когато милейди пристъпи прага на магазина ни, аз разбрах, че тази рокля не може да бъде облечена от никоя друга жена. Наистина, мадам често ме уверява, че дукеса Кемъри е най-милата ѝ клиентка. Позволете ми още забележката, че тя е една от най-прекрасните дами в цяла Англия, а същото се отнася и за дъщеря ѝ. Колко щастлив е Негова Светлост, че има в дома си две толкова красиви жени. А и надали съществува по-прекрасен дом от Кемъри, който да подслони толкова красота. Ще си позволя да цитирам мадам: „C'est magnifique!“ — произнесе възхитено младият мъж и целуна връхчетата на пръстите си. Акцентът му беше ужасен, въпреки въодушевения жест, който го придружаваше. — Мадам ми е разказвала какъв великолепен дворец е Кемъри. Доколкото си спомням, миналата година тя гостуваше там, за да ушие най-новите тоалети за Нейна Светлост и милейди. Да, Негова Светлост дукът наистина е достоен за завиждане — прибави той с очи, устремени в деколтето на Реа.

— Много сте умен, *monsieur*, но тъй като сметката за тези рокли ще дойде при мен, а не при Негова Светлост, за в бъдеще се постарайте да насочите любезните си забележки именно към мен.

Студеният глас на Данте Лейтън прекъсна тирадата на младежа, който с прискърбие трябваше да установи, че надали ще получи достоен бакшиш. Когато рискува да хвърли кратък поглед към капитана на „Морския дракон“, момъкът неволно се запита дали ще има късмет да напусне стаята здрав и читав.

Затова внимателно започна да се измъква в посока към вратата, обсебен от мисълта за бягство, ала в този момент едно от момичетата нададе оглушителен писък, който беше в състояние да съживи дори мъртвец. Таблата в ръцете ѝ полетя към пода, порцелановите съдове се пръснаха на парчета, а момичето излетя от стаята. Ужасени писъци отекнаха в коридора. Приятелката ѝ изпищя и побърза да я последва.

Двамата младежи се вцепениха на местата си. Устните им бяха готови да замълвят извинения, макар да не знаеха каква е простъпката им. В този миг Данте Лейтън избухна в луд смях. Тъй като нямаше очевидна причина за това, смехът му окончателно стресна бедните младежи. Сигурно така е изглеждал Данте Лейтън на опръсканата с кръв палуба на своя пиратски кораб. Така е звучал демоничният му смях, когато е пращал някоя бедна душа на дъното на морето.

Странно, но младата дама не изглеждаше никак разтревожена. Тя огледа стаята и внезапно втренчи поглед в натрупаните върху леглото скъпоценни дрехи. Купчината се движеше като диво животно, събудило се от сън, а между коприната и кадифето бляскаха две лукави зелени очи.

И двамата младежи почувстваха как косите им се изправят, въпреки че по-късно никой от тях не искаше да си го признае.

— Ямайка — промърмори меко и снизходително Реа Клер, когато оранжевият котарак се стрелна като светкавица от скривалището си и се приземи в протегнатите ѝ ръце. — Значи тук си бил, ти, малък лудньо. — Тя продължи да му говори галовно и да го милва, докато доволното му мъркане огласи стаята.

— Благодарете на господарката си за доставката на роклите. Ето ви нещо, което ще ви обезщети за претърпените неудобства — каза Данте и връчи на смутените младежи повече от щедър бакшиш.

Двамата се разсипаха от благодарности, но побързаха да се измъкнат от стаята.

— Е, осмелявам се да твърдя, че и твоята слава е не по-малко лоша от моята, скъпа — отбеляза с доволна усмивка Данте. — Ще ми струва дяволски много да те предпазя от изгаряне на кладата като вещица. А бедният Ямайка непременно ще бъде хвърлен в Темза като твой съучастник.

— Та той дори не е черен — отговори невъзмутимо Реа Клер.

— Така е, но някой би могъл да каже, че си омагьосала капитана и екипажа на „Морския дракон“. И без това мъжете те смятаха за магьосница, а аз ще трябва да се закълна, че ме държиш в плен с магиите си — усмихна се предизвикателно Данте и страните на Реа поруменяха под погледа му. — Малкото ми райско цвете — прошепна нежно той и си припомни блестящите, понякога твърде ярки цветове на Карибика и как, за разлика от тях, Реа много приличаше на английска градина. Дори ароматът ѝ му напомняше за пролетни цветя — разкошен парфюм с изкусителна, трудно уловима нота.

— Не е нужно да бъда леля Мери, за да знам какво мислиш в този момент — промърмори тайнствено Реа и сведе глава към задрямалия котарак.

— Наистина ли? И какво би могла да ти каже тази леля Мери за моите тайни помисли? — попита той. — Тя да не е ясновидка?

— И още как — отговори Реа. При вида на учудването му усмивката ѝ стана още по-широка. — Въпреки това, тя е истинска лейди и се съмнявам, че благоприличието ще ѝ позволи да облече в думи твоите мисли.

— И аз така смятам. Защо да си хабим дъха и да говорим за неща, които можем да направим? — Данте бързо прекоси помещението и се приближи до Реа.

В този миг на вратата настойчиво се почука.

— Най-вероятно добрият хазаин е дошъл да събере парчетата — предположи Данте, започнал да вярва, че няма да му позволят да остане насаме с Реа. — Съжалявам, любима.

Лека усмивка играеше около устните ѝ.

— Аз няма да си отида — обеща тя. — Освен това, винаги ще има следващ път. — Реа се разположи удобно пред огъня. Ямайка се прозя и се сви на кълбо в скута ѝ. — Нали знаеш, че съм търпелива.

— Да бъда проклет, ако и аз съм такъв — изруга Данте и се отправи към вратата.

Реа протегна ръце към огъня и се вслуша в шумния разговор между хазаина и слугинчетата. Внезапно обаче гласовете им отслабнаха и мислите на младата жена отлетяха далеч от Лондон. Тя се взря като замаяна в пламъците, които танцуваха в камината, и сякаш попадна в тиха долина, пълна с цъфнали нарциси и гладиоли, с ливади, изпъстрени с камбанки. Кристалните отражения на лебедите в горското езеро се раздвижваха от лек бриз, който къдреше на вълни спокойната водна повърхност. А в далечината, на върха на хълма, се намираше Кемъри и позлатените от слънцето стени почиваха в топлия блясък на късния летен следобед.

Кемъри беше такъв, какъвто го помнеше, макар че когато видя дома си за последен път, вече беше есен. Почти година бе изминала от съдбоносния ден на отвличането ѝ. Есенният ден, ухаещ на дъжд и дим, помете с един замах детската ѝ невинност.

Момичето, което яздеше любимата си кобила Скайларк по тесния селски път, вече не съществуваше. Реа се питаше как ли ще се почувства, когато отново се срещне със семейството си. По време на дългото пътуване на борда на „Лондон лейди“, в дните на отчаяние и мъка тя се бе простила с надеждата да ги види отново. Колко ли бяха страдали заради нея. Колко много часове, дни, месеци си бяха блъскали главите за съдбата ѝ, колко ли често се бяха питали дали дъщеря им е още жива...

Тя беше отново в къщи, но все още не бе видяла семейството си. То беше наблизко и все пак толкова далеч. Веднага след пристигането им в Лондон Реа бе пожелала да уведоми родителите си за благополучното си завръщане. Ала от тревога за Данте и поради тежкото положение, в което той бе попаднал заради нея, тя реши да изчака и се подчини на желанието му първо да изяснят обвинението в отвличане, преди да се явят пред очите на семейството ѝ.

Защото, както бе отбелязал с типичната си подигравателна усмивка Данте, тя беше най-важната му свидетелка и единствената, която можеше напълно да докаже невинността му.

— Ти не искаш да видиш как се люлея на бесилката, нали? — бе я попитал той.

Когато искаше да постигне нещо, Данте Лейтън умееше да бъде изключително убедителен, а последният му, решаващ аргумент беше повече от сериозен. Нима не беше по-добре лично да се явят в Кемъри, обоснова се той, вместо да изпратят безлично писмо, с което да уведомят за пристигането си? Защо да караме родителите ти да идват в Лондон, където отдавна мечтаната среща ще се осъществи между чужди хора? Естествено те ще тръгнат веднага, щом получат вестта. Но също толкова сигурно останалите членове на семейството ще останат в Кемъри — и що за празник ще е това?

Реа, която никога не подозираше задни мисли у близките си хора, се трогна от факта, че Данте се съобразява със семейството ѝ. Едва след време осъзна напълно дълбоките чувства, които се бореха в сърцето на мъжа ѝ. Хюстън Кърби не би се оставил да го измамат толкова лесно, защото познаваше твърде добре капитана и винаги търсеше подтекста в действията му, особено когато изглеждаха напълно невинни. Тогава беше най-добре човек да е постоянно нащрек.

Ала Реа беше изпълнена с добри помисли. И на първо място очакваше с дълбоко вълнение срещата със семейството си. Жадуваше да се върне при близките си в Кемъри. Изпитваше носталгия и копнееше да види отново милите им лица, да чуе добре познатите гласове. Имаше толкова неща да им разкаже, да им обясни.

Замислена за предстоящата среща, младата жена леко смръщи чело. Внезапно усети страх, че вече не е същата Реа Клер, която родителите ѝ обичаха някога. Толкова неща се бяха случили. Дали семейството щеше да я намери променена? Дали щяха да приемат решението ѝ? Дали щяха да одобрят факта, че тя...?

— Реа?

Младата жена се извърна, все още на много мили далеч с мислите си.

— Реа, какво ти е? Толкова си бледа — прозвуча остро гласът на Данте.

Реа се стресна. За момент беше забравила всичко около себе си и сега смаяно установи, че в стаята няма никого, освен тях двамата.

Данте седеше до масата. Пред него бяха разпръснати няколко листа канцеларска хартия. Перото остро скърцаше по белия лист.

— Чувствам се добре, благодаря — отговори учтиво Реа. — Просто мислех за нещо. — Все още замаяна от спомена за Кемъри и семейството си, тя не забеляза, че беглият ѝ отговор е наранил Данте, изключвайки го от своя свят.

Дращенето на перото продължи още малко, после Данте го прибра в мастилницата и посипа с фин пясък наклонените на една страна черни букви.

— И за какво мислеше? — прошепна той, докато сгъваше пергамента. После разтопи бучка восък и притисна пръстена си с печат върху нея.

Рea въздъхна и вдигна рамене.

— За семейството си. За връщането в Кемъри — призна тихо тя. А меката усмивка на спомена по устните ѝ издаде на мъжа, който я наблюдаваше, че е запазила една тайна и за себе си.

Когато забеляза острия поглед на Данте, Реа осъзна, че той не отговори на усмивката ѝ. Лицето му, огряно от трепкащите пламъчета на огъня, беше мрачно и в продължение на един дълъг миг младата жена отново имаше чувството, че човекът насреща ѝ е напълно непознат.

Внезапно обаче Данте се усмихна и Реа облекчено въздъхна. За да разсее мъчителното напрежение, възцарило се помежду им, тя посочи към писмото.

— На кого си писал? — попита любопитно тя, знаейки, че Данте няма много приятели в Англия. — На някого в колониите?

— Не — промълви смутено Данте и също втренчи очи в писмото. — Писах на един делови партньор. Има някои прехвърляния на имущество, които трябва да се уредят, преди да е станало късно.

Сдържаният му отговор не изненада Реа, която си даваше сметка, че има твърде много неща, които още не знае за Данте.

— Нека не говорим за сделки. Не е необходимо да се тревожиш за това. Имам подарък за теб — продължи по-високо Данте, изправи се и отиде до леглото, където беше праметнато кафявото му върхно палто.

— Всъщност смятах да те изненадам с него утре, но очевидно сега е най-подходящият момент — заяви той и ръката му затърси нещо в дълбокия джоб. След малко застана пред Реа с плоска кожена кутийка.

— Вече направи толкова много разходи заради мен — възпротиви се Реа, искрено разтревожена от щедростта му. Наистина нямаше нужда от нея. — Щеше ми се да не беше поръчвал толкова рокли на мадам Ламбер. Тя е най-скъпата шивачка в Лондон.

— Разбира се, че е. Да не мислиш, че бих ти купил нещо, което не е от най-добро качество? — разсмя се Данте. — Не ти ли харесват новите рокли? Може би не са толкова елегантни, колкото си свикнала? Ако е така, ще ида да си поприказвам малко с мадам Ламбер и ще...

Реа поклати глава с добре изигран ужас. Данте имаше вид на малко момче, чиято грижливо подготвена изненада не е успяла.

— Не е така. Напротив, това са най-красивите дрехи, които някога съм виждала, но все пак...

— Всичко, което искам, е да си доволна. Цената няма значение — прекъсна я Данте с надеждата да сложи край на възраженията ѝ.

— Просто исках да кажа, че в къщи имам няколко гардероба, пълни с дрехи, които почти не съм обличала. Не искам да пилееш пари за мен, Данте — промълви Реа и се опита да го убеди, че говори сериозно: — Родителите ми се стараеха да не ми липсва нищо. Получавах всичко, което исках. И съм сигурна, че всичките ми неща все още са в спалнята ми в Кемъри. Това означава, че не беше необходимо да ми купуваш толкова рокли, Данте.

Изразът на очите му остана неразгадаем, но отведнъж тялото му се напрегна. Данте стоеше неподвижен, втренчил поглед в разкошните златни коси.

— Родителите ти вече не носят отговорност за теб, Реа. Аз ще ти предложа всичко, от което се нуждаеш. Нещата в Кемъри принадлежат към един минал живот. Искам да носиш само онова, което аз съм ти купил. От сатенените обувки на крачетата ти до копринените панделки в косите. Искам всичко, което носиш, да е само от мен и от никого друго. — Гласът му прозвуча непоколебимо.

Реа се взря в него с невярващо учудване.

— Не разбирам. Изискваш от мен да забравя семейството си и живота, който съм водила, преди да ме отвлекат от Кемъри? — Тя говореше тихо, но когато срещна погледа на Данте, в очите ѝ светна решителност.

— Мила моя, ти не ме разбра — побърза да обясни той, късно проумял, че е отишъл твърде далеч. — Исках само да кажа, че не мога

да те върна в Кемъри с дрехите, които носеше на борда на „Морския дракон“. Въпреки прелестната гледка, която представляваше. Смятам, че като те облека малко по-цивилизовано, родителите ти ще ме съдят не толкова строго. Може би баща ти ще пожелае да ми предостави възможност да обясня как стоят нещата, преди да извади шпагата си и да ми отсече главата. Макар че не бих могъл да го обвиня в нищо. Ако бях на негово място и джентълмен с моята скандална слава се бе появил с дъщеря ми под ръка, нямаше да се поколебая нито секунда, преди да го пратя по дяволите — усмихна се Данте без никакво чувство за хумор.

— О, Данте — пошушна Реа и облекчена усмивка прогони сенките от очите ѝ. Вече разбираше защо в последно време съпругът ѝ беше толкова труден и я обсипваше с подаръци. Очевидно си въобразяваше, че трябва да купи нейната вярност и преданост. Ако не го обичаше толкова, сигурно щеше да се обиди.

— За толкова умен мъж понякога говориш учудващо глупаво — укори го меко тя. — Нима все още не съм успяла да те убедя, че винаги ще те обичам? Не се тревожи за семейството ми. Щом те опознаят, те също ще те приемат в сърцата си, сигурна съм — предрече без колебание тя, забравила съмненията, които я мъчеха само преди няколко минути.

— Тогава е истина, че любовта прави човека сляп — промърмори с горчива усмивка Данте. Той не преставаше да се пита колко време ще мине, докато Реа се поддаде на влиянието на близките си и започне да го гледа с други очи.

Ала дотогава...

Той вдигна тясната кутийка, за да не може Реа да я достигне и се засмя.

— Може би си права, миличка, и аз наистина съм похарчил много пари. Може би прекалих с щедростта. Но това ме поставя в неловко положение, защото се съмнявам, че бих могъл да върна това тук или да го заменя срещу няколко добри коня. Смятам, че е най-добре да намеря друга млада дама, която ще го приеме с повече благодарност от теб. Би ли могла да ми препоръчаш някоя? — попита невинно той и я погледна с очакване. — Доколкото знам, ти нямаш сестра с руси коси и сини очи, и на всичкото отгоре достатъчно алчна, за да замени благоволенieto си срещу една-две красиви дрънкулки?

Реа вдигна от скута си спящия Ямайка, без той да престане доволно да мърка, и го постави на свободния стол.

— Аз наистина имам сестра. Мисля, че съм ти разказвала за нея. Обаче подаръкът, който би я заинтересувал, ще направи ръцете ти лепкави, защото тя е едва двегодишна. О, не... — Реа изненадано поклати глава и побърза да се поправи: — Тя вече е на три години и умира за плодови тортички с много сметана. Съжалявам, но не ми се вярва, че тя би представлявала нещо за теб, скъпи. Във всеки случай — продължи сериозно тя, опитвайки се да скрие хихикането си зад изкуствено покашляне, — бих могла да ти предложа Каролайн. Да, убедена съм, че тя е точно това, което търсиш, Данте. Тя е руса и синеока и за нещастие е доста алчна. Да те запозная ли с нея? Каролайн произхожда от високоуважавано семейство и е дъщеря на един от добрите приятели на баща ми, сър Джереми Уинтърс.

— Тя ли е момичето, което е било с теб в деня на отвличането?

— Да, и до вчера не знаех жива ли е. Смятах, че са загинали, и тя, и Уесли Лоутън.

— Ах да, Уесли Лоутън, добрият и благороден граф Диндейл. Доколкото си спомням, ти беше искрено загрижена за него и с облекчение узна за чудотворното му избавление. Смятала си да се омъжиш за този изискан джентълмен, нали? — попита Данте нарочно небрежно и сарказмът в гласа му прозвуча твърде ясно.

— Той е граф Рендейл — поправи го Реа, макар много добре да знаеше, че Данте помни отлично името на предполагаемия си съперник. — И не беше нищо повече от приятел на семейството. Въпреки че — прибави закачливо тя — често ме занимаваше мисълта, че би могъл да стане и нещо повече. Ако не ме бяха отвлекли, имаше голяма вероятност да приема брака с Уесли Лоутън.

— Така ли? Странно, но не намираш ли, че нещастieto на един мъж означава щастие за друг? — отбеляза Данте, който никак не се интересуваше от нещастния обрат, който бе взела съдбата на благочестивия граф Рендейл. — Ала твоята Каролайн ми изглежда многообещаваща — добави със святкащи очи той, защото не можеше да остави ненаказана последната забележка на Реа. — Тя сигурно има твоите размери, нали? Защото ще бъде ужасно да похарча още куп пари за рокли, панделки и обувки.

Реа едва сдържаше смеха си.

— Не пожелавам Каролайн никому, дори на вас, милорд — отговори тя, представяйки си как дръзката ѝ приятелка тръгва на лов за Данте и титлите му. — Освен това, не ви съветвам да я представяме на Алистър. Той вече е заможен млад джентълмен и тя няма да му позволи да се изплъзне от мрежите ѝ.

— Жалко. Въпреки изкушаващия образ, който нарисува пред мен, не ми се вярва, че Каролайн е личността, която търся. Хрумва ли ти някоя друга? — попита нежно Данте и предизвикателно разлюля подаръка.

— Самата аз — отговори Реа, но когато погледна в очите му и погледът ѝ бе уловен и задържан от неговия, подаръкът беше забравен.

— Малко райско цвете, ще бъдеш ли мое? — Въпросът на Данте прозвуча като едва чул шепот. Пръстите му се пресегнаха към косите ѝ, уловиха една от златните къдрици, нападали по раменете, и нежно я скриха в шепа.

Реа бавно пристъпи по-близо, докато усети топлината на тялото му. Тя вдигна ръка, връхчетата на пръстите ѝ очертаха твърдата линия на брадичката му, дланта ѝ се допря до издатината и там замря.

— Завинаги, за всички времена — обеща тя. Тръпка разтърси тялото ѝ, когато усети целувката на Данте върху дланта си.

Мъжът склочи ръце около кръста ѝ и я притисна до себе си; после устните му намериха нейните, разделиха ги и ги вкусиха, когато езиците им се преплетоха.

Реа усети пръстите на Данте върху тила си и простена, когато нещо студено се спусна върху кожата ѝ. Инстинктивно посегна да го улови, объркана от допира на студения метал. После сведе очи, за да го погледне.

— О, Данте, прекрасна е — въздъхна Реа при вида на колието от изкусно шлифовани диаманти, които святкаха с различни цветове на врата ѝ. — Не биваше да го правиш — прошепна тя, макар че по устните ѝ играеше доволна усмивка.

— Смятах, че веднъж завинаги сме приключили с тази тема. По-добре е да свикнеш с подаръците ми, защото никога няма да се уморя да ти доставям радост, любима — укори я мило той и отстъпи назад, за да се наслади на ефекта от щедростта си. — Диамантите ти отиват, сладката ми, макар че... — Той замлъкна и критично я огледа. —

Смятам, че по-скоро имаш нужда от сапфири и рубини. Те ще подчертаят естествената ти топлота.

Очите на Реа, в които проблясваха сълзи, в този момент приличаха на диви виолетки след пролетен дъжд.

— Не знам с какво съм заслужила това щастие, особено след като си направих такава жестока шега с Каролайн. В действителност тя не е толкова лоша, колкото я описах. Не беше хубаво от моя страна, особено след като знам, че тя никога няма да има щастието, което намерих аз — промълви засрамено Реа, защото в този прекрасен миг, обляна от благотворната топлина на огъня, тя вярваше, че нищо и никой не е в състояние да разруши любовта, която свързваше нея и Данте.

Мъжът я целуна с нежна отдаденост.

— Ето затова те обичам, Реа. Толкова си мила и вярна, всичко разбираш и всичко прощаваш. Когато потъна в най-мрачните дълбини на мислите си, се сещам за теб и омразата изчезва. Може би съдбата те е изпратила да ме спасиш. Моля се никога да не загубя самопожертвователната любов, с която ме даряваш, и да бъда достоен за искреното уважение, с което ме удостояваш.

— Никога, никога няма да изгубя любовта и уважението си към теб, Данте — увери го Реа. — Те са доброволно дадени и каквото и да се случи, нищо не е в състояние да ги разруши. Макар че ми е трудно да те убедя в това. Какво да направя? Искаш ли да жертвам живота си за теб? — пошегува се весело тя, но усмивката ѝ бързо отлетя, когато Данте рязко я сграбчи за раменете. Очите му святаха от гняв.

— Никога вече не казвай това! — Ядният израз на лицето му уплаши Реа до смърт. — Никога, чуваш ли! Обещай ми! Не искам твоята смърт да тежи на съвестта ми. Не искам да бъда отговорен за делата на друг. Не и още веднъж, по дяволите!

Рео конвулсивно преглътна.

— Обещавам ти, Данте. Съжалявам, че не ме разбра. Нима не знаеш, че никога не би могъл да сториш нещо, което да ме накара да посегна на живота си? Ако това е, което те тревожи, моля те да помислиш върху думите ми — увещаваеше го тя, но странната студенина в очите му не искаше да изчезне.

— Още не си видяла останалите накити — проговори внезапно Данте и думите му отекнаха болезнено в чувствителните уши на Реа.

Данте я освободи от прегръдката си, сякаш се притесняваше от докосването ѝ, обърна ѝ гръб и вдигна палтото си. Порови в джобовете и извади още няколко кутийки. Нареди ги на масата и отвори първата. Блеснаха диамантени обици. Във втората кутийка имаше диамант във формата на перо от рибар, а в третата, подплатена със синьо кадифе, бе положена брошка с три еднакво големи камъка, които сияеха с цветовете на дъгата.

Мълчаливо, с натежало сърце Реа се взираше в блещукащите скъпоценни камъни. Никога, откакто бяха почувствали и разкрили един пред друг любовта си, Данте не я бе гледал с този студен поглед.

— Прекрасни са — промълви с треперещ глас тя, без да откъсва поглед от безжизнените камъни. — Благодаря ти — каза просто тя, прехапа потръпващите си устни и диамантите се размазаха пред очите ѝ. Гореща сълза си проправи път по лицето ѝ и капна на ръката на Данте.

Мъжът се стресна, сякаш тази единствена сълза го опари като огън.

— Реа? — промърмори колебливо той, обзет от разкаяние.

Младата жена изплака тихо и се опита да му се изплъзне, почувствала, че ръцете му я притискат и я обръщат към него. Знаеше, че Данте няма да я пусне. Въпреки това отвърна лице, защото гордостта не ѝ позволяваше да му покаже, че е наранена.

Данте искаше на всяка цена да я погледне в очите. Улови я за брадичката и принуди мокрото ѝ от сълзи лице да срещне търсеция му поглед.

— Караш ме да се страхувам, Реа, и то по начин, по който никой не е успял досега. — Признанието прозвуча смайващо. — Още си млада и невинна, недокосната от хилядите злини на този свят. И си толкова чувствителна. Може би те наранявам най-много именно с факта, че те обичам. Кой знае, един ден може да ме обвиниш, че те обичам... Кърби ме предупреждаваше, но аз не исках да го слушам. Трябваше да те имам, Реа. Не можех да допусна да изчезнеш от живота ми. Ала оттогава ме мъчи нечистата съвест. Проявих егоизъм и постепенно ме обзема страх, че си твърде крехка и скромна за мъж като мен. Твърде млада може би, за да не бъдеш наранена и напълно унищожена от моите чувства и страсти, които понякога не проумявам докрай дори самият аз. — Ръцете на Данте се склочиха здраво около

Реа и я притиснаха до сърцето му. — Как можеш да обичаш мъж, презрян от честните хора, който на всичкото отгоре само тревожи сърцето ти?

Реа вдигна лице от гърдите му, погледна го право в очите и отговори като истинско дете:

— Без твоята любов сърцето ми би се разтрошило на парченца.

Данте нежно изтри сълзите ѝ, без нито за момент да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Тогава тази нощ ме обичай, Реа. Нека забравим сълзите, гневните думи и неразбирателствата помежду ни — прошепна той и докосна с устни ъгълчето на устата ѝ. — Нека мислим единствено за мига, за нищо друго. Нека утрото не ни тревожи.

Реа отвори устните си и позволи езикът му да ги докосне интимно. Тялото ѝ жадуваше за нежността на ръцете му, с която бе привикнала.

— Накарай ме да забравя — прозвуча страстната ѝ молба.

— Ти си моя, Реа. Никога не го забравяй. Каквото и да се случи, помни, че никой няма да те прегръща като мен. Никой няма да те обича така, както ще направя аз тази нощ. Никога няма да забравиш милувките ми — както и аз твоите. — Думите му бяха открито предизвикателство към съдбата, която може би таеше мисъл да ги раздели.

Реа усети как ръцете му развързаха връзките на корсета ѝ и скоро пред очите му се разкри меката плът на гърдите ѝ. Устните му оставиха пареща следа по врата ѝ, където диамантите отразяваха топлината на жена, узряла за страстта, и ускореното тупане на пулса ѝ.

Данте извади фуркетите от косата на Реа и разкошните златисти кичури се разпиляха по гърба ѝ. Къдравите им крайчета се увиха около бедрата ѝ, сякаш бяха живи. Мъжът докосна с устни меката извивка на гърдите ѝ, но скоро разбра, че това не му е достатъчно. Трябваше да почувства голата ѝ кожа върху своята, да вкуси отново сладко ухаещата мекота на женственото ѝ тяло, да преживее висшия момент на екстаза, когато се сливаха в едно.

И внезапно си представи, че двамата отново лежат на топлия пясък в отдалечения залив, където тишината се нарушаваше единствено от меланхоличните крясъци на птиците при настъпването на нощта и от непрестанното плискане на вълните, които се биеха в

брега. Тогава Реа бе излязла от водата като морска нимфа. Бледото ѝ тяло се озари в злато, когато ярките лъчи на залязващото слънце потопиха пустото небе в пламтяща мед.

Сега около тях бяха само шарките, които носените от вятъра дъждовни капки бяха изрисували по стъклата на прозорците, и пращането на огъня. Ала нямаше значение, че вече не бяха обградени от мекия бриз и пронизващия лъх на морето — пламъците на страстта им не бяха угаснали след първата любовна среща върху целунатия от слънцето бряг на дивия залив.

Чувствата и усещанията на Реа по-скоро се бяха усилили. До момента на сексуалното си пробуждане на плажа тя беше дете, което нямаше представа за собствената си чувственост. Дотогава страстта не съществуваше за нея. А сега беше млада жена и имаше опит в онази болезнена жажда, която Данте бе събудил в тялото ѝ, като я бе въвел в изкуството на любовта. Само той можеше да угаси огъня, който пламтеше във вените ѝ.

Може би думите му преди минути не бяха просто предупреждение, а сянка от предчувствие за бъдещето; но каквото и да станеше, за нея нямаше да има друг мъж. Данте беше част от нея и тя никога нямаше да се освободи от копнежа по милувките му.

Ръката му се промъкна в разбърканите копринени къдрици, покрили раменете ѝ, пръстите му обхванаха тила ѝ и задържаха главата ѝ неподвижна. С другата ръка Данте докосна зачервената ѝ бузка, после палецът му помилва устните ѝ и подразни потръпващата им нежност. В продължение на един дълъг миг той я гледа дълбоко в очите, които бяха полузатворени, тъй като клепачите ѝ тежаха от страст. После, съвсем бавно, устните на Данте се сведоха върху нейните.

Рео отговори на целувката и почувства пръстите му в дантелите на корсажа си. Роклята се свлече на земята, фустите не закъсняха да я последват и на пода се образува смачкана купчинка. Реа остана само по корсет, долна риза и чорапи.

В златното сияние на огъня кожата на жената блещукаше като злато и това припомни на Данте нощта на плажа. Отблясъците на огъня танцуваха в разпуснатите ѝ коси, които искряха като лъчите на луната и слънцето едновременно — златни и сребърни. Блещукането на диамантите на шията ѝ привлече погледа на Данте към меко

потръпващите извивки под корсета. После очите му слязоха надолу и се заковаха върху изкусителните бедра с цвят на слонова кост, които надничаха над стегнатите с жартиери чорапи.

Той улови Реа за хълбоците и побърза да я освободи от купчинката муселин и дантели. Тя обви с ръце врата му и Данте зарови лице в уханните коси, после здраво я притисна до твърдите си мускули.

— С всеки ден ставаш все по-чувствена — промърмори той.

Реа почувства топлия му дъх в ухото си и нежно го ухапа по врата. Устните му се спуснаха надолу.

— Ти ме омагьосваш, Реа — прошепна Данте, свали я на пода и я обърна, за да развърже връзките на корсета.

След секунди и той се приземи върху купчината свалени дрехи. Данте грабна Реа и съвсем не по джентълменски я хвърли на леглото. Реа се приземи тронаво върху подплатената завивка и хълмчето пухкави възглавници. По време на полета бе спряла да диша, но сега тихият ѝ смях се смеси с този на Данте, след като бе видяла веселото му лице. Дори не усети, че долната ѝ риза се е вдигнала над бедрата — една ужасно компрометираща гледка.

Данте коленичи пред нея и бързо, макар и грижливо започна да навива копринените чорапи. Ала пръстите му често занемаряваха същинската си задача.

Когато свърши, той се надигна и отстъпи крачка назад.

Реа се протегна сред планината от възглавници и лениво скръсти ръце зад тила си. Долната риза се опъна над закръглените ѝ гърди. Тя въздъхна доволно, нави на пръста си една дълга къдрица и се загледа в Данте, който тъкмо събличаше ризата си. Гледката на мускулестите му гърди и рамене неудържимо я привличаше.

— Искаш ли да чуеш една тайна? — попита колебливо тя и плахата усмивка разкри две чаровни трапчинки.

— Искам да узная всичките ти тайни — отговори Данте и гласът му прозвуча напълно сериозно, особено когато добави: — Нека помежду ни няма тайни. Това може да доведе само до недоразумения.

— Никога — обеща без колебание Реа и си каза, че за нея е много лесно да изпълни обещанието си.

Данте поклати глава. Чудеше се как тя все още продължава да вярва непоколебимо в истината и в доброто у човека, и това въпреки

трагедията, която промени живота ѝ из основи. Тя нямаше никакво понятие от всички онези зли чувства, които толкова често тласкаха хората към отчаяние или насилие.

— А сега ми кажи тъмната си тайна — усмихна се той.

— Страхувам се, че не е тъмна, а по-скоро глупава — призна плахо Реа. — Ти често ме питаш как така съм се влюбила в теб. Какво ще кажеш, ако ти призная, че ми напомняш за човек от семейството ми?

— О, небеса! Надявам се, че не говориш за баща си! — извика с добре изигран ужас Данте.

— Глупчо — укори го през смях Реа, без да осъзнава, че много малко хора биха се отгървали здрави и читави след такава забележка. — Макар че, като си помисля, установявам известна прилика между вас двамата — продължи да разсъждава на глас тя, макар дълбоко в себе си да бе убедена, че никой от двамата мъже нямаше да го признае доброволно. — Говоря за един от предците си. В голямата галерия на Кемъри виси негов портрет, който винаги ме е възхищавал. Това беше любимата ми картина, е, след семейния ни портрет, разбира се — поправи се с усмивка тя.

— И кой е той? Без съмнение, някой примерен съвременник. — Данте беше зает да разкопчава панталона си и не забеляза дяволските искрици в очите ѝ.

— Всъщност си е паднал малко нещо негодник.

Мъжът смаяно вдигна очи.

— Нима?

— Боя се, че да — отговори Реа. Устните ѝ потреперваха, защото едва се сдържаше да не се разсмее. — Бил е пират, но предполагам, че е вдигал платна с добрите пожелания на Елизабет Първа.

Коженият панталон на Данте се приземи върху дрехите на Реа. Чорапите и ботушите му бяха пръснати из стаята.

— Пират? — повтори замислено той и в гласа му нямаше и следа от недоволство. — Тогава със сигурност е бил негодник.

— Като го гледах на портрета, винаги си мислех, че е можел да омагьоса дори дявола — продължи Реа, макар че мъжествената красота на Данте замаиваше главата ѝ. Той се приближи до леглото и застана пред нея. — Когато те видях на борда на „Морския дракон“, си казах, че те познавам отнякъде — усмихна се тя. — Всъщност, външно

не си приличате много, макар че... — Гласът ѝ пресекна. Възбудата ѝ нарастваше. Очите ѝ смутено сезираха в златния кичур, навит около пръста ѝ.

— Продължавай, моля те. Вече съм любопитен — подкани я нежно Данте. Той приседна до нея и леглото изскърца под тежестта му.

— От него се излъчваше някаква дързост, а погледът му беше предизвикателен. Винаги, когато минавах покрай портрета, по гърба ми пробягваха тръпки. Все имах чувството, че пиратът ще изскочи и ще ме грабне. А когато поглеждах в тъмните му очи, разбирах, че той отлично знае какво мисля и чувствам. Днес смятам, че ме е възхищавало безстрашието на мъжа, водил живот на авантюрист и пътувал по далечните морета. Когато се запознах с теб — допълни тихо тя, — те възприех като олицетворение на стария пират.

Ръцете на Данте я обхванаха и я притиснаха до гърдите му. След миг долната ѝ риза бе захвърлена на пода и Реа веднага почувства завладяващата топлина на тялото му върху своето. Устните му завладяха нейните.

— Забрави мъжа от портрета. Почувствай ме. Аз съм от плът и кръв. Той не може да посегне към теб. Не може да те улови и да те целуне. Не може да те милва, докато се разтопиш от копнеж. Целуни ме, Реа — прошепна до розовите ѝ устни той. — Портретът не може да те люби като мен.

Пръстите на Реа се заровиха в разбърканите тъмни кичури на гърдите му. Тя се наслаждаваше на твърдостта на тялото му, на начина, по който се движеше ръцете му, и се притисна толкова силно до него, че двамата се сляха в едно. Потрепери, когато езикът му заблizza твърдото зърно на гърдата ѝ, когато ръцете му нежно я обхванаха и лицето му се изгуби в мекотата ѝ. Тя зарови пръсти в гъстите кестеняви коси, които сякаш оживяха под докосването ѝ.

Ръцете му помилваха талията ѝ, плъзнаха се по извивката на хълбоците и погалиха плоския корем. После с удоволствие се разходиха по стройните бедра, изследваха меките им вътрешни страни, жадно очакващи докосването им.

Косата ѝ се разля по възглавниците като разтопена мед. Реа лежеше под любимия си и сезираше в бледосивите очи, искрящият блясък, на които бе засенчен от дълги гъсти мигли. Тя затвори очи, бедрата му се притиснаха в нейните и ги разтвориха. Данте стана част

от нея. Хълбоците му се раздвижиха срещу нейните и отговорът ѝ се съедини с неговия ритъм. Напрежението, което растеше в нея, се усили с пулсиращия ритъм на тялото му. Реа се надигна срещу твърдата му мъжественост, изстена от удовлетворено желание, изпитвано всеки път, когато се любеха. Данте отпусна прегръдката си и я остави без дъх, слаба и трепереца, ала изпълнена със задоволство, което не можеше да ѝ достави никое друго забавление.

— Никога, никога няма да те загубя — закле се нежно Данте, но Реа не чу думите му.

Тя се притискаше до голите му гърди и силните, равномерни удари на сърцето му я изпълваха цялата. Отпусната доволно в прегръдката му, тя се наслаждаваше на усещането за сила и сигурност.

Данте нежно притисна устни в слепоочието ѝ и внимателно приглади една непокорна къдрица. Той затвори очи и се остави спокойното ѝ дишане да го завладее изцяло. Накрая заспа с увереността, че когато се събуди, тя все още ще лежи в обятията му.

Когато след няколко часа Данте стана, бледата светлина на зората вече се промъкваше през малките прашни стъкла на прозорците. Огънят в камината беше отдавна угаснал.

Мъжът гледаше замислено кротко заспалата в широкото легло Реа. Блестящите златни коси, разпилени по възглавниците, му напомняха слънчевата светлина на късен есенен следобед. Великолепният ѝ профил създаваше ярък контраст с тъмнокафявата кожа на рамото му и Данте неволно протегна ръка, за да докосне меката извивка на устните ѝ. Сънят ѝ сигурно е чудесен, помисли си той с тайната надежда, че тя сънува него.

Устоя на изкушението да я събуди и внимателно се плъзна от леглото. Не устоя обаче да се наслади на естествената красота на голото ѝ тяло. Реа изглеждаше толкова въздушна, толкова чиста. Видът ѝ го омагьосваше и той просто не можеше да повярва, че това е същата страстна жена с гореща кръв, която бе държал в обятията си през нощта. Къде остана изкусителката, която отговаряше на милувките му с толкова страстна отдаденост?

Тя беше толкова възхитителна, толкова мила. И — колко странно — беше негова. Ала внезапно, с тъмно усещане за отчаяние и ревност, Данте се запита как би могъл да я задържи при себе си. Тя твърдеше,

че го обича, но какво ли искаше да каже с невинните си думи, че ѝ напомня мъжа от портрета, възхищавал я през детските ѝ години?

Възхищение? Може би това беше чувството, което Реа изпитваше към него. Какво знаеше тя за любовта? Данте беше наясно, че е извлякъл непочтена изгода от първите несигурни крачки на едно младо момиче в света на възрастните. Той пробуди чувствеността ѝ и в крайна сметка я прельсти; той събуди в душата ѝ чувства, за чието съществуване тя дори не бе предполагала. Вероятно всеки друг мъж щеше да предизвика същата реакция. Защо тогава да смята, че е нещо особено, да си въобразява, че е неотменна част от нейното щастие?

Онова, което ги свързваше, всепоглъщащата страст, им бе отсъдена за толкова кратко време, та Данте започна да се пита дали тази страст изобщо има шанс да оцелее. Щяха ли днешните чувства да прераснат в истинска любов? Щом се върнеше при семейството и приятелите си, Реа вероятно щеше да го забрави. Дали копнежът ѝ по него щеше да избледнее, дали щеше да си пожелае никога да не го е срещала, особено ако в живота ѝ влезеше по-млад и признат в обществото мъж?

А как щеше да постъпи семейството ѝ? Докато се срещна с него, те бяха целият ѝ живот. Данте щеше да бъде чужденец за нея, външен човек, натрапник. Дали родителите ѝ нямаше да го отблъснат? Дали щяха да се опитат да настроят Реа срещу него? Дали краткото щастие, което бяха изживели заедно, щеше да удържи срещу влиянието на семейството?

Данте зави раменете на Реа и меко прошепна:

— Малкото ми райско цвете... Нима вече съм те изгубил?

Сгушеният в долния край на леглото Ямайка вдигна едното си ухо и примига с очи при звука на добре познатия глас. Тъй като не последваха още думи, той се протегна в лениво доволство и продължи да дреме.

Данте усети как хладът на ранното утро пронизва голото му тяло, нахлузи халата си, завърза копринения колан и отиде до масата да прегледа кореспонденцията, която беше изоставил снощи.

Ала очите му не се откъсваха от спящата фигура под завивката. Все пак грабна решително перото и написа адреса на плика, който беше запечатал вечерта.

В продължение на един дълъг миг Данте остана загледан в адреса, познат му толкова добре от редовната кореспонденция през последните петнадесет години:

„Сър Джейкъб Уеър
Севъноукс Хаус
Уестли Ебът
Девъншир“

После опря писмото на сребърната мастилница, сигурен, че Хюстън Кърби ще го вземе и ще го изпрати. Но дори Данте Лейтън, който планираше грижливо всяка своя стъпка, не можеше да осъзнае напълно колко широко щеше да се разпростре въздействието на това писмо, когато то се озовеше в ръцете на получателя си — джентълмена от Уестли Ебът.

ГЛАВА ТРЕТА

Осем удара на камбаната възвестиха часа и смяната на вахтата, която се извърши на кораба на Негово Величество „Хиндрънс“, едномачтов ветроход от финансовата служба. Той патрулираше покрай пустинните брегове на Девъншир със задачата да попречи на контрабандистите да свалят на сушата стоките си — необложен с данъци алкохол, чай, тютюн, коприна и парфюми. Само че по крайбрежието имаше твърде много тайни заливи, където в безлунните нощи нетърпеливо се събираха банди въоръжени мъже. За Короната не беше възможно да спре контрабандисткия занаят. Кралските офицери и войници не бяха достатъчно, затова балите и сандъчетата изчезваха с дузини в съседните селски къщи, хамбари и кръчми. Понякога ги криеха дори под свещените сводове на църковните изби, като придружаваха стоката с бъчвичка бренди — награда за викария.

А сега, в бледата светлина на зората, флагът на Короната висеше на парцали. Бяха го издигнали, преди да дадат предупредителен изстрел по лодката на контрабандистите. Трясъкът на оръдието, който последва, бе заменен от мъртвешка тишина, и сега вълните се плискаха по разтрошените палуби и греди на гордия някога, а сега повлечен към дъното кораб. Хората от екипажа, които не бяха изхвърлени от борда и удавени, бяха напуснали кораба.

Корабът на Негово Величество „Хиндрънс“ беше добър, с добър капитан и добър екипаж. Но бе примамен в коварен капан. Курсът бе начертан от вражеска ръка и когато се увериха, че са осъдени, хората от екипажа посрещнаха смело смъртта в скалите на негостоприемния бряг.

Студено и гневно, морето люлееше „Хиндрънс“ на пенестите гребени на вълните, които се стремяха към брега и непрестанно запращаха корпуса към скалите. Платната бяха изпокъсани и висяха на парцали, главната мачта беше счупена и потъна в морето.

В сивата светлина на зората се очертаваха тъмните върхове на крайбрежните скали, които се издигаха към небето. Над тях стърчаха

само две самотни черни кули. От тези кули бе дошла сигналната светлина, която подмами „Хиндрънс“ към островърхите рифове, едва скрити под повърхността на мрачното море.

В средата на стръмно издигащите се крайбрежни скали бе издълбана тясна ивица пясъчен плаж. За малкото отчаяни мъже, оцелели след потопяването на кораба, тя беше единствената надежда да се спасят от подводното течение и разбиващите се в скалите коварни вълни. Ала изтощените до смърт матроси, които успяха да се доберат до брега, не намериха сигурно убежище на тази отдалечена ивица. Там вече ги чакаше бандата контрабандисти, въоръжена с ножове и тояги, за да довърши онова, което не бе успяло морето.

Когато слънцето се издигна над кулите, ясно очертани в утринното небе, то стана свидетел на извършеното жестоко дело. Трупите бяха полузаровени в заляния от морските вълни пясък или се носеха по течението към мокрия си гроб.

Мъртвите не могат да говорят. Защото ако можеше да раздвижи подутите си, слепени от солта устни или да повдигне окървавената си ръка, капитанът на „Хиндрънс“ щеше да назове убийците. Щеше да изобличи предателя и да разкаже тъжната история на кораба и екипажа, които вече не съществуваха.

Щеше да съобщи за коварството и предателството на свой близък, офицер на Короната, да разкаже как сам той, подозирайки предател сред войниците си, разположени в Уестли Ебът, е направил опит да разкрие шпионина, предупредил контрабандистите. Ала добрият капитан бе станал жертва на фаталната заблуда да довери подозренията си не на когото трябва. Твърде късно бе осъзнал кой е истинският негодник.

Капитанът и онзи, комуто той по погрешка се бе доверил, уважаван джентълмен и човек с високо обществено положение, разпитаха заедно заподозрения офицер. Накрая той рухна, призна предателството си и помоли за снизхождение. Молбата за милост бе придружена от обещанието да съобщи важни сведения за намеренията на контрабандистите. Те гласяха, че тъкмо тази вечер било планирано разтоварване на стоки в Бишъпс Крик. Припламване на огън трябвало да подаде уговорените сигнали — две светвания, после три, това щял да бъде знакът, че въздухът е чист; след като разтоварят бъчвите,

сигурно щели да отседнат в „Бишъпс Грейв Ин“, защото Сам Ласкомб и контрабандистите били много гъсти.

Въпреки че всъщност не го искаше и самият той би трябвало да знае по-добре, капитанът се остави да го убедят, че не е нужно да информира началниците си за признанието на офицера, поне засега. Все пак джентълменът, който го посъветва да постъпи така, беше местният магистрат. Именно той препоръча абсолютно мълчание. Според него било най-добре да изпратят депешата утре. На зазоряване контрабандистите щели да бъдат обезвредени и оковани във вериги. Съобщението до властите щяло да гласи, че вече никой няма да опустошава държавната хазна в тази част на страната.

Нищо неподозиращ, младият капитан на „Хиндрънс“ доверчиво се съгласи. Уверението на магистрата, че той лично ще се погрижи да достави безчестния офицер в затвора на Уестли Ебът и да изпрати войниците в уговорения час на Бишъпс Крийк, където да окажат на капитана всяка възможна помощ, също не събуди недоверието му.

Може би все пак трябваше да заподозре нещо, когато корабът на контрабандистите изникна от мрака така внезапно, сякаш бе очаквал тази среща. Крехкият плавателен съд кръстосваше пред носа на „Хиндрънс“, бандитите сипеха проклетия, ругаеха крал Джордж и всички, които му служеха, и открито предизвикваха кралския кораб да ги последва.

Уверен, че постъпва правилно, капитанът на „Хиндрънс“ заповяда на кормчията си да вземе курс срещу корабчето на контрабандистите. Скоро двата плавателни съда бяха достатъчно близо един до друг, за да бъде извършено нападение.

Капитанът вече предвкушаваше победата, смесена с барутния дим от последния залп, даден от носа на „Хиндрънс“, когато някъде в далечината проблесна светлинният сигнал на Бишъпс Крийк. Ала вместо двете светвания, последвани от три, поредицата завърши с четири сигнала. Това беше уговореният знак, че контрабандистите са арестувани и са на сигурно място в затвора.

Бандата беше в капана. Капитанът бе успял да им отреже пътя и корабчето им не можеше да излезе отново пред вятъра. Те бяха впримчени между входа към залива и драгуните на брега. Корабчето на контрабандистите беше в такова положение, че не можеше да даде

залп, а и малокалибрениите оръдия не бяха в състояние да причинят зло на кораба на Негово Величество „Хиндрънс“.

Внезапно вехтата черупка на бандитите се завъртя и носът ѝ се обърна по вятъра. Рязката промяна на курса изненада капитана, защото врагът му би трябвало да е разбрал, че от този капан няма измъкване. Ала преди да даде заповед да обърнат кормилото, се чу ужасен трясък. Корпусът на „Хиндрънс“ застърга в рифовете. Зейна голяма дупка, корабът потръпна и спря.

Сякаш зла поличба, слънцето се появи иззад сянката на тъмните кули и огря мястото на предателството. Капитанът най-сетне осъзна, че не се намира пред Бишъпс Крийк, а е примамен в опасните води на „Дрегънс Коув“, където не се осмеляваше да влезе нито един кораб, освен ако не беше добре запознат с единствения тесен провлак между скалите и рифовете.

Тесният канал минаваше на диагонал през подводните скали, простиращи се по цялото продължение на залива; зад тази точка водата не беше достатъчно дълбока за сигурно преминаване.

Така кралският кораб бе изоставен на стихията на морето, а капитанът и малкото моряци, които умееха да плуват или бяха успели да се заловят за изпочупените мачти, се отправиха към сушата. И там, на мокрия пясък, ги посрещна лично шпионинът, за когото капитанът вярваше, че е в затвора на Уестли Ебът.

Когато в мига на смъртта младият капитан вдигна очи към небето, последното, което остана в съзнанието му, беше една от тъмните кули на Мердрако. И един джентълмен на кон, който бавно се отдели от сянката ѝ. В първата светлина на настъпващия ден умиращият капитан на „Хиндрънс“ прокле във вечността лика на мъжа, комуто бе повярвал.

Бяха минали две седмици. В малко уелско село от другата страна на канала, един самотен мъж стоеше пред простия параклис от сив камък в края на гробището. Изложил лицето си на ледения западен вятър, той се взираше в прясно натрупаната пръст на новия гроб.

По някое време мъжът вдигна очи и отправи поглед далеч над разбунените води, знаейки, че зад вихрушката от облаци, увиснала ниско над хоризонта, се намира английският бряг. После отново сведе глава и устреми поглед към гроба на брат си. Очите му овлажняха от вятъра, който не преставаше да блъска загърнатата в пелерина

неподвижна фигура. После, с последно сбогом и твърдо обещание в ума си, бавно се отдалечи.

Никога нямаше да забрави думите, издълбани на студения, полюляващ се надгробен камък:

„В памет на Бенджамин Лойд
Капитан на кораба на Негово Величество
«Хиндрънс»
Обичан. — Почитан. — Оплакан“

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Хюстън Кърби се покашля и колебливо почука на вратата. Макар че безбройните камбани на града бяха възвестили многократно изгрев-слънце, му беше неудобно да събуди лейди Реа Клер. Как ли спи при целия този шум, каза си той и изкриви лице, защото не обичаше особено камбанния звън, който безмилостно го изтръгваше от прегръдките на съня. Ала капитанът, който бе излязъл от „Хоукс Бел Ин“ още преди няколко часа, му бе поръчал да отнесе до пощата едно писмо. Дребният стюард намести перуката на главата си, издърпа краищата на кърпата си и понечи да почука отново. В този миг вратата се отвори и пред него застана младата лейди.

— Милейди! — Кърби замръзна на мястото си, смаян от внезапното ѝ появяване и странното облекло. — О, милейди, не бива да се явявате в този вид. Какво ще рекат хората? — Той хвърли загрижен поглед през рамо и се опита да изпъне раменете си, за да я предпази от любопитни погледи.

Реа се усмихна с обичайната си непосредственост.

— Вероятно ще ме обсипят с комплименти и дори ще попитат кой е шивачът ми — отговори тя и погали меката кожата дреха.

— О, милейди, моля! — проплака нервно Кърби. Ала тайно в себе си се зарадва, защото и двамата знаеха, че именно неговите сръчни пръсти бяха ушили роклята от десетки парченца кожа. — Не е редно да си правите такива шеги в коридора. Не е добре за името ви, милейди, ако някой ви види в това облекло. На борда на „Морския дракон“ беше по-различно, но тук не бива да ви виждат така... така... — Кърби смутено замлъкна.

— Така неподходящо облечена. Нали това искахте да кажете?

— Моля за прошка, милейди, но наистина е така. — Кърби подскочи, защото по коридора се чува стъпки. Реа го пусна в стаята и се усмихна на бързината, с която вратата се хлопна зад гърба му.

— Е, щом сте толкова недоволен от облеклото ми, бъдете така любезен да ми изберете рокля — проговори окуражително тя и посочи

двете рокли, разстлани на леглото.

— Никога не бих си позволил да бъда недоволен от вас, милейди — побърза да я увери Кърби. — Вие изглеждате зашеметяващо, но облеклото ви просто не е подходящо за случая.

Реа знаеше, че Кърби има право. Дрехата ѝ може би беше чудесна за Западна Индия, но в никакъв случай не можеше да се покаже с нея в Лондон. Просто тази сутрин, когато се събуди със спомена за яркосиньото небе и топлия морски бриз, тя усети странен копнеж. Само поради тази причина бе решила да облече кожената рокля. Отлично знаеше, че тя вече няма да ѝ е нужна.

— Беше прекрасно, нали, Кърби?

— О, да, милейди. И сега ми се ще да бъда там. Странно, след като се върнахме в Англия, морето ми изглежда най-мирното и сигурно място на света. — Стюардът въздъхна, после поклати глава, за да прогони мрачните си мисли. При това забрави за перуката, която се изкриви и застана косо на главата му.

— Е — продължи подчертано бодро той, — изборът никак не е лек, милейди, но намирам, че бледожълтата ще ви стои най-добре. Тя ми напомня слънчевите лъчи върху повърхността на морето, а това е нещо, което надали ни е съдено да видим скоро в Лондон, при цялата тази мъгла и дим.

— Нека бъде бледожълтата, Кърби — реши Реа и си каза, че е забравила колко мрачна и студена може да бъде Англия през есента.

— А, ето го и него — промърмори Кърби и прибра оставеното до мастилницата писмо. — Смятам, че е време да го отнеса в пощата. — Той прочете адреса и смръщи чело. — Е, има ли още нещо, което бих могъл да направя за вас, милейди? Ако не, аз тръгвам. Имам среща с капитана. — Писмото бе скрито на сигурно място в джоба на палтото му.

— Къде ще се срещнете с Данте, на борда на „Морския дракон“ ли? Когато излезе, той спомена, че има някои неща за уреждане в банката, а после ще прегледа кораба.

— Точно така, милейди. Свършихме всичко още рано сутринта. Капитанът смята, че морските водорасли и мидите трябва да бъдат изстъргани от корпуса и целият кораб трябва да се калафати. Сега вероятно е в банката. Смятам, че скоро ще си дойде. Най-вероятно около обед.

— Разбирам. А Кони? Виждахте ли го тази сутрин?

— Разбира се, милейди — отговори с широка усмивка стюардът.
— Закусихме заедно. И то здравата! Не преставам да се чудя как едно толкова малко момче успява да погълне такива количества храна. Доколкото чух от надутия ни хазаин, снощи младият мистър Брейди си хапнал порядъчно от сладкиша с цариградско грозде. Мистър Паркъм не можеше да говори за нищо друго и все разправяше как щял да затвори устата на някаква си жена. Мисля, че съм престанал да разбирам градските хора, милейди. — Кърби отчаяно заклати глава и перуката му още повече се изкриви.

— Предполагам, че ще се разбирате отлично с Корнфийлд, камериерката на майка ми. Тя също не понася гражданите — усмихна се Реа и неволно си помисли, че възискателната Корнфийлд в никакъв случай не би одобрила кожената рокля, съшита с такова умение от Кърби.

— Да изпратя ли някоя от прислужничките да ви помогне при обливането, милейди? — попита учтиво Кърби, превърнал се отново в усърден камериер.

— Не, ще се справя и сама. Ако не успея, ще изчакам Данте да се върне и да ми помогне. — Той със сигурност щеше да се справи по-добре от опулените и хихикащи момичета, които едва се осмеляваха да пристъпят прага на стаята след преживяния миналата вечер ужас.

— Много добре, милейди. Ако имате нужда от нещо, каквото и да е то, само изпратете някое момиче да ме повика. Щом отнеса писмото до пощата, ще се върна долу в кръчмата. Капитанът нареди целият екипаж да се събере там. Ще обсъждаме как да разделим съкровището. Добре, че капитанът е човек на честта, иначе като нищо може да ни измами, както сме с натезали глави от последната нощ. Простете, милейди — промърмори съкрушено Кърби, когато последната забележка се изплъзна неволно от устата му. — Най-добре е вече да вървя — добави той и Реа си каза, че този мъж предпочита по-скоро да увисне с два пръста на нока, вместо да се присъедини към другарите си.

— Благодаря, Кърби — извика подире му тя.

— Доколкото разбирам, онзи мързелив и пълен с бълхи котарак се мотае някъде наоколо. Сигурно се е преобразил в дамска обувка или

в маншон от норка? — предположи уж небрежно Кърби, спря на прага и хвърли недоверчив поглед към леглото.

— Значи и вие сте чули? — засмя се весело Реа.

— А как иначе? Той беше единствената тема за разговор в кръчмата — отговори със снизходителна усмивка Кърби.

— Ямайка изчезна някъде, но смятам, че щом стане време за обед, непременно ще се появи.

— Така смятам и аз, милейди. И слепият ще усети, че имаме риба — изпухтя недоволно Кърби. — Добрият стар Ямайка сигурно отдавна я е надушил. Вероятно вече е успял да си открадне някое парче.

Дребният стюард направи елегантен поклон и бързо напусна стаята.

Реа остана загледана в затворената врата. Мислите ѝ кръжаха около нещо, което я занимаваше още от сутринта. Отдавна предполагаше, че е бременна, и с всеки изминат ден увереността ѝ се засилваше. Младата жена обгърна с ръце корема си, сякаш искаше да го предпази, и се помоли предположението ѝ да се окаже вярно. Така искаше дете от Данте. Но, както внезапен облак закрива слънцето, така лицето ѝ помръкна при представата, че Данте може би няма да се зарадва на детето. Имаше толкова неща, които двамата не знаеха един за друг. Толкова малко дни бяха живели заедно.

Минутите минаваха, а Реа стоеше потънала в мислите си. По някое време си каза, че размишленията не помагат, обърна се и се принуди да помисли за нещата, които трябваше да свърши. Например за това, че мадам Ламбер трябваше да отпусне новите рокли. Тази мисъл я завладя напълно, когато вдигна бледожълтата рокля и с тъга си представи как талията ѝ скоро ще се закъргли. Как ли щеше да реагира Данте? Скоро няма да може да я прегръща. Когато осъзна това, куражът окончателно я напусна.

Силно чукане я изтръгна от потискащите мисли. Реа забърза към вратата и с усмивка я отвори. Само Ямайка, който също се бе запътил натам, чу писъка ѝ.

Долу, в препълнената кръчма на „Хоукс Бел Ин“, нестроен хор от мъжки гласове подхвана нова песен. Гостилничарят смръщи чело,

бойки се, че шумът, който предизвикваха гостите му, ще доведе до безредици. А той в никакъв случай не можеше да допусне сблъсък между необузданите мъже от колониите и „Червените куртки“, които можеха да минат насам и да се подразнят от глъчката. Опасенията на мистър Паркъм се засилиха, когато хорът поде следващия куплет на прокълнатата песен „Янки дудъл“. Мъжът недоволно поклати глава. За съжаление мелодията беше заразителна. Самият той се бе улавял да я тананика, след като малко преди това бе ругал момичетата, че я пеят с пълен глас. Можеше да се закълне, че мощният тенор на онзи проклет ирландец се откроява сред останалите гласове. Не стига, че беше внушителен и постоянно готов да се бие, но си беше ирландец, макар и дошъл от колониите, а на всичкото отгоре беше и богат. Беше позорно да се пилеят добрите английски пари за подобни пропаднали типове, които произнасяха бунтовнически речи и ревяха песни.

Мистър Паркъм отново поклати глава, защото никои не биваше да си въобразява, че той е съгласен с подобни безсмислици. После се зае с приготвянето на обяда, преди бандата да е изпила и последния му ейл. Естествено грубияните имаха достатъчно пари, за да си платят яденето, и в момента мистър Паркъм мислеше точно за това. Той забави крачка и започна да разсъждава. Човек, който се труди упорито, не може да си позволи да избира.

През последните дни доходите му идваха главно от джобовете на жадния екипаж на „Морския дракон“. И сега всички се бяха събрали в кръчмата и празнуваха. Над шумната глутница витаеше ясно доловимо усещане за трескаво очакване.

— Да вдигнем наздравица! Да сме винаги пред вятъра!

— И времето да е добро!

— Пълни платна и добър път!

— Да, и по глътка за всяко красиво момиче, което с тъга се сбогува с любимия си! Чуйте ме, градски плъхове! Предупреждавам ви, ако посмеете само да хванете ръката ѝ — аз скоро ще се върна!

— Ура! И по глътка за всеки морски вълк! Нека дългият ви път бъде щастлив, поне докато платната ви са по вятъра, като моите — провикна се Соумс Фитсимънс и протегна ръка към другарите си. В това време коленете му омекнаха и той се отпусна на пейката.

— А аз вдигам тост за изискания и честен господин Берти Макей и за презрения му екипаж на борда на „Ани Джейн“. Дано всички до

един свършат в... — Остатъкът от тоста потъна в гръмогласните смехове, с които моряците посрещнаха тези думи. От всички страни заваляха описания и не особено ласкави определения за съперника контрабандист.

Хюстън Кърби, който седеше малко по-настрана, за да не пропусне идването на капитана, недоволно намести перуката си. Пак започват, помисли си мрачно той и се запита дали поне един щеше да се вразуми, когато получи частта си от богатството. „Колко от тях ще намерят щастието си?“ — тревожеше се дребният стюард, защото продължаваше да се чувства отговорен за всички.

Някои със сигурност ще се справят, помисли си Кърби, като обходи с поглед помещението и откри отделни сериозни лица. Лонгакрес отново бе заел място до огъня, заобиколен от обичайната тъпа слушатели. Кърби си каза, че старият морски вълк е толкова отдавна в този занаят, та надали има нещо, което да не е преживял. Лонгакрес имаше намерение да отплава към Сейнт Томас и да отвори там кръчма. Това беше най-доброто място за съсухрения пират и ужасяващите му истории. Лоцманът Кобс си мечтаеше да се върне в Норфолк, който бе напуснал като малко момче. Сега щеше да се прибере като богат човек и да заживее като провинциален аристократ. Повечето матроси отсега го наричаха „земевладелеца“.

Кърби откри и Алек Макдоналд, шотландеца, забулен в синкавия дим на лулата, която никога не излизаше от устата му. Той беше решил да построи корабостроителница в устието на Чийзпийк. Бъдещето му беше в колониите. И тъй като опасността от нова война беше реална, той непременно щеше да увеличи състоянието си. Животът му щеше да бъде много по-различен от този на сънародниците му, които едва свързваха двата края във високите планини на Шотландия.

Кърби смяташе, че старият денди Барнаби Кларк ще продължи да играе ролята на джентълмен в Лондон, но после ще се върне в Ямайка, където без съмнение ще прекара остатъка от живота си като ленив собственик на плантация. Тревълбуни, дърводелецът, който не говореше много и още по-рядко се усмихваше, възнамеряваше да вложи парите си в мините на родния си Корнуел. И ако умееше да стиска кесията също като езика си, в края на века сигурно щеше да стане собственик на половината Уест Кънтри.

Естествено там беше и Соумс Фитсимънс. Хюстън Кърби се вгледа в зачервеното лице на мургавия ирландец, чиито остроумни шеги непрестанно разсмиваха другарите му. Кърби предполагаше, че дръзкия ирландец се радва на предстоящата война между Короната и колониите, защото приятелят му възнамеряваше да купи собствена шхуна и да продължи традицията на „Морския дракон“. Фитсимънс беше много добре подготвен за капитанския пост и щеше да бъде удостоен с най-високи почести, когато заеме полагащото му се място.

Алистър Марлоу вече е завършен джентълмен, помисли си Кърби. Още не беше ясно с какво смята да се заеме. Кърби тъкмо претърсваше множеството за Кони Брейди, когато влезе капитанът. Данте Лейтън беше блестящ в ушития по мярка жакет и тесните кожени панталони и дребният стюард го изгледа със законна гордост. А офицерът, който го придружаваше, не беше никой друг, освен сър Морган Лойд, капитан на Кораба на Негово Величество „Порткълис“.

Стюардът си проби път през тълпата, когато тостът за здравето на сър Морган Лойд бе посрещнат с мощен рев. Това беше първият и може би последен път, когато контрабандисти пиеха за благо на офицер на Короната.

— Не вярвах, че ще доживея този ден — гласеше краткият коментар на сър Морган. Лицето му се озари от добродушна усмивка и той пое добре напълнената кана, която му протегна един моряк от „Морския дракон“. После неволно си припомни времето, когато би се поколебал да се появи сред тази орда контрабандисти или да застане с гръб към тях.

— За ваше здраве, капитане — потвърди тоста Данте Лейтън. Ала погледите, които си размениха двамата мъже над лъскавите кани, бяха изпълнени с недоверие. — Ще останете ли по-дълго в Лондон или ще се върнете в базата си на Каролинските острови? — попита небрежно Данте.

— Ще се задържа в Лондон само няколко дни. Отчетът пред Адмиралтейството понякога трае със седмици. Ала когато приключи със задълженията си, ще се отправя по най-бързия начин към Уелс. — Сър Морган говореше делово, но в гласа му прозвуча копнеж.

— Семейство ли имате там? — попита любопитно Данте. Макар че толкова години бе играл със сър Морган опасната игра на котка и мишка, той не знаеше почти нищо за частния му живот.

Сър Морган се усмихна, но усмивката му беше тъжна.

— Нямам жена и деца, но там е домът ми. Там живее по-малкият ми брат. Много искам да го видя, след като толкова време бяхме разделени. Сякаш мина цяла вечност, откакто се боричкахме в градината. Боя се, че много умеехме да си навличаме неприятности и мама трябваше да понесе доста неща, докато най-сетне получихме патентите си.

— Следователно брат ви също е морски офицер?

— Да, той тръгна по моя път и това причини голямо разочарование на мама. Тя много искаше да задържи при себе си поне единия от синовете си и аз мога да я разбера.

— Ако знаех, че е възможно пред носа на кораба ми да изникнат двама с вашия формат, сигурно щях сериозно да се разтревожа — усмихна се Данте, макар дълбоко в себе си да знаеше, че при тези обстоятелства нямаше да му е до шегата.

Сър Морган се засмя от сърце.

— Няма причини за тревога, капитане. Брат ми командва кораб на данъчното ведомство и патрулира по Бристолския канал. Поне с това мама трябваше да се примири. Така можеше от време на време да вижда сина си. Миналата година той дойде в Лондон, за да уреди формалностите по погребението. За съжаление аз бях зает в друга част на света, както много добре знаете.

— Какво щастие, че се отказах от нелегалната търговия — отбеляза Данте. — Смятам, че брат ви редовно вгорчава живота на контрабандистите, дори ако само малко се е метнал на по-големия си брат.

Сър Морган замислено присви очи, сякаш му бе хрумнало нещо важно.

— Бях съвсем забравил... — промърмори той. — Вие произхождате от Уест Кънтри, нали, капитане?

Данте Лейтън се ухили.

— Да, идвам от Девъншир на Северното крайбрежие — осведоми той сър Морган, за да му спести по-нататъшните въпроси.

— Ах, да — промърмори офицерът.

Данте обаче остана с чувството, че сър Морган го е знаел.

— Мисля, че тази дива крайбрежна ивица е част от района на брат ми. Може би познавате селото Уестли Ебът? — попита капитанът

на „Портсулис“ и огледа внимателно помещението. Ала от погледа му не убягна, че Данте едва успя да скрие изненадата си.

— Да, малко селце край брега, югозападно от родното ми Мердрако.

— Да, разбирам.

— Наистина ли? А мога ли да попитам по каква причина се интересувате от незначителното рибарско село? — Данте отново застана нащрек, макар че в погледа му се четеше безкрайна досада от разговора.

— В последното писмо, което получих преди около шест месеца, брат ми спомена това село. И още едно. — Мерли. Изглежда, че в последно време хората там се занимават повече с други неща, освен с обичайния си риболов — отбеляза сухо сър Морган. — Знаете ли случайно нещо за това?

Усмивката на Данте стана още по-широка. А за Хюстън Кърби, който най-после бе успял да си проправи път до тях, тази усмивка беше лош знак.

— Мерли е идилично крайбрежно селце, разположено северозападно от Мердрако. Наречено е на двореца и в чест на нашето семейство. Разбира се, това е станало много отдавна.

Сър Морган помълча малко.

— Това е много интересно. Струва ми се, че Мердрако е на правата линия между две села, заподозрени, че дават подслон на известна банда контрабандисти. Ако имах и най-малко съмнение в бъдещите ви намерения, уважаеми господине, щях незабавно да уведомя брат си за миналите ви незаконни деяния — заяви сър Морган и вдигна каната си в безмълвна наздравица в чест на добре известните му контрабандистки умения на капитана на „Морския дракон“.

Смехът на Данте Лейтън събуди вниманието на десетина ухилени матроси, изпълнени с възхищение към капитана си, седнал да разговаря и пие със стария си противник.

— Наистина ще спя много по-спокойно, ако знам, че сте се върнали благополучно в колониите, сър Морган — отбеляза Данте. — И без това сред жителите на Мерли и Уестли Ебът се носят какви ли не лоши слухове за мен, така че не е нужно да вадите на бял свят близкото ми минало.

Погледът на Данте многозначително улови този на Кърби.

— Как ме наричаха любезните селяни, Кърби? — осведоми се небрежно той, обърнат към дребния стюард, който внимателно се вслушваше в разговора, макар че стоеше наблизко с незаинтересована физиономия.

— Хайде, хайде, Кърби! — извика Данте. — Не е нужно да проявявате деликатност. И двамата помним това галено име. Бях известен като „изчадието на дракона“. Честно казано, сър Морган — призна засмяно Данте, — това прозвище до голяма степен отговаряше на истината.

— Капитане, сър! — Кърби най-сетне си възвърна дар слово. — И двамата знаем, че не сте извършили и половината от онова, в което ви обвиняват селяните — намеси се възмутено той, защото не можеше да допусне капитанът да омърси името Лейтън пред сър Морган. — Аз съм дълбоко убеден, че селяните са били насъскани срещу вас от грижливо разпространени клевети.

— Винаги предан и истински приятел — промърмори Данте, казвайки си, че в действителност не заслужава подобна вярност. — Вие разбирате, капитане — продължи той, — че когато се върна в Мердрако, ще бъда посрещнат единствено от враждебно настроени хора и в никакъв случай от кръг приятели и съзаклятници.

— Времето ще покаже — отбеляза тихо сър Морган, твърдо решен да не допусне да бъде изненадан от думите и постъпките на Данте Лейтън. Този мъж открай време беше загадка за него.

— Виждам, че не успях да разсея напълно подозренията ви. Който веднъж е бил контрабандист, остава такъв докрай, нали така беше? — попита с тънка усмивка Данте. — Боя се, че хората от Мердрако са на същото мнение. Само че го изразяват другояче: веднъж убиец, винаги убиец. — Цинична усмивка разтегна устните му, когато забеляза смайването на сър Морган. Ако си беше направил труда да се обърне към Хюстън Кърби, щеше да се стресне от укора, изписан в очите му. — Учудвам се, че все още не сте осведомен за мрачната ми тайна. Нима не сте чули слухове за миналото ми?

— Това са клевети! Няма нито едно доказателство! — намеси се сърдито Кърби.

— Ще бъде ли неучтиво, ако попитам в чие убийство ви обвиняват? — попита сър Морган и отмести очи от загрижения стюард към Данте.

— На една млада жена — отговори спокойно Данте. — Твърдят, че съм я завлякъл в тресавището и съм я премахнал.

Може би за първи път в живота си сър Морган Лойд се почувства неудобно под пронизващия поглед на един мъж. Усети облекчение, когато Алек Макдоналд привлече вниманието на капитана върху себе си. Сър Морган не можеше да свали очи от аристократичния профил на бившия си враг. Този мъж по-скоро беше в съюз с дявола, отколкото драконово изчадие.

Той притежаваше чар и беше интелигентен, а дързостта му бе позволила да оцелее през всичките тези години. Капитанът на „Морския дракон“ беше опасен мъж. А като маркиз Джакоби притежаваше голяма власт. Сър Морган Лойд започна да се пита какви ли още качества на характера се крият зад невъзмутимото лице на загадъчния Данте Лейтън.

— Моля за извинение, капитане... — започна Алек Макдоналд, нервно пощипвайки с палец и показалец къдравата си брада. — Ние... ами, екипажът и аз..., ние се питахме... След като е дошло времето да се разделим... Дали ще позволите да кажем сбогом на лейди Реа Клер и да я уверим в почитанията си. Очевидно е, че никога повече няма да я видим, затова бихме искали още веднъж да ѝ кажем каква чест беше за нас присъствието ѝ на борда на „Морския дракон“. Това беше най-важното ни плаване — заключи развълнувано шотландецът.

— Така е, тя ни донесе щастие! Точно така беше! — изграчи развълнуван глас от множеството.

— За лейди Реа Клер! Дано красотата ѝ никога не угасне! — изкрещя някой и Кърби можеше да се закълне, че е различил лекия ирландски акцент в провлечените думи.

— Да бъде щастлива до края на дните си!

— Да, а прекрасните ѝ очи винаги да блестят и... — изрева друг, ала гласът му заглъхна в гръмогласния одобрителен рев и звъна на каните. Последва още един тост за красотата на дамата, доброто ѝ сърце и прелестта ѝ.

Хюстън Кърби се изпъчи и подпря ръце на хълбоците си, докато внимателно се взираше в добре познатите лица наоколо си, без да остави и сянка от съмнение колко е възмутен. Не можеше да допусне името на една дама да бъде произнасяно по този начин в простата кръчма, от пияни матроси и улична тълпа.

Ала Данте Лейтън не се разсърди. Той прие с усмивка добронамерения израз на уважение към съпругата му, пък и неговото име също бе произнесено редом с името на Реа. Той вдигна очи към стълбището и се запита дали тя е дочула нещо от тупурдията. Знаеше, че тя ще се почувства по-скоро поласкана, отколкото обидена от искрената привързаност на екипажа.

— Смятам, че вие също желаете да се сбогувате със съпругата ми, капитане. Може би сега е удобният момент за това — предложи учтиво той, тъй като забеляза тежко натоварените табли, които внасяха прислужничките. Направлявани от бдителния поглед на мистър Паркъм, момичетата обикаляха масите и по тях се трупаха все нови и нови, вдигащи ароматна пара ястия. Екипажът, който допреди секунди приличаше на разбунена орда, готова да опустоши кръчмата на „Хоукс Бел Ин“, сега замлъкна.

— Мистър Макдоналд — обърна се Данте към платнаря на „Морския дракон“, — аз ще предам желанието ви на дамата и съм сигурен, че за нея ще бъде чест да поздрави екипажа.

— Благодаря ви, капитане — отговори кратко Макдоналд. После кимна и се обърна към другарите си. Мустаците му потръпнаха, когато им се ухили и вдигна високо палец. Не след дълго всички се заеха с обяда си.

Данте отново се обърна към сър Морган, който беше изчакал търпеливо и бе изпил каната си.

— Капитане? — промълви учтиво Данте и остави своята кана на една от масите. — Да вървим ли? След като се запознахте с безславното ми минало, сигурно желаете да се уверите със собствените си очи, че Реа е още жива.

Погледът на сивите очи беше студен и безличен. Данте отлично знаеше колко неловко се чувства сър Морган под този поглед.

— Сигурен съм, че тя ще се радва да ви види, защото на вас до голяма степен се дължи, че не се наложи да се пържа в затвора в Нюгейт.

— Сигурен ли сте, че няма да обезпокоим дамата? Наистина не бих искал да се явя в неудобно време — отбеляза с хладна учтивост сър Морган, макар че щеше да бъде много разочарован, ако не му се удадеше случай да види за последен път лейди Реа Клер.

— Кърби?

— Когато преди около половин час почуках на вратата, лейди Реа Клер вече бе завършила утринния си тоалет — съобщи Кърби, надявайки се, че младата дама е вече напълно облечена, защото не можеше да допусне сър Морган да я зърне в неподходящ вид. Кърби смяташе, че сър Морган се отнася към нея не само приятелски.

Когато двамата мъже тръгнаха нагоре по стълбите, Кърби остана за момент загледан след тях. После нерешително сви рамене, върна се в кръчмата и седна на мястото си, без да чува почти нищо от оживените разговори наоколо.

Докато вървяха по коридора, между двамата мъже цареше ледено мълчание. Стана още по-лошо, когато едно от слугинчетата се промуши покрай тях като страхливо зайче и хвърли ужасен поглед към Данте Лейтън.

— Очевадно вие оказвате странно въздействие върху жените — отбеляза сър Морган и в същия миг си пожела да не го е казал.

Ала Данте Лейтън не възприе необмислената забележка като обида. Погледна бившия си враг и отговори сериозно:

— Позорно е, но повечето зли слухове произхождат от някоя безобидна случка. Ето, тази малка приятелка снощи беше в стаята ми. Две слугинчета тъкмо разчистваха масата, когато струпаните на леглото рокли внезапно се размърдаха. И тъй като съм известен като човек със съмнително поведение, момичетата помислиха най-лошото, изпищяха и хукнаха да бягат. Позорно е, както казах, защото ако бяха останали, щяха да видят как изпод дрехите изскочи котка. А те ме изкараха магьосник — поясни с уморена усмивка Данте. — Винаги съм се старал да не забравям, че не всичко е такова, каквото изглежда — прибави с тих глас той и в думите му прозвуча недвусмислено предупреждение.

— Полезен урок и аз ви уверявам, че ще го запомня, капитане — отговори сър Морган и когато погледите им се срещнаха, напрежението помежду им отслабна.

Забелязаха, че вратата към стаята на лейди Реа Клер зее отворена, едва когато застанаха пред нея.

Ала никой от двамата не беше подготвен за гледката, която се разкри пред очите им. Лейди Реа Клер стоеше в средата на стаята, облечена в странен кожен костюм. Но не видът ѝ уплаши нахлулите мъже. По-скоро те се стреснаха от обстоятелството, че един чужд мъж

я държеше в прегръдките си. Широкият му гръб беше обърнат към вратата, ръката му милваше дългите златни кичури. После, за още по-голямо учудване на двамата мъже, непознатият меко и с любов целуна Реа по бузата. А най-шокиращото беше, че дамата му позволи това и не направи дори опит да се освободи — напротив, тя само се притисна още по-силно към странния джентълмен.

Двамата смятаха, че никой не ги наблюдава, и още не бяха забелязали мъжете до вратата. Само Ямайка, излегнат на леглото, усети надигащата се буря и с един скок се скри под масата.

Вероятно хълцанията на Реа беше звукът, който изтръгна Данте от вцепенението му, но по-вероятно това беше собственическият начин, по който бузата на мъжа се опираше в сведената глава на любимата му. Каквато и да беше причината, невидимите окови се разкъсаха и Данте се нахвърли върху непознатия, преди сър Морган да е успял да се намеси. Данте сграбчи мъжа за раменете и светкавично го обърна с лице към себе си; ръката му се стрелна към дръжката на шпагата, но в този миг Реа застана между двамата.

— Данте, недей! Моля те! Ти не разбираш — извика тя. — Това е баща ми.

Тя вдигна към Данте обляното си в сълзи лице и с потръпващи устни повтори:

— Това е баща ми.

В очите на Данте проблесна кратка искра, дали на ужас или на несигурност, но той все пак отговори на погледа на по-възрастния мъж.

И без намесата на Реа той щеше веднага да познае дука на Кемъри. Този мъж имаше лице, което не се забравя — обезобразено от дълбок белег. През лявата буза, от окоето до ъгълчето на устата, преминаваше тъмна ивица, която придаваше на изсечения профил мрачно изражение. Годините почти не го бяха засегнали и Данте си припомни как много отдавна бе седял срещу дука на игралната маса. Бащата на Реа беше все така едър и изправен, раменете му не бяха превити, беше строен както винаги. Само по лицето му имаше повече бръчки, признак на изминалите години, а изразът в очите с цвят на шери беше по-мътен и по-циничен — освен когато не бяха насочени към дъщеря му.

Да, Данте помнеше добре тези очи и презрението им към лекомисления младеж, което дукът дори не се стараеше да прикрие. Тогава той бе спечелил от необуздания маркиз Джакоби цяло състояние. Когато видя за последен път този мъж, Данте се почувства като глупак и сега, когато отстъпи назад и пусна рамото на Люсиен Доминик, той установи, че годините не са променили нищо — все още се чувстваше като глупак. Само че този път в очите на дука искреше неприкрита враждебност.

Не, дукът на Кемъри наистина не можеше да бъде забравен лесно. Сър Морган остана със същото впечатление. Той бе отстъпил пред отчаяната молба на лейди Реа Клер и се постара да остане настрана от неловката ситуация. Ала ръката му остана върху дръжката на сабята и той посрещна спокойно пронизващия поглед на дук Кемъри.

Сър Морган знаеше, че от бдителните очи на високопоставения мъж не е убягнала и най-малката подробност. Дукът огледа внимателно младия офицер, опитвайки се да прецени дали има насреща си приятел или враг. И внезапно сър Морган се запита как е възможно арогантен и корав мъж като него да е създал толкова мила и прелестна дъщеря като лейди Реа Клер. Сигурно прилича на майка си, каза си офицерът. Той се чувстваше все по-неудобно под студения, преценяващ поглед на възрастния мъж. Често му се случваше да се сблъсква с цивилни лица на високи постове и с голямо влияние и отлично знаеше, че те са източник на безкрайни неприятности за един обикновен офицер на Короната. Особено когато оплакващият се цивилен беше член на горната камара и общуваше с високопоставени министри, може би дори с началниците на сър Морган от Адмиралтейството.

Ако дук Кемъри не останеше с добри впечатления от него, всяка дума прошепната в подходящо ухо можеше да разруши кариерата му.

— Татко, това е сър Морган Лойд от кораба на Негово Величество „Порткълис“. Той бе нашият сигурен придружител по обратния път. Много сме му задължени, защото той беше и моят спасител в Антигуа.

Сър Морган изслуша с облекчение представянето на Реа.

— Капитане — промълви дукът и за миг склони глава. — Ако онова, което каза дъщеря ми, отговаря на истината, а аз нямам основание да се съмнявам в думите ѝ, тогава действително съм ви

много задължен и едва ли е по силите ми да погася някога този дълг. За мен е чест да се запозная с вас. — Дукът говореше сериозно и искрено.

Сър Морган с учудване установи, че лицето му е озарено от рядка усмивка.

— Честта е изцяло моя, Ваша Светлост. Лейди Реа Клер е твърде великодушна. Аз само изпълних дълга си. Благодарен съм на съдбата, че ми позволи да окажа на младата дама тази незначителна услуга — отговори сър Морган. Ако беше някой друг, сигурно щяха да му припишат фалшива скромност, но чувството за дълг на младия офицер беше искрено и това пролича в откритостта, с която говореше и с която посрещна погледа на дука. — Мъжът, който заслужава да бъде наречен герой — продължи спокойно сър Морган, — по-скоро е Данте Лейтън, защото именно той спаси лейди Реа Клер на доковете на Чарлзтаун. С неговата решаваща намеса тя бе изтръгната от лапите на похитителите си, които я преследваха с мисъл за убийство.

Сър Морган беше сигурен, че говори чистата истина, затова не беше подготвен за благодарния поглед, с който го възнагради лейди Реа Клер, зарадвана да чуе похвала за Данте Лейтън.

Дук Кемъри обаче виждаше капитана на „Морския дракон“ в съвсем друга светлина.

— Това е станало преди повече от шест месеца. Да приема ли, че през цялото време сте се въртели лениво в кръг? Или се лъжа — и Англия, и Западна Индия не се намират в посока, противоположна на Чарлзтаун? — попита той с преувеличено учтивия тон, отлично познат на Реа.

Младата жена знаеше, че обикновено зад него се крият гняв и досада.

— Татко, аз мога да ти обясня. Има толкова много неща, които трябва да ти разкажа за...

— Смятам, че е по-добре джентълменът да обясни защо толкова време те е държал като пленница на кораба си.

Данте Лейтън слушаше с каменно лице разговора; през съзнанието му преминаваха безброй спомени и той не можеше да откъсне очи от Люсиен Доминик, виждайки в него олицетворението на онова, от което бе избягал. В продължение на няколко секунди, когато спомените заплашиха да надвият над настоящето, той усети старото объркване и изпита чувството, че го мамат. Ала веднага си каза, че

вече не е уплашеният, победен млад лорд, който бе побягнал от Лондон. Никога повече нямаше да позволи да го сплашат, все едно кой го прави. Закле се във всичко свято, че ще съумее да запази онова, което беше негово. Нещо от враждебността и решителността на Данте сякаш се прехвърли върху дука, защото възрастният мъж впи поглед в младия и сякаш едва сега забеляза аристократичните черти на силно загорялото от слънцето лице. В начина, по който бе застанал, изпъчен и горд, имаше нещо предизвикателно и надали някой би посмял да се отнесе към него с пренебрежение. Внезапно дукът откри нещо познато в чертите му.

— Лейтън? — промърмори замислено той и съвсем леко вдигна вежди. — Името не ми е чуждо. Вие сте англичанин, нали?

— Точно така, Ваша Светлост. Макар че през всичките тези години носех титлата капитан, аз съм и маркиз Джакоби — отговори кратко Данте Лейтън.

Сега вече дукът с усилия скриваше изненадата си. Разкритието, че капитанът на известния контрабандистки кораб „Морския дракон“ е благородник като него, му поддържа като шок.

Дукът замълча за момент, сякаш му беше трудно да преглътне тази новина. Фактът, че Данте Лейтън е лорд с титла и древно име, промени голяма част от предположенията му. Едно обаче остана непроменено и Люсиен Доминик без колебание би потърсил отговор на този въпрос дори от Негово Величество.

— Все още чакам обяснението ви. Защо задържахте дъщеря ми на кораба си? Не разбирам също защо не ме уведомихте веднага след пристигането си в Лондон. Вие сте тук от няколко дни, ала ако не бях изпратил един свой човек да слухти по доковете, никога нямаше да узная за пристигането ви. Вярно ли е? — попита дукът, без да си дава труд да крие гнева си. — Изглежда сте забравили, че дъщеря ми бе отвлечена насилствено от дома си и семейството ми изтърпя адски мъчения, тъй като никой не знаеше дали е още жива. А сега научавам, че е пристигнала в Лондон, докато ние се тревожим дали изобщо ще я видим жива и здрава. — Дукът потърси обяснение в зачервеното лице на дъщеря си. Като забеляза израза на тъга и вина в очите ѝ, невярващо поклати глава. Как можа да постъпи така с него! — Реа?

— О, татко, моля те, опитай се да ни разбереш! — прошепна с пресекуващ глас Реа и пълните ѝ със сълзи очи помолиха за прошка за

неволно причинената жестокост. — Не минаваше нито един ден, без да помисля с копнеж за теб, за мама и за всички останали. Само ако знаеше колко исках да те видя отново, как ми липсваше! Исках да те уведомя за благополучното ни пристигане в Англия, но двамата с Данте решихме, че е по-добре той да не се явява пред семейството, докато го обвиняват, че ме е отвлякъл от Чарлзтаун. Той знаеше, че няма да му позволят да напусне Лондон, преди да е отхвърлил несправедливото обвинение, а аз съм една от свидетелките, които можеха да му помогнат. Татко, Данте вече е извън всяко подозрение в съучастие в отвличането ми от Кемъри, както и че ме е задържал против волята ми на „Морския дракон“. Сър Морган каза истината: в Чарлзтаун със сигурност щяха да ме убият, ако Данте не ме бе скрил на борда на кораба си. Стюардът Хюстън Кърби ме излекува от треската и всички бяха толкова мили с мен, просто не мога да ти опиша. Дължим им благодарност, татко. Тези хора не са заслужили обвинения и присъди. Как бих могла да ги изоставя точно сега, когато имаха нужда от моята помощ? — изплака Реа. — Нямах друг избор, освен да остана с тях и да дам показания в тяхна полза. Данте и екипажът са обявени за невинни по всички точки на обвинението. Екипажът ще бъде разпуснат. И щом богатството бъде справедливо разпределено между всички членове на екипажа, ние възнамерявахме веднага да заминем за Кемъри — завърши тихо тя. Погледът ѝ се местеше между двамата мъже, който ѝ бяха най-скъпи в света. Когато очите ѝ срещнаха тези на Данте, нещо в израза ѝ се промени.

— Смятам, че трябва да знаете едно: Реа имаше твърдото намерение да ви уведоми, но аз я убедих да изчака. По чисто егоистични причини се престорих, че съм дълбоко привързан към семейството ѝ — призна с брутална прямота Данте. Беше трудно да се каже кой от двамата остана по-изненадан от това признание. — Люсиен Доминик или дъщеря му.

— Данте? — прошепна объркано Реа.

— Това е истината, мила — отговори той, нарочно използвайки това обръщение. — Искам да знаеш, че нямах намерение да те оставя да се върнеш в лоното на семейството си, а през това време аз да гния в килиите на Нюгейт. Опасявах се, че щом вратата на затвора хлопне зад мен, никога вече няма да видя дневната светлина. Знам някои неща за Люсиен Доминик и властта, която може да упражни един дук, и

сметнах, че той ще реагира така, както бих постъпил и аз на негово място, ако дъщеря ми се е забъркала с тип като мен. Не съм ли прав, Ваша Светлост? — попита Данте.

Дукът не възрази и Реа внезапно осъзна, че Данте говори истината.

— Татко? Кажу ми, че не е вярно! Никога не би могъл да постъпиш така! Не вярвам, че би изпратил в затвора невинен човек.

— Бих направил всичко, за да те видя щастлива или да отмъстя за сторената на член от семейството ми неправда — отговори меко дукът.

В този миг пред Реа се разкри безскрупулната страна на характера му, която тя, любимата му дъщеря, никога не бе възприемала съзнателно.

— Мисля, че би трябвало да бъдете наясно и с това, че Реа нямаше друг избор, освен да остане на борда на „Морския дракон“, когато отплавахме от Чарлзтаун.

— Данте, моля те — прекъсна го Реа и се изчерви, — не е нужно...

— Напротив, Реа, намирам, че е редно баща ти да знае истината. Искам да я научи от мен, а не от хорски приказки — продължи невъзмутимо Данте. — Реа пристигна в Чарлзтаун на борда на „Лондон лейди“, но успя да се изплъзне от похитителите си и те я изгубиха по доковете. Намери убежище на моя кораб. Когато я открих в каютата си, гореше от треска и беше в делириум. Имах сериозни основания да не повярвам в историята за отвличането ѝ. Сметнах, че е шпионка, и приех, че са я изпратили на борда, за да ни навреди. Във всеки случай не можах да повярвам, че е дъщеря на дук Кемъри. Тя бе научила доста неща за мен и аз не можех да поема риска неприятелите ми да ги узнаят. Затова я задържах на борда. Когато вдигнахме платна, Реа тръгна с нас.

Белегът на Люсиен Доминик побеля от гняв.

— Като слушам онова, което сам признавате, и след всичко, което научих от други източници, ми става ясно, че дъщеря ми е била сериозно болна, когато е пристигнала в Чарлзтаун. И все едно дали сте повярвали в историята ѝ или не, аз ви обвинявам, че сте показали толкова малко съчувствие към изплашеното до смърт момиче, което вероятно ви е умолявало да го предадете на властите, и не сте го

поверили на лекарски грижи. Толкова ли сте студенокръвен, че ухото ви е останало глухо за отчаяните викове за помощ на ужасеното момиче? — Дукът говореше толкова рязко, че дори Реа се разтрепери от страх.

Данте Лейтън пребледня като мъртвец от думите на дука.

— Гневът и обвиненията ви са оправдани. Като погледне назад, човек често променя мнението си за онова, което е извършил, и се пита дали пак би постъпил по същия начин, но ви уверявам, че тогава нямах друг избор. И като взема предвид как завърши всичко, трябва да кажа, че не изпитвам разкаяние — отговори спокойно и искрено Данте, макар че това не му се удаде лесно, което пролича по трепкащите мускули на бузите му. — Както вероятно знаете, аз имам минало, с което човек не би могъл да се гордее. По тази причина напуснах Англия и започнах да водя живот, напълно различен от онзи, с който бях свикнал. Поради глупост и нещастно стечение на обстоятелствата загубих семейното наследство и имуществото си. През изминалите години обаче успях да събера значителна сума, която за съжаление не беше достатъчна, за да постигна целите, които си бях поставил още в самото начало — обясни Данте и погледна Реа право в очите. После се обърна отново към баща ѝ: — Когато Реа се появи на борда на „Морския дракон“ на пристанището в Чарлзтаун, екипажът тъкмо вдигаше платна за ново плаване, което щеше да промени из основи живота на всички ни. Отивахме да търсим потънало испанско съкровище, което щеше да направи моряците ми и мен най-богатите хора на земята. Тогава реших, че с това богатство ще сложа край на живота си като пират и контрабандист, ще се прибера в Мердрако и ще си върна всичко, което е мое по закон. За нищо на света не можех да допусна някой или нещо да застане на пътя ми — заяви Данте и от думите му лъхна същата онази решителност, с която бе отвел „Морския дракон“ до онзи прословут залив край брега на Флорида.

— А дъщеря ми да върви по дяволите, така ли? Заедно с целия свят? — изрева дукът и думите му прозвучаха като погребална камбана. Той изгледа с убийствено презрение мъжа, който се бе осмелил да се изстъпи насреща му и открито да обяви предателството си.

— Не, Ваша Светлост — отговори твърдо Данте. Не можеше да позволи да го хванат на въдицата, защото виждаше как пръстите на

Люсиен Доминик нервно подръпват дръжката на шпагата. — Когато пътуването се проточи, открих още нещо важно за своя живот — прибави тихо той. Очите му се отместиха към Реа и изражението на лицето му се смекчи, когато срещна изпълнения ѝ с доверие поглед. — Влюбих се в дъщеря ви и реших, че няма да я пусна да си отиде. Виновен съм, че в Антигуа я задържах на борда против волята ѝ — призна без разкаяние Данте. — Обаче Реа е изключително находчива и все пак успя да ми се изплъзне. Тя е абсолютно безкористна и поставя доброто на другите над своето собствено. Точно тази беше причината, поради която тя се върна доброволно на борда на „Морския дракон“ — едно от нашите момчета бе ранено и тя пожела лично да се грижи за него.

Люсиен Доминик изобщо не беше изненадан. Той погледна дъщеря си, протегна ръка и докосна една от дългите златни къдрици. Тя почувства изпълнения с любов поглед, вдигна очи към него и безмълвно му протегна ръка.

Без да съзнава какво прави, дукът прокара ръка по белега си, взрян в прекрасното лице на дъщеря си, и за няколко мига видя едно друго лице, в друго време. Тази мисъл очевидно беше мъчителна.

— Татко? Какво ти е? — попита Реа и колебливо докосна рамото му, за да не го изплаши. После успокояващо стисна ръката му, както правят родителите с децата си. Странно чувство беше да утешаваш собствения си баща.

— Добре съм, особено след като те видях жива и здрава, милото ми дете — прошепна той.

Когато погледна дъщеря си, дукът внезапно осъзна, че тя се е променила не само психически.

Трябваше да признае, че когато му отвори вратата и я видя за първи път след почти година, невероятната ѝ красота направо го уплаши. Не беше сигурен какво точно е очаквал, но след ужасите, които бе преживяла, нямаше да се изненада да открие само бледата сянка на някогашната красавица. Вместо това пред него се изправи зашеметяваща млада жена. Реа Клер открай време беше прелестна, но сега излъчваше топлота и жизненост, които преди ѝ липсваха.

Макар че бе станала по-стройна, дукът веднага забеляза очертанятията на женствената ѝ фигура под тънката кожена рокля. Дъщеря му цъфтеше. Златото на косите ѝ беше още по-наситено,

виолетовите очи бяха станали по-дълбоки, бузите ѝ грееха наситено розови.

Отведнъж дукът проумя какво е станало. До деня на отвличането си тя беше невинно младо момиче. Сега беше жена. Притежаваше нова зрялост. Още в началото той беше усетил едва доловима разлика в движенията и държанието ѝ — изпълнено с гордост, но и с ново, интимно знание. Усмивката и погледът ѝ бяха естествени и едновременно с това прелъстителни; не че кокетираше или флиртуваше, но от цялата ѝ фигура се излъчваше несъзнателна привлекателност, особено когато очите ѝ се спираха върху Данте.

Лицето на дука стана пепелно сиво и белегът на бузата му се открие като признак на бесен гняв. Предположението се превърна в сигурност. В гърдите му пламна дива ярост и Данте веднага я усети. Когато срещна режещия поглед на Люсиен Доминик, той протегна ръка към Реа. Младата жена реагира инстинктивно и му подаде ръката си, докато с другата продължаваше да стиска десницата на баща си.

— Смятам, че преди да стигнете до някое опасно решение, трябва да узнаете най-важната причина, поради която Реа остана с мен в Лондон — проговори овладяно Данте.

— Данте, моля те! Не мисля, че сега е най-подходящият момент. Искам сама да обясня всичко на мама и татко. Те трябва да разберат... — започна Реа, после погледна към двамата мъже и гласът ѝ отказа.

— Мисля, че точно сега е времето — възрази Данте. — Твоят баща помисли най-лошото. Вярва, че съм те прелъстил, може би дори съм те насиллил. Вярва, че сме любовници. Мога да си представя, че би дал половината от имуществото си, за да ме види на бесилката.

— Не, това не е истина! — изхълца Реа.

Люсиен Доминик погледна обляното в сълзи лице на дъщеря си, улови брадичката ѝ и заговори с необичайно мек и тъжен глас:

— Сладкото ми дете, как ли си страдало. Само да можех да върна времето назад. Не те виня за онова, което се е случило. Толкова много хора те използваша по безобразен начин. Искам само да те предпазя от по-нататъшни болки. Ще те взема със себе си у дома, Реа.

— Татко — отговори твърдо младата жена, — аз обичам Данте. Той никога не би ме докоснал, ако аз не го исках — прибави честно тя. Бузите ѝ се зачервиха, гласът ѝ прозвуча смутено, но Реа издържа

погледа на баща си, без да остави и сянка от съмнение, че говори истината.

Ала това не бяха думите, които Люсиен Доминик искаше да чуе.

— Лоялна, както винаги. Ала се боя, че този път лоялността ти не е на място. Болезнено осъзнах, че този мъж те е прелъстил. Използвал е невинността и неопитността ти, объркването и самотата, която си изпитала в онази чужда страна, сред чуждите хора. Ти си последната от любовниците му и когато му омръзнеш, ще те захвърли на улицата — заяви твърдо дукът, възнамерявайки да отнеме и последната илюзия на Реа по отношение на Данте Лейтън. Най-доброто беше да чуе горчивата истина, макар че щеше да го сметне за жесток и безчувствен.

— Аз обичам Реа — проговори тихо Данте. — Не мога да отрека, че може би съм се възползвал от нея по не съвсем почтен начин. Може би има известна истина дори в твърдението, че съм я прелъстил.

— Данте, недей — изхълца Реа, усещайки как пръстите на баща ѝ се впиват в брадичката ѝ. — Аз ти се отдадох доброволно.

— Всъщност ти нямаше възможност да избираш, Реа. Когато реших да те направя своя, вложих всичко от себе си, за да те накарам да ме пожелаеш. Ако бях се съобразил с добродетелта ти, и до днес щеше да си недокосната. Но не стана така.

— Копеле такова! — дукът посегна към шпагата си.

— Татко, моля те! Ти не разбираш. Данте е мой съпруг! — Реа освободи ръката си от силните пръсти на Данте и заклинателно притисна рамото на баща си.

Ако дукът беше получил удар с нож в гърба, той нямаше да бъде толкова изненадан и разгневен. Обяснението на Реа дойде в последния момент и му помогна да се овладее. Но и то не успя да го укроти.

— Веднага ще анулирам този брак. Нима сте забравили, че съществува брачно свидетелство? Реа още не е пълнолетна и не е получила съгласието на родителите си. Без него не можете да получите брачна грамота. Освен това, не сте живели достатъчно време в Англия, за да направите разгласяването.

— Не се венчахме в Англия — отговори Данте и изпита известно задоволство при вида на дука. — Венчавката бе извършена на остров Ню Провидънс. Произнесохме брачните клетви в църква, пред свещеник и свидетели. Женитбата ни бе нанесена в регистъра на

църковната община и двамата се подписахме. Бракът ни е неразрушим, пред бога и пред хората. И... — прибави отчетливо той — беше консумиран.

Люсиен Доминик беше най-опасен, когато не му личеше. В продължение на един дълъг миг остана неподвижен, сякаш не бе чул обяснението на Данте.

— Тогава Реа ще бъде вдовица още преди да падне нощта — заяви кратко той.

Нямаше съмнение, че Данте разбра какво означава това. Макар че думите бяха произнесени съвсем тихо, намерението за убийство беше недвусмислено. Ръката му се стрелна към шпагата, а в следващия миг дукът извади своята.

Сър Морган Лойд, който стоеше мълчаливо на заден план и чието присъствие беше почти забравено, също посегна към шпагата си. Той нямаше намерение да се намесва и тъкмо бе решил да се оттегли, но сега трябваше на всяка цена да предотврати кръвопролитие.

Сър Морган направи крачка напред и едва тогава забеляза, че Данте Лейтън не е извадил шпагата си.

— Аз няма да вдигна оръжие срещу вас — проговори ледено Данте. — Все едно колко ме обиждате или предизвиквате, аз няма да се бия с вас. Вие сте баща на Реа и само по тази причина ще пощадя живота ви. Не съм глупак. Знам, че не мога да спечеля дуела с вас. Ако ви дам тази възможност, вие сигурно ще ме убие. Ако спечеля, ще загубя Реа. Тя никога няма да ми прости, че нося вина за смъртта на баща ѝ. Затова, ако все още имате намерение да ме убие, ви съветвам сериозно да помислите — посъветва го спокойно той. — Ще извършите убийство, защото аз няма да се отбранявам. А сър Морган е свидетел. Нима ще рискувате Реа да се обърне срещу вас, като убиете съпруга ѝ?

Сър Морган въздъхна облекчено. Дукът не беше глупав и думите на Данте, едновременно мъдри и хитри, сигурно щяха да окажат нужното въздействие.

За съжаление остана неизвестно дали блестящият трик на Данте е успял или не, защото Реа проговори с тихо достойнство:

— Аз ще имам дете от Данте.

Също толкова малко се разбра кой остана по-изненадан — бъдещият баща или бъдещият дядо. И двамата забравиха в миг опасния спор и се възряха невярващо в младата жена, застанала помежду им.

— Мисля, че е най-добре да се оттегля — намеси се сър Морган. — Това е семейно дело. Боя се, че поставих на изпитание гостоприемството ви. Моля, не се тревожете, че дори дума от това, което чух и видях тук, ще проникне навън. Вашият личен живот естествено ще остане ненакърнен — увери ги той.

— Благодаря ви, сър Морган. Нито за миг не съм помисляла, че може да бъде другояче — отговори Реа и отиде при него, уверена, че може да остави баща си и съпруга си сами. — Не знам как да ви се отблагодаря за всичко, което сторихте за мен — каза просто тя и му протегна ръка.

— За мен беше голяма чест, лейди Реа Клер — поклони се сър Морган с необичайна за него галантност. Той пое ръката ѝ и се сведе над нея. — Боя се, че повече няма да имам удоволствието да ви видя, затова дойдох да ви кажа сбогом. Желая ви много щастие, лейди Реа Клер.

— Благодаря, сър Морган. Ала се надявам да се лъжете и скоро да имам възможност да ви посрещна у дома. Сигурна съм, че татко и мама няма да имат нищо против, ако ви поканя да ни гостувате в Кемъри.

— Благодаря ви. За мен ще бъде голяма чест. — Сър Морган хвърли бърз поглед към мястото, където Данте и дукът стояха безмълвни един срещу друг. — Позволявате ли, Ваша Светлост? — попита той и се обърна към Данте: — Капитане, макар да не съм помислял, че ще се разделим по този начин, смятам, че все пак така е по-добре, отколкото ако един от двамата ни се бе озовал на дъното на морето. Не мога да твърдя, че за мен винаги е било чест да ви познавам, но предизвикателство — да. Боя се, че ще бъда единственият, който ще усеща липсата на ухиления червен дракон. Във всеки случай Берти Макей ще се зарадва. Вие ужасно вгорчихте живота му, като отнехте голяма част от славата му.

— Капитане. — Данте Лейтън му подаде ръка в знак на приятелство и за сбогом. По израза на лицето му пролича, че уважава

капитана на „Порткълис“, харесва го и е щастлив, че двамата вече не са врагове. — Желая ви всичко най-хубаво.

— Благодаря. Да се надяваме, че Берти Макей ще бъде на същото мнение, когато се върна на Каролинските острови. А след всичко, което чух в кръчмата, май ще се наложи да се заема и с един избухлив ирландец — допълни с иронична усмивка сър Морган. След като още веднъж се поклони с най-голяма учтивост, той тръгна към вратата.

Гласът на дука го задържа:

— Надявам се, че ще останете още няколко дни в Лондон?

Сър Морган се закова на мястото си, защото въпросът прозвуча като заповед. После се обърна и изненадано погледна дука.

— Не, както стоят нещата, най-вероятно е да потегля след ден или два. Възнамерявам да отида в Портсмут и ако времето позволи, да посетя семейството си в Уелс.

Люсиен Доминик с усилие успяваше да подреди мислите си. Погледът му отново се отправи към дъщеря му, сякаш не можеше да повярва какъв обрат бяха взели събитията.

— Бих желал да разменя няколко думи с вас, сър Морган. Вие имате сведения от първа ръка за живота на дъщеря ми в колониите. Ако нямате нищо против, почакайте ме долу в кръчмата. Ще поговорим за това, а и за някои други неща, за които ми се ще да знам повече — помоли дукът. — Боя се, че по-късно няма да имаме възможност да си поговорим, защото двамата с дъщеря ми тръгваме след по-малко от час.

Сър Морган кимна и погледът му меко докосна Данте Лейтън, който бе възприел вестта за предстоящото заминаване на жена си с видима уплаха.

— На ваше разположение съм.

Когато вратата се затвори, зад сър Морган, Люсиен Доминик протегна и двете си ръце към дъщеря си. Вече не можеше да крие чувствата си.

— Вярно ли е? — попита само той.

— Да, татко. Само че не ми се искаше да научиш за бебето при подобни обстоятелства. Нито пък за женитбата ми. Искях да дойда в Кемъри и там да разкажа всичко на теб и на мама. Желаях и двамата да вземете участие в щастието ми. Дори Данте не знаеше до преди малко, че ще става баща — обясни тихо тя и погледна колебливо мъжа си.

Данте имаше чувството, че събитията се изплъзват от контрола му.

— Изглежда много неща стават без мое знание — отговори спокойно той. Ала въпросителният поглед го издаде: — Вярно ли е? Ти си решила да тръгнеш с баща си?

Реа кимна и побърза да разсее най-лошите му предположения.

— Данте, мама е болна. Когато двамата със сър Морган влязохте в стаята, татко тъкмо ми разказваше за болестта ѝ. Моля те, опитай се да разбереш. Не мога да не отида при нея. Тя трябва да знае, че съм добре. — Макар че очите ѝ умоляваха, тонът на гласа ѝ не остави съмнение, че е твърдо решена да замине с баща си и нищо не е в състояние да я спре, дори Данте.

В очите на дука проблесна задоволство.

— Ще повикам някоя слугиня да събере вещите ти. Сигурно ще искаш да се преоблечеш — добави той, без да скрива недоволството си от костюма на Реа. — В каретата сигурно ще духа — беше единственото, което каза гласно. — Ако тръгнем скоро, след един час ще бъдем извън Лондон — прибави той и когато хвърли поглед към зетя си, стана ясно какво е имал предвид. — В няколко попътни гостилници вече ни чакат коне за смяна, така че няма да губим време и скоро ще бъдем при майка ти. Франсис, Робин и близнаците ще се радват да те видят, мила моя — допълни дукът.

Данте, който никога не се отнасяше с доверие към мъжките намерения, остана с усещането, че тъстът му грижливо е подготвил всичко.

— Нима вече знаят, че съм се върнала? — учуди се Реа.

— Не. Аз съм единственият, който знае. Не исках да събуждам в сърцата им напразни надежди. Докато не дойдох в Лондон и не те видях със собствените си очи, и аз самият не бях сигурен, че си се върнала в Англия с този кораб. Ала се бях подготвил да разпитам подробно капитана за местонахождението ти — обясни дукът и в гласа му прозвуча искрено съжаление, че това удоволствие му е било спестено. — Ще кажа на кочияша да се приготви и ще му наредя да прати няколко лакеи, които да изнесат куфарите ти. — Той очевидно бе премислил всички подробности, освен една.

Данте се разположи удобно край масата, замислен за собствените си планове и за намеренията на дука, питайки се дали следващата

стъпка на бащата на Реа ще бъде да го изхвърли от стаята. Не би се изненадал особено, тъй като беше убеден, че дук Кемъри с най-голямо удоволствие би прогонил завинаги капитана на „Морския дракон“ от живота на дъщеря си.

— Надявам се, че разпределението на времето няма да пострада, ако поговоря на четири очи с жена си, Ваша Светлост? — попита невъзмутимо той, ала сарказмът в гласа му беше по-остър от нож.

Люсиен Доминик много искаше да откаже, или поне така изглеждаше. Безсрамният му зет предявяваше нахални изисквания.

— Сигурен съм, че лакеите, които ще изпратите, ще бъдат повече от готови да застанат на стража пред вратата, в случай, че проявя глупост и се опитам да изчезна в компанията на жена си — продължи с горчива ирония Данте. — Не се тревожете, Ваша Светлост, аз и без това зная къде да намеря Реа.

— Моля те, татко — присъедини се и Реа. — Данте е мой съпруг и баща на детето ми. Искам да остана насаме с него, поне за няколко минути. Освен това, трябва да се преоблека, а ти трябва да поговориш със сър Морган — напомни му тя.

— Е, добре, но разговорът ни няма да трае дълго — промърмори дукът и най-после призна временното си поражение.

Очевидно нямаше никакво желание да остави двамата сами. Данте знаеше, че спорът помежду им в никакъв случай не е приключен, затова не се изненада от последната забележка на дука, която очевидно целеше да го обиди.

— И знай, миличка, че лакеите ще бъдат пред вратата, ако се нуждаеш от помощ.

Рea остана загледана след баща си. Данте забележа, че раменете ѝ потръпват. Тя плачеше.

— Реа? — промълви той и гласът му беше изпълнен с нежна загриженост. — Не ти ли е добре? Да повикам ли лекар? Или да върна баща ти? — Беше толкова разтревожен, че бе готов да приеме дори това.

— Не — отговори с пресекващ глас Реа. — Плача от щастие. Връщането в Англия досега ми се струваше само сън. Не беше истинско, докато не видях баща си на вратата на тази стая, докато не чух добре познатия глас. Внезапно усетих, че кошмарът е свършил. Почувствах как всичките ми страхове се разсеяха, почувствах, че

наистина съм си у дома — обясни тя и доволно се сгуши в прегръдката на Данте.

Беше затворила очи и не можа да забележи странния израз на лицето му.

— Ти се чувстваше сигурна и щастлива с мен, нали, Реа?

Младата жена изненадано вдигна очи.

— Разбира се.

— Все още ли се радваш, че си моя жена?

— Естествено!

— И че носиш моето дете?

— По-щастлива съм, отколкото може да се изрази с думи — отговори Реа и потърси очите му, за да разбере дали и той се радва на бебето.

— Добре. Макар че нищо не би се променило, ако съжаляваше. Ти си лейди Реа Клер Джакоби и детето, което ще родиш, ще носи името Лейтън. Това е името на семейството, част, от което стана и ти, Реа, независимо дали ти харесва или не. Вече нямаш право да се наричаш Доминик. Домът ти повече не е в Кемъри. Не забравяй това, Реа — произнесе предупредително Данте и настойчивостта, с която говореше, я уплаши.

Ала гласът ѝ прозвуча спокойно:

— Приех това, когато се омъжих за теб, Данте. Обичам те и винаги ще те обичам. Ти също не бива да го забравяш.

Гневното напрежение на лицето му отслабна.

— Ще ти припомня тези думи — обеща мъжът ѝ.

— Данте, радваш ли се на бебето? — попита плахо Реа.

Думите не бяха в състояние да изразят онова, което ѝ казаха изпълненият с нежна страст поглед, внезапно просветналото лице и изпарилата се твърдост, която го правеше недостъпен.

— Вече няма да те оставя да ми избягаш — промърмори той и устните му меко докоснаха нейните.

— Не бих могла, даже да исках, защото скоро така ще се закръгля, че ще ми бъде трудно дори да се изправя, камо ли да тичам — пошегува се Реа, макар че тази мисъл я потискаше. Отлично помнеше колко беше надебеляла Сара, жената на чичо ѝ Ричард, когато носеше първото си дете. Реа се запита дали Сара е родила момче или момиче и какво ли още е станало в Кемъри през дългата година на

отсъствието ѝ. Двамата с баща ѝ щяха да си кажат много неща по време на пътуването.

— Не мога ли да те убедя да останеш? — попита меко Данте и нежно ухапа полуотворените ѝ устни — обещавам ти, че подялбата на съкровището няма да трае дълго. Екипажът гори от нетърпение. Всички искат най-после да започнат живота си на богаташи.

— Моля те, Данте, не прави нещата по-сложни, отколкото са и без това. — Реа положи усилия да се пребори с болезнения копнеж да остане завинаги в прегръдките му. — Трябва да тръгна — заяви решително тя.

— Ще ми липсваш — прошепна Данте в ухаещите ѝ коси. — От месеци не съм спал сам. Кой ще ме топли?

— Ще наредя на едно от слугинчетата да ти донесе още една завивка, но това е всичко — предложи усмихнато Реа и в очите ѝ блесна предупредителна искра. Ала скоро се отдаде изцяло на удоволствието от прегръдката му, особено когато ръката му се плъзна към меката извивка на гърдите ѝ.

В стаята се възцари тишина, докато пред вратата не се чуха стъпки. Реа се стресна и откъсна устни от неговите.

— Данте, отвън има някой.

Мъжът въздъхна и си каза, че в тази странноприемница все се намира кой да им пречи. Макар и с неохота, освободи Реа от прегръдката си, защото на вратата се почука.

— Сигурно е някое от усърдните кучета-пазачи на баща ти.

Докато двете слугинчета прибираха разкошните рокли, които миналата вечер бяха зяпали с такова възхищение, Данте Лейтън стоеше замислен пред камината. Беше обърнал гръб на стаята; не искаше да гледа как Реа се подготвя за тръгването си. Ала когато долови оживеното бърбене на момичетата, които ѝ помагаша да се преоблече, не можа да устои на изкушението и хвърли кратък поглед през рамо. Реа бе облякла бледожълтата рокля с шарка от цветя и танцуващи пеперуди на широката пола, която сякаш внасяше топлотата на пролетта в студеното помещение. Златната коса бе вдигната в скромен кок и Данте с тъга проследи как раменете с цвят на слонова кост се скриха под плътна наметка от синьо кадифе.

Мъжът побърза да обърне лице към пламъците. Но не усети топлина, защото цялото му същество бе обзето от тревогата, че дукът

ще стори всичко, което е по силите му, за да разруши брака им.

След малко усети меко докосване по рамото си и сведе поглед към малката ръка със златния венчален пръстен.

— Скоро ли ще дойдеш? — попита тихо Реа, която разбираше опасенията му.

— Много скоро. Разчитам, че ще ме чакаш, макар да не съм сигурен, че баща ти ще ме пропусне през портите си. — Данте беше убеден, че Люсиен Доминик няма да се предаде без бой.

— Съжалявам, че първата ти среща с татко премина по този начин, но трябва да признаеш, че обстоятелствата около женитбата ни са наистина необичайни. Трябва да му признаеш правото да е стъписан, когато узнае, че дъщеря му се е омъжила за човека, смятан за неин похитител. — Реа от сърце се надяваше Данте и баща ѝ да проявят малко повече разбиране един към друг. — Просто му дай малко време, Данте. Като види колко се обичаме, ще престане да възразява срещу брака ни. Остатъкът от семейството със сигурност ще се зарадва да се запознае с теб, особено мама. Ти ще я харесаш, Данте. Тя е прекрасна и е същата като татко, само без неговата строгост и упоритост. Всъщност тя е единствената, която се шегува с него и винаги успява да му изтръгне една усмивка. — Реа говореше за семейството си, обзета от копнеж най-сетне да го види отново.

Данте се усмихна с разбиране.

— Майка ти сигурно е забележителна жена. Наистина се радвам, че ще се запозная с нея.

— Сигурна съм, че двамата ще се разбирате добре. Стига само да не я ядосаш. Има горещ темперамент, но никога не се сърди дълго. Затова дори Робин... — Реа спря за миг и извика: — Кони!

— Не се тревожи за него. Долу е и слуша историите на Лонгакрес. Сигурно ще имаш възможност да се сбогуваш с него — отговори успокоително Данте, който разбираше колко е важно това за нея.

— Какво да му кажа? Нямах намерение да напусна Лондон и да го оставя сам. Той толкова искаше да ме придружи. Нали му обещах. Надявам се, че ще ме разбере. — Реа не можеше да си представи как ще остави момчето само в Лондон.

— Прекалено много се тревожиш за него, Реа. Може да е още момче, но е жилав. Във всеки случай — усмихна се Данте, — ако това

ще те успокои, аз ти обещавам, че непрекъснато ще го държа под око. А когато дойда в Кемъри, ще ти го доведа. Давам ти думата си, че няма да го оставя сам. Аз също мисля за бъдещето му. Не се тревожи, мила. Освен това — ухили се с дяволската си усмивка той, — долу те чака пълна кръчма с мъже, които жадуват да се сбогуват с теб. Нали нямаш нищо против да им кажеш довиждане?

Реа направи опит да се усмихне.

— Разбира се, че не. Те са мои приятели — отговори тихо тя и с болка си припомни прекрасните дни на борда на „Морския дракон“. — Не мога да повярвам, че всичко свърши, Данте. Сега ми се струва, че е било сън. Скоро приятелите ми ще останат просто имена и лица, които надали ще запомня. Все пак съм сигурна, че ще помня вечно дните, които преживяхме заедно на борда на „Морския дракон“.

— Знам — отговори просто Данте и протегна ръце към нея. Повече от всичко искаше двамата да лежат отново върху топлия пясък на отдалечения залив. Там бе изгряла любовта им. Любовта, която бе започнала в суровите условия на нецивилизованата пустош и щеше да преживее най-голямото предизвикателство на друг див бряг, където или щеше да оцелее, или да бъде унищожена.

Хюстън Кърби през цялото време държеше вратата под око, макар че пиеше вече трета кана ейл. Любопитството му се събуди, когато сър Морган слезе по стълбите с потиснато изражение. Офицерът влезе в кръчмата, зае маса в близост до вратата и си поръча бренди, което погълна на един дъх. Кърби се запита защо ли сър Морган е толкова нетърпелив. Не стана нужда да размишлява дълго, защото скоро след него по стълбата слезе изискан джентълмен, облечен в отлично ушит костюм от цветна коприна. Белегът на бузата му направи силно впечатление на дребния стюард. Той му напомняше за някого, макар че засега не можеше да каже на кого.

За учудване на Хюстън Кърби белязаният джентълмен се присъедини към сър Морган. Ако се съдеше по начина, по който се поклони сър Морган, непознатият вероятно беше самият крал Джордж.

Хюстън Кърби недоволно втренчи поглед в бирата си. Тук ставаше нещо, което му беше неприятно. Още по-обезпокоително беше, че благородникът не само задаваше въпроси на сър Морган, но и

често вдигаше глава, оглеждаше помещението и спираше очи върху някого от матросите, които бяха пътували с „Морския дракон“. Погледът му, в който нямаше и сянка от любезност, и приветливост, а по-скоро беше обиден и пренебрежителен, спря и върху Хюстън Кърби.

— Арогантно копеле — промърмори в каната си стюардът и внезапно се почувства неловко също както някога, когато заставаше пред стария маркиз. Смайването му нарасна, когато забеляза, че двама масивни лакеи в ливреи, които не познаваше, изнасят куфарите на лейди Реа навън. Никой не го бе уведомил, че тя ще пътува, а и морският сандък на капитана не беше между багажа.

Хюстън Кърби тръгна към вратата на кръчмата, когато забеляза капитана и лейди Реа Клер да се отправят към него. Дребният стюард смаяно установи, че лейди Реа Клер е с наметка и очевидно се готви за път.

— Капитане? Милейди? — попита с нарастваща загриженост той, защото по лицето на младата дама блестяха сълзи. Капитанът също не изглеждаше кой знае колко доволен.

— Реа — извика непознат глас зад гърба му.

Когато Кърби се обърна, той се озова лице в лице с белязания джентълмен.

— Само минутка, татко. Скоро ще бъда готова.

Хюстън Кърби усети, че краката му отказват. О, боже, помисли се той, това бил дук Кемъри. Най-после разбра защо капитанът е толкова мрачен.

— Бих желала да се сбoguвам с приятелите си, татко. Няма да трае дълго. — Реа го дари с мила усмивка, която стопляше и най-студените сърца.

— О, мистър Кърби! Това е баща ми, Люсиен Доминик, дук Кемъри. Татко, това е Хюстън Кърби, стюард на „Морския дракон“ и със сигурност един от най-милите и добри хора, които съм срещала. Той ми спаси живота, когато се разболях. Прави една супа, способна да конкурира най-изисканите ястия на Роули.

— Ваша Светлост! — Кърби сковано се поклони.

— Мистър Кърби. — Дукът се обърна благосклонно към него, защото разбра, че Реа е казала истината за характера му. — Струва ми се, че ви дължа най-дълбока благодарност за самопожертвователните

ви грижи за моята дъщеря — продължи той и се учуди на самия себе си, че благодари на човек, чието място беше в затвора при престъпниците.

Хюстън Кърби промърмори някаква неясна забележка в отговор и внезапно си припомни къде беше срещал дука. Без да се замисля, от устата му започнаха да се сипят спомени:

— Ако ми позволите да забележа, Ваша Светлост — вие не сте се променили много, откакто ви видях за последен път преди много години.

Люсиен Доминик учтиво вдигна едната си вежда и Кърби забързано продължи, страхувайки се да не го сметнат за безсрамен:

— Бях камериер на лорд Мертън Джакоби, десетия маркиз. Помня добре какво казваше за вас: наричаше ви млад овен, с който трябва да се внимава, защото темпераментът ви бил необуздан и защото дукесата вдовица ви държала много изкъсо. И още казваше, че някой ден ще създадете големи ядове на човека, който се осмели да застане на пътя ви.

Смутено мълчание последва необичайната забележка на Хюстън Кърби и дребният стюард си пожела земята да се разтвори под краката му и да го погълне. Боже, помогни ми, помоли се той, аз наистина живях твърде дълго в колониите. Той се стъписа, когато дукът избухна в такъв луд смях, че дори Данте и Реа се уплашиха.

— Да, спомням си много добре лорд Мертън Джакоби. Той имаше много общи черти с баба ми, дукесата вдовица. И двамата бяха тирани.

Люсиен Доминик хвърли кратък поглед към Данте, сякаш бе започнал да гледа на него с други очи. С безобидните си думи Хюстън Кърби неволно бе събудил стари спомени за дебелоглавия младеж, какъвто беше някога дукът, за не особено доброто име, с което се ползваше в обществото.

Ала споменът за миналото не намали опасенията му по отношение на Данте, напротив, той се почувства още по-зле при мисълта, че дъщеря му се е свързала с човек, който далеч е надминал младежките му лудости.

— Лейди Реа Клер!

Някой в препълнената кръчма бе забелязал малката група до вратата, бе познал Реа и я бе повикал по име.

С изненада, примесена с дълбоко недоволство, дукът на Кемъри трябваше да преживее как дъщеря му не само отговори на недодялания тип, но и се запъти да го поздрави. Очевидно ставаше дума за някой от екипажа на проклетия кораб, защото човекът се клатушкаше през кръчмата, сякаш вървеше по палубата. С нарастващо смайване дукът установи, че мъжът има вид на истински пират.

Ала преди морякът с беззъба усмивка и гракащ смях да достигне до Реа, Алек Макдоналд пристъпи напред. Той поне изглежда като цивилизован човек, каза си дукът. Едното му око остана приковано върху състарения тип с люлеещ се нож.

— Лейди Реа Клер, благодарим ви, че намерихте време да дойдете при нас — започна нервно Алек Макдоналд, защото от очите му не бе убягнало кой стоеше до дамата и какво беше мнението му за екипажа.

Реа се усмихна и отговори:

— Мистър Макдоналд, това е баща ми.

Мустаците на шотландеца потръпнаха.

— Ваша Светлост — промърмори той, но не се поклони.

— Татко, мистър Макдоналд е служил заедно с праядо при Кулодън. Помни мама и леля Мери. Разказах му, че чичо Ричард е възстановил двореца и през повечето време на годината живее там.

— Само от уважение към членовете на семейство Макдънвел бих дал живота си, за да предпазя когото и да е от тях от нещастие — заяви със скромно достойнство Алек Макдоналд. — Макдънвел беше чудесен човек, той ми помогна и ми предложи гостоприемството на дома си в Таймъредълох. За мен беше особена и рядка чест да се запозная с правнучката му.

Люсиен Доминик въздъхна. Отново му бяха отнели удоволствието да презре един от контрабандистите. Почтени и лоялни, повечето от тях се бяха сприятелили с дъщеря му и я защитаваха.

— Благодаря ви, мистър Макдоналд — отговори той и усмивката смекчи суровостта на лицето му. — Жена ми винаги се е гордяла с шотландските си прадеди и сигурно ще бъде трогната да узнае как сте се погрижили за дъщеря ни.

Мустаците на Алек Макдоналд отново потръпнаха и този път по лицето му се появи нещо като усмивка.

— О, да, помня я много добре. Черна като нощта и също толкова дива, такава беше тя. Другата сестра, червенокосата, имаше някаква дарба. Слушах какви ли не истории за нея, обаче...

Алек Макдоналд смутено погледна другаря си, който грубичко го бе сръчкал с лакът. Той се покашля и тържествено продължи:

— Ето какво исках да кажа: от името на екипажа на „Морския дракон“ искам да ви благодаря, лейди Реа Клер, че ни донесохте късмет.

— Боя се, че през повечето време само ви пречех, но винаги ще помня дните, прекарани с вас. Желая на всички ви най-доброто — обърна се Реа към мъжете, които се бяха струпали около нея.

Един от тях пристъпи напред и тъмните му очи блеснаха, когато направи дълбок поклон.

— Едно е сигурно — много е тъжно, че трябва да кажем сбогом на една толкова мила лейди, но за да не забравите великолепия екипаж на „Морския дракон“, ние се надяваме, че ще приемете този знак на нашето уважение. — Соумс Фитсимънс завърши наученото наизуст приветствие и измъкна от джоба си тясна кожена кутийка.

Под очаквателните погледи на целия екипаж, Реа отвори кутийката. Реакцията ѝ не разочарова моряците. Когато вдигна очи към суровите морски вълци, които ѝ бяха станали добри приятели, в очите ѝ блеснаха сълзи.

— Не биваше да правите това — прошепна Реа и нежно докосна прекрасната брошка, украсена със скъпоценни камъни, която представляваше златен кораб с диамантени платна. В носа се удряше вълна от смарагди и сапфири, виждаше се дори гербовата фигура на галеона — ухилен червен дракон от рубини.

Реа не можеше да говори. Ала изразът на очите ѝ беше достатъчна награда за мъжете и тяхната учудваща щедрост.

— Ние всички дадохме по малко за този прекрасен кораб — заяви Алистър Марлоу, който също пристъпи напред.

— Благодаря ви — прошепна Реа. — Ще пазя брошката като най-голяма скъпоценност — обеща тя.

И преди Алистър да осъзнае какво става, Реа нежно го целуна по бузата.

Момъкът смутено се огледа, срещна погледа на Данте, после очите му останаха приковани в светлокафявите очи на непознатия. В

тях се четеше също толкова малко разбиране, както и в погледа на капитана.

Алистър отстъпи с почервеняло лице и позволи на останалите да се приближат до младата си спътница. Всички моряци се надяваха, че и на тях ще бъде оказано подобно благоволение. Така и стана. Реа не се стресна дори от сбръчканото лице на Лонгакрес. Когато всеки получи по една целувка, младата жена се огледа загрижено, защото имаше още един член от екипажа, комуто не бе казала сбогом. Ала тъмната грива не се виждаше никъде.

— Няма го. Не мога да замина, без да се сбогувам с него, Данте — каза тя и започна да претърсва с поглед помещението. Ръката на баща ѝ подканващо я стисна за лакътя.

— Ще му разкажа какво стана, Реа — обеща Данте и нежно отмахна спусналия се над лицето ѝ кичур. Като забеляза студения поглед на Люсиен Доминик, нарочно остави ръката си по-дълго върху кадифената ѝ кожа.

— Не искам да замина, преди да поговоря с Кони.

— Кой е Кони? — попита дукът, все още объркан от непринудените отношения на дъщеря му с недодяланите моряци.

— Той беше юнга на „Морския дракон“ — обясни Данте. — Реа много го обича.

— Време е да тръгваме, мила — произнесе предупредително дукът.

Реа кимна и разочаровано въздъхна. Чу как множество гласове извикаха името ѝ и вдигнаха наздравица, и се обърна да помаха за последен път на мъжете. После стисна здраво брошката с корабчето и последва баща си навън.

В коридора спря за миг и двамата с Данте се погледнаха дълбоко в очите.

Внезапно Реа усети как някой подръпна наметката ѝ, обърна се и се озова лице в лице с корабния юнга.

— Кони! — извика облекчено тя и преди момчето да е успяло да се отдръпне, го притисна в прегръдката си. — Вече си мислех, че няма да се сбогуваме.

— Значи наистина заминавате? — попита той и в очите му се показаха сълзи.

— Да, Кони. Трябва. Впрочем, това е баща ми — посочи тя високия мъж до себе си. — Той ми каза, че мама е много болна. Тя има нужда от мен, Кони. Трябва да тръгна още днес, но когато Данте ме последва, ти ще го придружиш, нали? Много искам да дойдеш в Кемъри и да те представя на семейството си.

— Сериозно ли говорите, лейди Реа? — попита недоверчиво момчето, забелязало нелюбезния поглед на възрастния мъж. — Той няма ли да е против? — продължи то и погледът му се насочи към белязаната буза.

— Татко?

Люсиен Доминик имаше чувството, че е загубил контрол над невероятната ситуация. Дъщеря му канеше в Кемъри някакъв си малък скитник! Ала не можеше да откаже на молбата ѝ.

— От мен да мине. Ще ви очакваме в Кемъри... как се казвахте, всъщност?

— Брейди, Ваша Светлост. Константин Магнус Тайрън Брейди. За приятелите съм Кони — обяви ухилено момчето.

Устните на Люсиен Доминик потръпнаха, но отговорът му прозвуча спокойно:

— Разбирам. Следващия път непременно ще си спомня за това. — Когато се вгледа в гордото, изпълнено с очакване юношеско лице, той разбра защо Реа е толкова привързана към момчето. То много приличаше на Робин.

Люсиен Доминик се обърна и протегна ръка към дъщеря си. Тя погледна за последен път Кони и Данте, и се извърна, за да скрие сълзите си. Запъти се към вратата, но внезапно спря и се обърна отново към мъжете:

— О, мистър Кърби, Ямайка е под леглото!

— Не се безпокойте, милейди, ще се погрижа за него — обеща стюардът и гласът му прозвуча необичайно глухо.

— Той също е добре дошъл в Кемъри. Мама обича котки — усмихна се Реа. С последен поглед към тримата скъпи на сърцето ѝ хора — стюарда, юнгата и капитана на „Морския дракон“, които стояха един до друг в антрето на „Хоукс Бел Ин“, тя излезе през отворената врата и се качи в очакващата я карета, която щеше да я отведе у дома в Кемъри.

ГЛАВА ПЕТА

В мрака на новолунието два пъти проблесна светлинка, после три пъти — сигнал, че въздухът е чист. Шалупата на контрабандистите, която бе хвърлила котва в устието на Бишъпс Крийк и бе свила платна, отговори с едно светване на фенера. Скоро след това скритите под двойното дъно на корпуса бъчвички с ракия бяха натоварени с помощта на въжета и макари на няколко по-малки лодки, които бяха пристигнали навреме на уговорената тайна среща.

Щом скритите в сянката лодки натовариха контрабандните стоки, те потеглиха към брега, а шалупата потъна в мрака. Тежко натоварените лодки газеха дълбоко, но умелите ръце на контрабандистите ги насочваха леко покрай плитчините и корпусът им застърга в пясъка едва когато достигнаха брега.

Носачите и помощниците им, около тридесет-четиридесет на брой, избрани според силата на мускулите си, набързо се справиха с разтоварването. Нарамили по две бъчвички, всяка по четири галона, едната отпред, другата отзад на гърба, те започнаха безшумното си, мъчително изкачване по стръмната пътека, която се виеше нагоре по крайбрежните скали. Чуваше се само пликането на буйната рекичка, която идваше от тресавището и се вливаше в морето малко по-надолу.

Щом стигна върха, процесията забърза по често използвания път към Меруест Крос, където единствените светлини на няколко мили наоколо бяха тези на „Бишъпс Грейв Ин“. На кръстовището мъжете се разделиха. Едната част се запъти на север към заспалото село Мерли, другите се отпавиха към Уестли Ебът.

Сам Ласкомб, собственикът на „Бишъпс Грейв Ин“, стоеше до прозореца на горния етаж и се взираше в мрака.

Големият часовник в началото на стълбата удари един часа сутринта. Сам Ласкомб не можеше да различи движение в безлунната нощ, но знаеше, че контрабандистите са там. Водени от Джак Шелби, придружени от бандити, въоръжени с тояги, ножове и пушки. Тежко на бедняка, който случайно се изпречеше на пътя им в нощ като тази.

— Идват ли? — попита сърдито някой зад гърба му.

Сам Ласкомб, който бе протегнал глава навън, стреснато подскочи и удари главата си в рамката на прозореца.

— Да не си полудяла, жено? — изфуча той и побърза да се прибере в стаята. — Какво искаш, по дяволите? Да не си решила да ме пратиш в гроба? Защо се промъкваш така? Не видя ли, че ги наблюдавам?

— Мъж, който не е замесен в нищо, няма защо да се страхува, че жена му се приближава отзад — отговори с простата си логика жената и също се загледа в мрака. — Нищо не се вижда, нищо не се чува — продължи тя, без да си дава труд да говори тихо.

Сам Ласкомб извъртя очи.

— Там е работата, Дора. Нали никой не бива да види и чуе нищо. Затова излизат в безлунните нощи. Сякаш си нямам достатъчно тревоги тези дни... Би трябвало да си гледам работата, а не да се тревожа за контрабандистите — изръмжа Сам Ласкомб. Беше късно, той беше уморен, а трябваше да свърши още много неща до разсъмване.

— Сигурно пак ще вземат конете ни — промърмори Дора.

Сам Ласкомб се опита да различи лицето ѝ в тъмнината. Тази жена май се шегуваше с него?

— Ами да, или ще им дадем конете, или ще запалят покрива над главите ни. Не е нужно да ти напомням какво стана със семейство Уебър, когато старият Даниел се ядоса, че всеки път уморяват конете му, и отказа да им ги даде.

Възцари се мълчание. И двамата помнеха как къщата на Уебър избухна в пламъци и какво остана от нея на следващата сутрин. Мери Уебър осъмна вдовица и без покрив над главата си. Съпругът ѝ бе намерен на брега. Тилът му беше счупен, но преди да го хвърлят от скалите, го бяха бичували безмилостно.

Когато мълчанието стана нетърпимо, и двамата чуха стъпки, които се приближаваха и ставаха все по-отчетливи. След минута отново настъпи тишина. Мъжът и жената чакаха, знаейки, че скоро ще чуят тропот на копита и скърцане на каруци, когато контрабандистите продължат пътя си в тъмнината.

След като бандата изчезнеше, Сам Ласкомб щеше да отиде в празния обор и да намери двадесетина бъчвички с най-скъпия френски

коняк, които трябваше да скрие на сигурно място, докато дойдат да ги вземат по-късно. Естествено няколко бъчвички бяха на разположение на Сам, който го поднасяше на гостите си и печелеше добре от необложения с данък алкохол.

Дора Ласкомб уморено приседна на леглото.

— Кога най-после ще свърши това, Сам? — попита за хиляден път тя, макар да бе уверена, че никой не знае отговора.

Сам Ласкомб въздъхна и се отпусна до нея в леглото, на което спяха вече тридесет години.

— Невинаги е било така — прошепна Дора. — В началото беше по-различно.

— Знам — отговори глухо той и потърка челото си.

— Тед смята, че откакто Джак Шелби пое командата, всичко се промени.

— Така е, брат ти има право. Джак Шелби доведе чужденците. Повечето от тях са дезертъори или престъпници. Ако ме питаш, всички са негодници. Чух, че двама са търсени за убийство в Бристол.

— Смятам, че вече търсят всички ни за убийство — напомни му Дора.

— Така е. Хич не ми хареса онова, което стана долу в Дрегънс Коув. И по-рано отстранявахме офицерите, които ни се пречкаха, но най-много да ги хванем и да ги вържем, за да не ни създават главоболия, а и самите те да не пострадат. Но никога не сме убивали. Не е същото, нали? — попита тревожно той.

— Защо избиха невинните войници? Нищо, че бяха кралски хора. — Дора даде израз на опасенията си. — Не им ли беше достатъчно, та подпалиха къщата на един от нашите хора и оставиха жена му вдовица, децата без баща, бездомни и гладни! Това е грях, Сам Ласкомб, и аз се срамувам, че съм свързана с подобни престъпници.

Сам Ласкомб гневно се удари по бедрото.

— Да не мислиш, че на мен ми харесва? Джак Шелби и кръвожадните му бандити държат в страх цялата околност. Никой не смее да им откаже нещо или да се опълчи срещу тях, особено след като избиха кралските хора. Страх ме е, че вече никой не е в състояние да ги спре. Какво ги интересува положението на бедните, беззащитни хора по селата? Идват при нас, пият, тъпчат се като невидели и дори не

плащат. Вземат всичко, което си поискат. Чух, че изнасилили Мери Уебър и най-голямата ѝ дъщеря, когато убиха Том и подпалиха къщата.

— Божичко! Не знаех нищо за това — изхълца Дора и благодари на небето, че вече беше баба.

— Сами се наричат „синове на Белиас“. Синове на сатаната! — изсъска презрително Сам Ласкомб. — По-скоро са синове на проститутки...

— Тихо, Сам! Не говори така — изсъска Дора, защото никой не беше сигурен, че не го подслушват. Една погрешна дума означаваше смърт. — Само ми се ще Тед да не приказва толкова високо и така открито — прибави тя, загрижена за брат си и семейството му в Мерли. — Като се ядоса, той вече не знае какво прави.

— Мисля, че въпреки това има право — отбеляза Сам. — Не разбирам защо не създадем своя собствена контрабандистка група. Няма нищо лошо в този стар занаят — продължи с копнеж той. — Това е единствената възможност да печелиш хляба си в днешно време, след като искат да плащаме непосилни данъци. Как да поддържам кръчмата, като не печеля и пени от брeндитo? Как ще правиш пудинги и мармалади, като захарта струва цяло състояние? Не мога да ти купя нова дреха, макар че много ми се иска, защото един топ плат направо ще ме разори. Освен ако не открадна нещо. Иначе не мога да си позволя да ти купя дори прилична фуста за църква!

— Много мило от твоя страна, Сам, но вълнената ми държи топло — усмихна се Дора.

— Казвам ти, жено, следващия път ще ни обложат с данък върху оборския тор. Просто не знам как ще преживеем — изхленчи гостилничарят.

— Тед казва, че би могъл да привлече половината банда на своя страна, или поне повечето от тукашните хора — прошепна Дора и погледна през рамото на мъжа си, сякаш се страхуваше, че в стаята има още някой.

— Да, смятам, че повечето ще предпочетат да се присъединят към него и да продължат както по-рано. Така и не разбрах кой избра Джак Шелби за предводител. Във всеки случай, мен никой не ме е питал. Изглежда, че той разполага с много пари, а и винаги знае къде са драгуните. Не вярвам някой да го харесва. Това поне е сигурно. Тед знае, че съм на негова страна.

— Кога ще говори с Джак Шелби?

— Доколкото знам, утре. Сигурно няма да му бъде лесно. Но брат ти има повече кураж от мен.

— Тревожи ли те това? — попита нервно Дора.

— Да. Джак Шелби става все по-зъл. Не знам как Тед ще се осмели да застане срещу него.

— Срещу него или срещу другия?

— Какво искаш да кажеш?

— Тед каза, че Джак Шелби не е достатъчно умен, за да оглавява контрабандистите. Дори спомена, че е открил истинския предводител.

— Кой е той?

— Не поиска да ми каже. Отговори ми, че знае кога трябва да си държи езика зад зъбите.

— Е, надявам се, че няма да раздразни Джак Шелби, като го обвини в недостатъчна смелост. Оня тип е способен на всичко, когато се разгневи.

— Открай време си беше мрачен и зъл, нали? Но с годините става все по-страшен. Откакто намериха дъщеря му убита в блатото, вече не е същият. Луд е, със сигурност е луд. Отдавна трябваше да го затворят.

— Права си, Дора, само че кой смее да го пипне? Разумният човек не би предприел нищо срещу Джак Шелби. Не помниш ли какво направиха с викария на Уестли Ебът, който се осмели да си отвори устата? Сигурно старият глупак е бил пиан, когато се е разприказвал, иначе не би говорил такива неща от амвона. А и избата му е пълна с чай и бренди. — Сам Ласкомб се ухили, но бързо стана сериозен. — Въпреки това, трябва да бъдем благодарни поне за едно.

— Какво?

— Че Мердрако все още пустее. Много е вероятно младият господар отдавна да почива с кораба си на морското дъно. Не се изненадах, когато научих, че е станал пират. Ако не се е удавил, сигурно се люлее на бесилката. Поне за него няма защо да се тревожим. Драконовото изчадие няма да се осмели да се яви отново пред очите ни. Не знам какво ще направи Джак Шелби, ако младият лорд се върне. Направо ще се побърка.

— Отдавна смятам, че постъпиха позорно с момчето — възрази Дора, макар че някога и тя, като повечето селяни, бе повярвала в най-

лошите слухове. — Винаги съм го смятала за красив млад джентълмен. Е, беше малко буен, но причината беше в младостта му. Лети Шелби беше една никаквица. Знаех си, че ще свърши зле. Коварна личност, такава беше тя и очевидно си е получила заслуженото. Като слушам как говори за нея баща ѝ и как тъгува, все едно, че е била светица.

— Е. — прозя се уморено Сам Ласкомб, — това е вече минало и не вярвам тепърва да ни създава ядове. Имам достатъчно грижи и няма да си блъскам главата какво ще се случи, ако младият лорд реши да се върне в Мердрако. Небето да ни пази, Дора, ако това все пак се случи.

— Страшно ще е, наистина. Но и аз няма да си загубя съня заради него — промърмори Дора и тайно си пожела Джак Шелби да се озове на десет стъпки под земята, за да не върши повече зло.

Два дни по-късно Тед Семпълз изчезна. След като вечеря у сестра си Дора в „Бишъпс Грейв Ин“, той си тръгна за в къщи и никой вече не чу нищо за него.

ГЛАВА ШЕСТА

Първата светлина на настъпващия ден се появи над меко издигащите се хълмове на изток, когато каретата с Люсиен Доминик и дъщеря му изтрополи по обградения с кестенови дървета селски път, който водеше към Кемъри, дом на фамилията Доминик от столетия насам.

Голямата къща беше тиха и тъмна, обвита от утринната мъгла. Обитателите ѝ мирно спяха. В странния час на първата светлина между деня и нощта реалността изглеждаше като сън.

Все пак поне една човешка душа се бе изплъзнала от обятията на Морфея. Когато каретата спря със скърцане пред широките стъпала на входния портал, една масивна фигура се втурна насреща ѝ откъм ниските сгради на оборите.

Докато тичаше, мъжът остана без дъх, но успя да изкрещи нарежданията си на лакеите и кочияша, и да повика момчетата от конюшните, които трябваше да посрещнат каретата.

— Ваша Светлост! Ваша Светлост! — извика той и сякаш самозабравил се, изблъска единия от лакеите и сам отвори вратичката на каретата. — Вярно ли е? Моля ви, кажете ми истина ли е? — попита задъхано той и погледна вътре. Отстъпи назад, едва когато високата фигура на дука се появи на вратата.

Без да каже нито дума, дукът помогна на една увита в дебела наметка дама да слезе от каретата. Златните лъчи на изгряващото слънце огряха небето и когато жената вдигна лице към светлината, качулката падна от главата ѝ.

— О, господи! — прошепна едрият мъж и се вгледа в лицето ѝ. — О, небеса! — изхълца той, като видя усмивката ѝ. — Не може да бъде!

— Батърик — промълви Реа и докосна рамото на големия мъж, който ръководеше конюшните на Кемъри много преди раждането ѝ. — Аз съм, Батърик. Върнах се у дома.

Мъжът изхълца и без да се срамува, изтри сълзите от зачервените си бузи.

— О, лейди Реа Клер, ако знаехте какво означава това. Нейна Светлост ще бъде толкова щастлива. Толкова ни липсвахте, на всички. Откакто изчезнахте, нищо не е като по-рано. Аз... просто не мога да повярвам на очите си — прошепна задавено той.

— Благодаря, Батърик — отговори трогнато Реа. — Аз също се радвам да те видя отново. Надявам се, че не си оставил Скайларк да мързелува и да дебелее, докато ме нямаше?

— О, милейди, разбира се, че не — отговори сериозно мъжът. — Малката също усещаше липсата ви, макар че Нейна Светлост всеки ден я упражняваше и я поддържаше във форма — обясни Батърик и гласът му отново прозвуча естествено, когато заговори на любимата си тема: — Естествено, аз бях наясно, че трябва да настоя Нейна Светлост да бъде придружена от някое момче при последната си езда, но — моля за извинение, Ваша Светлост — обърна се той към застаналия наблизо дук, който не бе казал нито дума — нали знаете колко упорита може да бъде понякога съпругата ви. Е, тя падна и дъждът я изненада на открито. Когато се появи, накуцвайки, хванала Скайларк за юздата, Нейна Светлост беше мокра до кости. О, ние, разбира се, я изправихме на крака, само трябваше да ѝ сложим превръзка на коляното. Говоря за кобилата — поясни той на Реа. — Много ми се иска да можех да се погрижа по същия начин и за Нейна Светлост.

— Надявам се, че положението ѝ не се е влошило, след като заминах? — попита остро дукът и тръгна към входната врата, преди да чуе отговора на Батърик.

— Както винаги, Ваша Светлост. Няма промяна.

— Знае ли, че сме се върнали? — попита по-тихо дукът и вдигна поглед към южното крило на къщата.

— Не, Ваша Светлост. Точно както наредихте по пратеника си. Никой от семейството не бива да узнае, че лейди Реа Клер се връща. Вие лично ще им кажете.

— Добре. Ела с мен, Реа — подкани я дукът, без да сваля поглед от тъмните прозорци на южното крило. — Смятам, че има един човек, който копнее да те види.

Батърлик остана на мястото си, загледан след младата си господарка, която се изкачваше по стълбите. Беше повече от щастлив, че младата лейди е отново у дома. Но се тревожеше, защото дукът съвсем не изглеждаше толкова щастлив, колкото би трябвало да бъде. Сигурно се тревожи за Нейна Светлост, каза си Батърлик и започна да дава нареждания на ратаите от обора, които очевидно смятаха, че могат да си стоят и да зяпат изгрева на слънцето.

Радостната вест за завръщането на Реа се разпространи светкавично сред стените на Кемъри, особено в стаите на прислугата, където икономката побърза да разбуди спящите слугини и лакеи. Скоро цялата къща тръпнеше от радост.

Люсиен Доминик и лейди Реа Клер се изкачиха бавно по широката стълба, посрещнати от току-що запалените свещи в празните коридори.

Двамата прекосиха голямата галерия, където портретите на предците изгледаха с нямо любопитство новодошлите. Реа не устоя на изкушението да погледне стария пират. Можеше да се закълне, че е видяла усмивката му в полумрака. Но когато минаха покрай следващата картина, тя гледаше само напред. При друг случай, може би през някой от следващите дни, тя щеше да я разгледа по-подробно. Но не и днес, не и сега.

Когато застанаха пред двойната врата към покоите на дукесата, Люсиен Доминик се поколеба. Накрая все пак отвори вратата и придружи Реа в затъмненото помещение.

— Чакай ме тук, детето ми — прошепна той. — Мисля, че първо трябва да я подготвя. Тя беше много болна и не искам да я плаша. Щом узнае, че си се върнала жива и здрава в къщи, няма да има нужда от лекари и лекарства. Беше толкова отчаяна, че загуби цялата си воля за живот.

— Ще чакам — проговори меко Реа. — Но не я буди, ако е заспала. Ще остана тук.

— Люсиен? Ти ли си? — повика глас от мрака в близост до големите прозорци.

Бащата и дъщерята се обърнаха стреснато и едва сега забелязаха, че дългите кадифени завеси са вдигнати. На ниската рамка на прозореца се бе свила жена в утринна роба.

— Рина? Защо не си в леглото? Не бива да седиш тук, когато дори не е запален огън в камината. Мога да се обзаложа, че пак си забравила пантофите. Не искам да настинеш, скъпа — укори я загрижено Люсиен и забърза към нея.

— Говориш също като Роули, която непрекъснато ме мъмри за нещо — отговори дрезгаво дукесата, която очевидно страдаше от бронхит. — Седя тук и наблюдавам изгрева на слънцето. Мисля, че ще се изясни. Приятно ли беше пътуването до Бат? Смятам, че Батърик трябваше да те придружи. Той има най-доброто око по отношение на конете. Радвам се, че се върна. Липсваше ми — изговори на един дъх дукесата и протегна ръка към мъжа си.

— По-добре ли си? — усмихна се той, пое студената ѝ десница и застана така, че тя да не вижда вратата.

— Добре съм. Както чуваш, гласът ми се върна — отговори с лека усмивка тя, но скоро се закашля. — Кой влезе с теб? Чух те да шепнеш. Ако си ти, Роули, знай, че днес ти ще изпиеш специалното лекарство на мисис Тейлър — продължи по-високо дукесата, но тъй като не последва обичайната дръзка забележка от страна на Роули, тя смръщи чело, присви очи и се опита да различи нещо в мрака. — Роули?

Люсиен Доминик отстъпи настрана; помещението се освети от бледа ивица светлина, която падна точно върху увитата в наметка фигура, която бавно се приближаваше.

— Мамо?

Дукесата на Кемъри сякаш се бе превърнала в камък.

— Реа. — Устните ѝ оформиха името на дъщерята, но от гърлото ѝ не излезе нито звук.

Реа Клер коленичи пред майка си, притисна лице в гърдите ѝ и усети как майчините ръце се сключиха около нея и здраво я обгърнаха. Ръцете на Сабрина Доминик потрепериха, помилваха златните къдрици, после обхванаха брадичката на младата жена и вдигнаха лицето ѝ, за да погледнат във виолетовите очи, които бяха също като нейните.

— Милото ми дете, сладката ми Реа Клер — прошепна тя и гласът ѝ пресекна от напирещите сълзи. Очите ѝ невярващо сезираха в чудното видение.

Люсиен Доминик отстъпи назад и остави двете жени насаме. Като погледна сгушените една до друга глави, първата толкова тъмна, втората със златни къдрици, и двете толкова мили и обичани, картината се размаза пред очите му. Не усещаше умора, макар че бе изминал дълъг път, по-скоро се намираше в повишено състояние на духа, неизпитвано повече от година, откак бе започнал този страшен кошмар. И когато зората просия в прозорците, той почувства, че мракът и тъмнината, които бяха станали неотменна част от живота в Кемъри след отвличането на Реа Клер, окончателно са си отишли.

Сабрина Доминик погледна мъжа си над главата на Реа и очите им се срещнаха. Не бяха нужни думи. Дъщеря им се бе върнала и за момента това беше всичко, което имаше значение. По-късно щяха да имат време за безбройните въпроси и отговори.

Мирът скоро бе нарушен от нетърпеливо почукване по вратата. Дукът извика: „Влез!“ и в стаята се появи едра жена с навъсено лице. Когато забеляза фигурите на двете жени до прозореца, тя спря като вкаменена.

— Трябваше да се уверя със собствените си очи. Лейди Реа Клер! Винаги съм казвала, че някой недалечен ден ще се върнете при нас — заяви жената, сякаш беше най-естественото нещо на света да намери Реа до майка ѝ. — Май ще трябва да донеса специалното лекарство на мисис Тейлър — добави тя и за първи път, откакто Реа я познаваше — а това означаваше, откак се бе родила — посивялата прислужница грейна в усмивка. Това я направи почти красива.

— Нейна Светлост отново ще придобие малко цвят по бузите си, след като видя лицето ви, милейди — добави с нарастващо смущение жената, докато очите ѝ смаяно оглеждаха прекрасната фигура на Реа, чиято наметка се бе свлякла от раменете и разкриваше дълбокото деколте на роклята. — Изглеждате толкова хубава, че чак не ми се вярва. А като идвах насам, си мислех, че ще се наложи да ви сложа в леглото и да ви дам лекарство, най-добре голяма доза от специалното...

— Лекарство на мисис Тейлър — завърши изречението Реа. — Здравей, Роули — усмихна се весело тя.

— Милейди — отговори с широка усмивка прислужницата. — Е, цялата къща е полудяла от радост, Ваша Светлост — обърна се тя към дука, сякаш той лично бе предизвикал бъркотията. — Като гледам как

са се побъркали слугините, мисля, че е Свети Михаил. Бедната мисис Пийчъм май няма да има нужда от помощ при готвенето. Това ми напомня какво исках да попитам, Ваша Светлост. Желаете ли първо закуска, или предпочитате да си полегнете? Сигурно сте уморени от пътуването. Все пак сте имали дълъг път — прибави с усмивка Роули.

— Не мога да заспя сега, татко — обади се Реа, продължавайки да стиска ръката на майка си. — Много искам да видя всички.

— А аз съм гладна, за първи път от много, много месеци — призна дукесата.

Реа Клер вдигна очи към майка си и едва сега забеляза колко е отслабнала. Тъмните ѝ коси висяха до бедрата и тя изглеждаше толкова крехка, че Реа веднага разбра колко много е изтощила здравето на родителите ѝ изминалата тъжна година.

— Ох, това се отразява добре на старото ми сърце. Колко е хубаво, че казвате подобно нещо, Ваша Светлост — въздъхна Роули и Реа с усмивка забеляза как прислужницата доволно потрива ръце.

— Кажете на мисис Пийчъм и Мейсън, че ще закусим тук. Аз ще повикам Франсис и Робин. Роули, ти ще се погрижиш никой да не ни смуцава, поне през следващия половин час.

— Разбира се, Ваша Светлост — отговори Роули и се закле, че никой няма да пристъпи прага на вратата. — Не вярвам, че Мейсън някога ще бъде отново същият, сър, ако ми позволите тази забележка. Да види как Ваша Светлост влиза в къщата, без той да го посрещне и поздрави, както повелява дългът му! Старото му сърце направо ще се пръсне. Той малко недочува, ако питате мен — промърмори Роули и излезе от стаята.

— Седни при мен, Реа, и дай да те разгледам — каза дукесата. Усещаше, че никога няма да се умори да гледа любимата си дъщеря, и се запита колко ли пъти през изминалата година бе мечтала за този миг. — Роули е права, миличка. Никога не съм те виждала толкова красива. Нали, Люсиен? След всичко, което чух от Алис, очаквах да те видя кожа и кости — продължи тъжно тя. Примираше от болка, като си помислеше какво е изтърпяла дъщеря ѝ по време на пътуването.

— Татко ми разказа, че сте прибрали Алис да живее в Кемъри. Благодаря ти, мамо — прошепна Реа и си спомни как се бе сприятелили с момичето, докато двете споделяха страданията си по време на плаването към колонииите.

— Това беше най-малкото, което можех да направя за бедното дете. Ако не беше тя, нямаше да узнаем, че си още жива, нито че са те отвели в колониите. За нас беше облекчение да чуем дори за мъките, които си изживяла, защото това означаваше, че си жива. Тя ни разказа, че сте се сприятелили и ти си споделила с нея много неща за Кемъри и семейството. Когато я доведоха тук, беше страшно уплашена. Междувременно е свикнала с Кемъри и много обича семейството ни. Не ми даде сърце да я изпратя обратно в Лондон. Тя си няма никого, а тук имаме достатъчно място — обясни дукесата, опитвайки се напразно да прикрие съчувствието и доброто си сърце.

— Още помня как се чудех защо ми задава толкова въпроси за Кемъри, но после проумях, че спомените ме опазиха жива. Те ме утешаваха, когато мръзнях и гладувах, когато ме беше страх, че никога вече няма да видя семейството си — призна Реа и очите ѝ се насълзиха.

— Алис наистина свикна с нас. Освен това открих, че има дарба да лекува, и Роули я взе под крилото си. Алис знае, че домът ѝ е тук.

— Обещах да купя нужните документи, които доказват произхода ѝ, разбира се, ако ми се удадеше да се върна в Кемъри — каза Реа, изпълнена с благодарност, че родителите ѝ са проявили доброта и са приели сирачето в дома си.

— Е. — усмихна се дукесата, оглеждайки внимателно дъщеря си, — сега трябва да ми разкажеш всичко. Искам да зная как... — Тя не можа да продължи, защото през главата ѝ профуча изненадваща мисъл. Виолетовите очи на Сабрина Доминик се втренчиха обвиняващо в мъжа, който се бе облегнал на дивана. — Люсиен? Как узна за връщането на Реа Клер? Ти изобщо не си бил в Бат, нали? Излъгал си ме.

Дукът въздъхна. Знаеше си, че рано или късно ще чуе този въпрос.

— Не, скъпа, не съм бил в Бат. Бях в Лондон. И преди да продължиш с обвиненията — повиши глас той, — ще ти кажа, че не знаех за завръщането на Реа, а само получих вест, че в пристанището на Лондон е влязъл корабът, за който се предполагаше, че е отвел Реа в колониите. Сигурно помниш, че бях наел хора, които да ме осведомяват. Ти беше болна и тъй като не знаех дали Реа наистина е на борда, предпочетох да не ти вдъхвам напразни надежди, защото

разочарованието щеше да бъде много страшно — обясни убедително Люсиен Доминик, макар че бе подготвен за възражения. Сабрина никак не обичаше да я глежат.

Този път дукесата изненада съпруга си, защото се усмихна и каза:

— Не мога да ти се сърдя. Ти винаги си бил загрижен за мен. Освен това, само щях да те задържа. Ти ми обеща да доведеш Реа в къщи и удържа на думата си. Благодаря ти, скъпи. Не можеше да ми направиш по-хубав подарък.

Люсиен Доминик беше дълбоко трогнат, макар да се тревожеше от мисълта, че Сабрина все още не знае цялата история.

— А сега ми разкажи как стана така, че се върна в Англия със същия кораб, с който напусна Чарлзтаун. И защо пътуването трая толкова дълго? Получихме вест от нашия човек в Чарлзтаун, че някаква жена е разпространявала невероятни слухове. Сигурно е излъгала. А какво стана с капитана? Как му беше името, Люсиен? — Въпросите на дукесата бързо се приближаваха към най-важното.

— Данте Лейтън, мамо — отговори Реа.

— Точно така. Пират, нали? Надявам се, че вече е заключен на сигурно място в Нюгейт.

— Той нямаше нищо общо с отвличането ми от Кемъри — възрази Реа и се разтревожи, че майка ѝ ще предпочете да види Данте на бесилката, вместо да го посрещне в дома си.

— Знам това. Предполагам, че баща ти ти е разказал всичко — отговори колебливо дукесата и попита с поглед мъжа си.

Рea кимна, макар все още да не можеше да повярва, че отвличането ѝ е било част от отвратителен акт на отмъщение. Зад всичко стоеше братовчедката на баща ѝ, лейди Катрин Андерс, която преди повече от двадесет години бе избягала от Англия с близнака си Пърси. Тя се беше върнала, за да накаже най-омразния си неприятел. — Люсиен Доминик. Защото приписваше на него вината за нещастieto, което я бе сполетяло, между другото и за преждевременната смърт на Пърси във Венеция.

В крайна сметка планът ѝ се беше провалил, но преди това бе предизвикал трагедия в Кемъри и бе коствал живота на един възрастен мъж, единственото престъпление на когото беше, че е познал лейди Кейт, която известно време бе живяла в Кемъри с Пърси.

— Сигурно е било ужасно за вас да четете стиховете, в които ви е тормозела с отсъствието ми. А и после, когато ви е изпратила къдрица от косата ми и пръстен, за да докаже, че наистина съм в ръцете ѝ. И накрая се е опитала да те убие, татко — промълви Реа, защото баща ѝ не беше премълчал и ужасната нощ, когато Кейт бе дошла в Кемъри.

— Това е минало — намеси се твърдо дукесата. — Кейт вече няма да ни причинява зло. А сега, когато ти се прибра благополучно в къщи, опитът ѝ да разруши семейството ни окончателно се провали. Нека забравим станалото. То принадлежи на миналото. Щом си узнала от баща си всичко за скритите причини на отвличането, вече нямаме основания да говорим за това. — Тя бе прекарала дълги, болезнени часове в размисъл за Кейт и за лудостта ѝ, която едва не унищожи семейството им.

— Ти все още не си отговорил на въпросите ми по отношение на Данте Лейтън — продължи дукесата и изгледа поред дъщеря си и мъжа си.

И двамата мълчаха. Нито дукът, нито Реа знаеха как да започнат.

— Има нещо, което не разбирам, и то е, че властите не се обърнаха към нас. Все пак този тип трябва да отговаря за извършеното. Срещу него е повдигнато обвинение в отвличането на Реа от Чарлзтаун.

— Боя се, че нещата не са толкова прости, колкото смятахме ние. Има и други... обстоятелства, които би трябвало да вземем предвид. — Дукът се чувстваше неловко, защото всъщност нямаше желание да защитава Данте Лейтън.

— Какво искаш да кажеш, Люсиен? Какво още трябва да узная за Данте Лейтън? — попита направо дукесата.

— Всички обвинения срещу него са оттеглени.

— Какво?

— Така е. Аз също се изненадах да го чуя — отговори дукът, неспособен да скрие горчивината си.

— Мамо — намеси се Реа и хвърли умоляващ поглед към баща си, — отчасти причината да снемат обвиненията от Данте бяха и моите показания. Когато се скрих на борда на „Морския дракон“ в Чарлзтаун, бях много болна. Макар че исках да напусна кораба още в пристанището, не ми остана друг избор, освен да отплавам с него.

— Тогава не разбирам как онзи тип все още е на свобода, щом те е принудил да тръгнеш с него.

— Когато стигнахме Антигуа, аз вече бях готова да остана доброволно на кораба — обясни Реа и бузите ѝ поруменяха. — Обичам Данте Лейтън, мамо.

Очевидно дукесата изобщо не бе очаквала да чуе подобно нещо. Тя се стресна, но все пак не се изплаши особено, поне докато не вдигна поглед към Люсиен, чието лице бе побледняло и измъчено.

— Какво по-точно искаш да ми съобщиш? — попита бавно тя, защото предчувстваше, че ще чуе още много неща, които никак няма да ѝ харесат.

— Мамо, опитай се да разбереш, моля те. Аз обичам Данте. Ти също ще го харесаш, когато го видиш.

— Тук ли е той? — попита смаяно дукесата и погледна към вратата, сякаш капитанът я дебнеше от някой ъгъл.

— Не, той остана в Лондон, за да уреди някои работи. Екипажът на „Морския дракон“ ще бъде разпуснат, освен това трябва да разделят съкровището — обясни Реа, сякаш това беше най-простото нещо на света. — След това Данте ще дойде тук.

За момент майката затвори очи.

— Има нещо, което не разбирам — промълви след малко тя, отвори широко очи и се обърна към мъжа си: — Има още, нали? Не мога да си представя, че ти, Люсиен, си приел този мъж, без да е имало основателна причина. Каж ми я.

— Повярвай ми, Рина, не съм се примирил с него, нито го приемам — отвърна раздражено дукът. — Просто за сега се подчинявам на желанията на дъщеря ни.

— Мамо, Данте е мой съпруг — поясни кратко Реа.

За миг дукесата загуби ума и дума.

— Люсиен?

— Боя се, че това е истината, скъпа — отговори рязко дукът, който не беше в състояние да скрие недоволството си.

— Обаче... Това не е законно.

— Венчали са се на Западноиндийските острови. В църква. Както изглежда, всичко е легално и в рамките на закона. Твоят зет Данте Лейтън се е погрижил за това — прибави с новосъбудило се възмущение той.

— И ти го прие! Защо? — прошепна невярващо дукесата, която не можеше да повярва, че дъщеря ѝ наистина е омъжена и Люсиен ще приеме този неравен брак. Реа Клер, съпруга на недодялан, зле възпитан морски капитан? Макар дъщеря ѝ да бе казала, че го обича, майката не можеше да повярва в думите ѝ. — Реа, защо? Нищо не разбирам.

— Съжалявам, мамо. Не искам да те гневя, но се опитай да ме разбереш. Щом се запознаеш с Данте, ще разбереш защо се влюбих в него, сигурна съм. Татко мисли, че той ме е прелъстил, но това не е вярно. Истината е, че се влюбих в него в първия миг, в който го видях. Данте не е в състояние да ми стори зло. Освен това, ако той не бе настоял да остана на борда на „Морския дракон“, вече нямаше да съм между живите. Стюардът на кораба ме излекува.

— Фактът, че си се венчала за този негодник, ме натъжава безкрайно, скъпа. Този тип сигурно ламти за зестрата ти. Е, ако си мисли, че ще получи и стотинка от нас, дълбоко се лъже — изфуча дукесата.

— В началото той изобщо не повярва, че съм дъщеря на дук и дукеса Кемъри, мамо. Данте не иска зестра. Той има достатъчно пари. Няма да вземе нищо от семейството ни — отговори с известна гордост Реа.

— За мен е очевидно, че този мъж коварно се е възползвал от дъщеря ни. Ти запозна ли се с него, Люсиен? И ако да, защо го остави жив? — попита сърдито дукесата и се смая, когато мъжът ѝ кимна.

— Да, видях го, видях и по-голямата част от екипажа на „Морския дракон“. А ако се тревожиш, че почтените хора ще смръщят нос, като чуят името му, забрави го. Той е маркиз Джакоби. Няма съмнение, че именно това е повлияло на властите. Странно е, но аз познавам дори дядо му.

— Наистина ли? Е, аз също познавам баба ти, но това не означава, че заради това бих обикнала братовчедка ти Кейт или че тя би притежавала малко повече сила на характера въз основа на това роднинство — изкрещя дукесата с пламтящи от гняв бузи.

— О, почти щях да забравя — припомни си дукът. — Един шотландец от екипажа на морския дракон ме помоли да те поздравя най-сърдечно.

— Как така? — смая се окончателно дукесата.

— Изглежда, че този шотландец се е бил редом с дядо ти в битката при Кулодън. Твърди, че помни и теб, и леля Мери. Помоли да те поздравя — обясни дукът, който не устоя на изкушението да я подразни. — Морякът заяви със законна гордост, че за него е било чест да защити една Макденъвел.

За момент дукесата загуби дар слово и това даде възможност на дука да прибави:

— Сериозно, аз се запознах с няколко интересни личности от екипажа на „Морския дракон“. Изглежда дъщеря ни им е направила страхотно впечатление.

— Е, поне що се отнася до оня Данте Лейтън, това наистина е така. Нима искаш от мен да повярвам, че този мъж някой прекрасен ден ще се яви пред вратите на Кемъри? — попита Сабрина и хвърли мрачен поглед към двете мълчаливи фигури. — Все още не мога да повярвам, че си оставил така нещата, Люсиен. Има още нещо, което не сте ми казали, права ли съм?

— Аз не приех женитбата на Реа, скъпа, но в момента не мога да сторя нищо, за да я освободя. Дъщеря ни твърди, че обича онзи мъж, а той ясно и открито ми заяви, че ако го убия, детето ми ще ме намрази завинаги — и аз няма да го направя — прибави дукът, все още засегнат от дързостта на Данте. — Той се постара любезно да ми обясни, че е пощадил живота ми поради една-единствена причина — защото съм баща на Реа. Само затова отказа да се дуелираме. Очевидно има високо мнение за себе си и това е едно от добрите му качества.

Сабрина Доминик затвори очи.

— Божичко, каква дързост! Ужасно съм изненадана от самообладанието ти, Люсиен. На твоето място надали щях да се въздържа, ако застанех срещу него.

— Аз също трябваше да положа голямо усилие. Бях твърдо решен да видя Реа вдовица още до края на вечерта — призна Люсиен Доминик. — Не го убих само от уважение към чувствата ѝ. Бедното дете е преживяло достатъчно страдания.

Когато погледна дъщеря си, дукесата разбра, че е била права — имаше нещо, което не бяха ѝ казали. Трябваше да изчака и последното разкритие.

— Мамо — промълви тихо Реа, — аз чакам дете от него.

Дукеса Кемъри изгледа безпомощно дъщеря си и побледня като платно. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Какво ти е, мамо? — попита загрижено Реа. Не биваше да създават толкова вълнения наведнъж. — Лошо ли ти е?

Сабрина Доминик поклати глава. Тя погледна дъщеря си право в очите и простря ръце към нея.

— Милото ми дете, най-обичаното от всички! Толкова се радвам, че си отново у дома. Въпреки това имам чувството, че съм благословена и прокълната едновременно. Трябва да ми дадеш време, за да разбере случилото се — прошепна едва чуто дукесата.

— Зная, мамо — отговори Реа и скри лице в косите ѝ. — Беше ме страх да се върна в Кемъри. Мислех, че ще ме намерите много променена, че трудно ще признаете брака ми. Смятах, че няма да ме обичате както по-рано и че...

— О, миличка, никога не се страхувай, че ще ти обърнем гръб. Винаги ще те обичаме, все едно какво се е случило. Винаги ще ти помагаме — увери я през сълзи дукесата и си спомни как бе държала Реа в обятията си, когато тя бе още малко момиченце, и я бе утешавала.

Над главата на Реа двамата родители си размениха загрижени погледи. Трябваше да преодолеят много неща, за да заживеят отново като семейство. И ако това означаваше да приемат Данте Лейтън за свой зет, те щяха да го понесат.

ГЛАВА СЕДМА

За първи път след трагичния ден преди повече от година от частния салон в южното крило на Кемъри се носеше весела глъчка. В камината пращеше огън и разпространяваше благотворна топлина и мека светлина. През есента се стъмваше рано и мракът донесе студен вятър от Уест Кънтри.

Дъждът тропаше по високите прозорци, които отразяваха далечните, потопени в пурпурната светлина на вечерната заря хълмове. Скоро щяха да спуснат тежките кадифени завеси и да запалят безброй свещи.

Трепкащата светлина на пламъците в камината се отразяваше в среброто на чайния сервиз, поставен пред двете жени, седнали на тапицирания с розова коприна диван.

Реа Клер наля ароматния горещ чай, вдигна очи и подаде чашката на майка си. Дукесата се усмихна.

— Това е приятно разнообразие след специалното лекарство на мисис Тейлър — пошегува се тя. — Макар че, като си помисля, Роули със сигурност нееднократно е смесвала лекарството с няколко капки ром. Не е минало ден, без да съжалявам, че тогава я придружих до Верик Хаус, за да се запозная с мисис Тейлър.

— Наистина ли се чувстваш по-добре, мамо? — Реа загрижено огледа бледото лице на дукесата. Нямахше признаци на температура, кашлицата също бе изчезнала.

— От година не съм се чувствала така добре — увери я дукесата, отпи от чая си и огледа стаята. Гледката на семейството беше най-доброто лекарство.

Реа проследи погледа ѝ и се усмихна при вида на двете златни главици. Най-малките ѝ брат и сестра си играеха на килима зад масичката за чай. Андрю сякаш бе пораснал малко повече, откакто Реа го бе видяла за последен път, и когато пристъпи към нея, крачките му вече не бяха колебливи и тромави. Детското му бърбрене беше разбираемо за Реа — братчето ѝ искаше от сладкиша и бисквитите.

Ардън, която все още носеше около устата си следите от шоколадовия сладкиш, който бе стискала здраво в лепкавите си ръчички, не можеше да допусне брат ѝ да получи нещо, а тя не. Избърбори нещо и препъвайки се хукна към масата. Скоро обаче загуби равновесие и се строполи на земята, като повлече и брат си със себе си. Двамата се търколиха на килима и Андрю изпищя, защото таблата със сладкишите бе станала недостижима.

По-големият му брат Робин побърза да го успокои. Взе една маслена сладка, разчупи я на две и подаде половинките на близнаците.

— Надявам се, че ги умирих. Поне за няколко минути — обади се с доволна усмивка той.

— Боя се, че ще продължат да хленчат. Днес следобед не можах да заспят. В къщата цареше такова вълнение, че не ми даде сърце да ги затворя в стаята им — обясни дукесата и хвърли нежен поглед към малките. После посегна към шнура, за да позвъни, но се поколеба. След малко щеше да извика О'Кейси, бавачката на близнаците.

— Робин ми се струва много мълчалив — проговори Реа. Тайно си каза, че брат ѝ е с цяла глава по-висок, отколкото преди година. Изглеждаше отслабнал. Само тъмната му коса беше все така къдрава и неукротима, а изразът в очите му дяволит, както по-рано. Реа неволно се запита каква ли пакост замисля сега.

— След твоето отвличане той не беше на себе си — промълви замислено дукесата, сякаш бе прочела мислите на дъщеря си. — Толкова е тих, потиснат, едва ли не мрачен. Мисля, че двамата бяхте много близки. Изчезването ти разби сърцето му и аз почти загубих надежда, че момчето ми ще стане отново старият Робин.

— Той изглежда напълно спокоен, дори се грижи за децата, но в погледа му просветва нещо добре познато, което ми подсказва, че пак замисля нещо — усмихна се Реа. Твърде често бе ставала жертва на безбройните му дяволии, за да остане спокойна. — Въпреки това смятам, че най-много се е променил Франсис — отбеляза тя и погледна към брат си, първороден син, наследник на Кемъри и на прастарата титла. — Никога преди не бях забелязвала колко много прилича на татко. Очите му са различни, но по външен вид, по начина на движение приликата е забележителна.

— Така е — съгласи се дукесата и сама се убеди колко красив и достоен млад джентълмен е синът ѝ. — Баща ти и аз се гордеем с

Франсис и Робин. А ако не беше онзи злокобен ден... — дукесата се поколеба. Не биваше да съживява отминали времена. Никога нямаше да забрави как донесоха Люсиен в Кемъри с окървавени дрехи.

— Не мисли за това, мамо — настоя мило Реа. — Изпрати ли вест на чичо Ричард и Сара?

Дукесата кимна, благодарна за смяната на темата.

— Баща ти веднага изпрати човек. Батърик избра най-добрия коняр. Томас е още момче, но има дългогодишен опит с конете. Ако някой може да достигне платото само за седмица, това е той.

— Толкова се зарадвах, като чух, че Ричард и Сара имат дъщеричка. Лейди Доун Ина Верик. Какво прекрасно име — каза Реа и се запита дали собственото ѝ дете ще бъде момче или момиче. Кое ли име щяха да му изберат с Данте?

От вниманието на Сабрина Доминик не убягна несигурният, изпълнен с копнеж поглед на Реа. Все още ѝ беше трудно да повярва, че дъщеря ѝ скоро ще я дари с първо внуче. Сабрина хвърли поглед към Люсиен, който разговаряше с Франсис. Сякаш беше едва вчера, когато го видя за първи път. Скоро се ожениха и се роди първото им дете. — Реа. Дукеса Кемъри невярващо поклати глава. Годините бяха отминали бързо, макар че Люсиен не изглеждаше променен. В нейните очи той беше все така красив, както някога, когато се срещнаха за първи път. И до днес беше високомерен и дързък, качества, които някои хора объркваха със студенината, но бе станал много почувствителен. Съвместният им живот в Кемъри бе благословен, въпреки трагедията на изминалата година. Слава богу, това беше минало. Семейство Доминик оцеля и щеше да даде живот на още много поколения. Дукеса Кемъри нямаше пророческата дарба на сестра си Мери, но беше убедена в предвижданията си.

Погледът ѝ отново се спря върху Реа. От сърце желаше на дъщеря си същото щастие, което бе изживяла в собствения си брак. Можеше само да се надява, че Данте Лейтън е поне наполовина толкова добър, колкото Люсиен.

— Освен това замина пратеник и при леля Мери, и Терънс — каза тя и със свиване на раменете прибави: — Макар че не беше необходимо, защото, ако не се лъжа, Мери вече знае, че си се върнала в Кемъри. Вероятно е тръгнала насам още преди няколко часа и ще пресрещне пратеника на половината път. Заповядах да приготвят

стаите им в северното крило. Младата Бетси сигурно ме сметна за луда, като ѝ наредих да запали камината в празната стая, но много скоро ще се научи, че не бива да бъдем неподготвени, когато пристига Мери.

Като по таен знак, зад затворената врата се чува гласове и стъпки. След малко двете крила се разтвориха и в салона влезе група шумни гости, които бяха сигурни, че ги очакват. Това бяха лейди Мери и съпругът ѝ, генерал Терънс Флетчър, и седемте им деца. — Ейвън, Джордж, Джеймс, Анна, Стюарт, Маргарет и Джон.

— Реа Клер! Реа Клер! — Сърдечни викове огласиха стаята, когато семейството забеляза завърналата се племенница, седнала на дивана до майка си. Току-що пристигаха от Грийн Уилоус, имение в южната част на платото Уилтшър.

— Винаги се опитвам да пристигна в най-подходящия момент — обяви лейди Мери Флетчър с плаха, но мила усмивка, когато забеляза чаения сервиз. Тя винаги се шегуваше със себе си.

— Всъщност не е нужно да питам как си узнала за завръщането на Реа, нали? — поздрави дукесата и любопитно се усмихна на сестра си.

— Пресрещнахме пратеника ви на половината път от Грийн Уилоус и той ни придружи до Кемъри — обясни лейди Мери и прегърна Реа. — О, миличката ми, прекрасно е да те видя отново. Винаги съм знаела, че ще стане така, макар че имаше дни, в които усещах, че си близо до смъртта. Чувствах се така безпомощна. Нищичко не можех да направя — произнесе съкрушено лейди Мери, Макар че от дете имаше видения, тя все още не бе сигурна дали това е благословия или проклятие. — Странно, но видях в пристанището на Лондон да влиза кораб. Видях и една котка. Все още не знам какво означаваше това — засмя се тя. — Защото Сабрина е тази, която обича котките, не аз. Все пак котката беше там и... — Тя нарочно спря, за да увеличи напрежението. — После видях добре позната фигура в бледожълто, видях и Кемъри, и разбрах, че си се върнала — Лейди Мери се разположи на дивана и с благодарност прие поканата на сестра си да стопли ръцете и краката си пред огъня. — Разстоянието от Грийн Уилоус до тук всеки път ми изглежда по-дълго, пътищата по-лоши, а времето по-бурно. Може би причината се крие в старите ми кости.

— Чаша чай, Мери? — попита дукесата с тон на изискана домакиня.

Реа беше заобиколена от братовчедите си и сигурно дълго време щеше да отговаря на въпросите им.

— Вече и ти можеш да четеш мисли — усмихна се Мери, вдъхна дълбоко аромата на чая и отпи една глътка, без да сваля очи от племенницата си. — Реа изглежда необикновено хубава, Рина. Все още не мога да повярвам, че се върна, макар че стои насреща ми. Молитвите ми бяха чути. Може би вече ще мога да спя спокойно — без образи и видения, които ме преследват.

— Знам, че не ми вярваш, но виденията ти винаги са били утеха за мен и ми оказаха голяма помощ — каза сериозно Сабрина и си припомни колко пъти през изминалите години предупрежденията на Мери бяха спасявали не само нейния живот, но и този на много други от семействата Доминик и Флетчър.

— Сабрина — поздрави я учтиво сър Терънс Флетчър, който се приближи към дамите, придружен от дука. Той пое ръката ѝ и я целуна по бузата. После я изгледа с обичайния си укорителен поглед, запазен само за непослушни войници. — Мисля, че най-строго ти бях наредил да се пазиш. Нали знаеш, че не съм свикнал да не се подчиняват на заповедите ми.

— Както много добре знаеш, Терънс, нямам особена склонност към послушание — усмихна се дукесата, зарадвана, че го вижда в такова добро настроение. Едър и внушителен, макар и с посивяла коса, сър Терънс все още притежаваше излъчването на офицер с висок чин. Сабрина отлично помнеше кога го срещна за първи път.

Това стана на бойното поле на Кулодън и тя видя със собствените си очи как шотландският ѝ дядо падна в битката срещу англичаните. Тогава не беше на повече от единадесет години. А полковник сър Терънс Флетчър беше английският офицер, когото тя искаше да убие. Битката при Кулодън бе станала толкова отдавна, ала споменът за кралските батальони в яркочервените им униформи и сините, жълти и зелени флагове, които се издигаха високо в небето на Шотландия, все още бяха живи в паметта ѝ. Тогава малкото момиче не можеше да знае, че един ден английският офицер ще се ожени за сестра ѝ и ще стане обичан член на тяхното семейство.

— Така е и аз никога няма да разбера защо Люсиен го търпи толкова години — усмихна се в отговор сър Терънс. Сабрина винаги успяваше да го обезоръжи.

— Кой казва, че го правя? — намеси се Люсиен. Терънс и Мери бяха хората, в чиято компания се чувстваше най-приятно, с изключение, разбира се, на Сабрина.

— Не мога да ви опиша колко съм щастлив, че Реа е отново с нас — заговори Терънс. — Вярно е, че отдавна съм престанал да се съмнявам в дарбата на Мери, но когато днес ми заяви, че Реа се е върнала в Кемъри, не се осмелих да повярвам. Въпреки това... — Гласът му отново прозвуча заповеднически: — Люсиен току-що ме запозна с един новопоявил се проблем. Кажете, наистина ли не можем да предприемем нищо срещу този Данте Лейтън? Поведението му е непроситимо. Не ми се ще да го оставим ненаказан. Намирам, че достатъчно сте страдали и не е нужно да понесете позора от безсрамието на този мъж.

Лейди Мери вдигна очи от чинията със сладкиши.

— Кой е Данте Лейтън?

— Тъкмо смятах да ти разкажа за него — отговори Сабрина, размисляйки как най-добре да обясни случилото се.

— Той има нещо общо с драконите, нали? — Мари слиса присъстващите с неочакваната си забележка.

— Откъде знаеш? — Сабрина видимо се уплаши.

— Както сигурно си спомняте, в началото непрекъснато виждах странни зелени и червени дракони. „При зеления дракон“ се казваше кръчмата, в която се срещаха Кейт и страшните ѝ приятели, за да обсъждат дяволския си план — обясни на смаяната си публика лейди Мери. — Само че не знаех какво означава червеният дракон, който също виждах в сънищата си. Докато преди няколко месеца не чух името на кораба, на който се предполагаше, че е Реа Клер. Обаче... — лейди Мери млъкна за миг и сивите ѝ очи заблестяха, защото знаеше нещо, което никой, освен нея не предполагаше. — Бях го забравила, защото няколко месеца не бях имала видения. Преди четири или пет дни видях отново ухиления червен дракон. Видях Кемъри, един влизаш в пристанището кораб и една странна котка. Затова забравих червения дракон. — Тя се обърна към сестра си: — Кажете, защо този мъж има нещо общо с вас? Той трябва просто да ви отговори какво е

участието му в отвличането. — Лейди Мери погледна замислено мъжа си. — Терънс говореше така гневно. Да не би мъжът да е поискал откуп за връщането на Реа? Това би било наистина безсрамно.

— Очаквам от него дори и това. — Люсиен изгледа пронизващо Сабрина, сякаш искаше да я убеди, че трябва да се пазят от Данте Лейтън.

— Освен Реа, Люсиен е единственият, който го познава, но аз се боя, че скоро ще се наложи и ние да се запознаем с него — предрече загрижено Сабрина.

— Нима той иска да дойде в Кемъри? — Лейди Мери не можеше да повярва. Никой от познатите ѝ не би посмял да се натрапи като неканен гост, а тя знаеше, че непознатият мъж не е бил поканен. — Онзи тип сигурно е същински дивак. Бедната Реа Клер! Как ли е понасяла живота на онзи кораб! Да разбирам ли, че пиратът се стреми да задълбочи познанството си с нея, като се натрапва в Кемъри? Приемам, че грубостта на този човек ви възмуцава. Не могат ли да го арестуват? Сигурно властите имат в какво да го обвинят. На твоето място аз не бих го приела в дома си, Люсиен — заяви загрижено лейди Мери. Това звучеше необичайно в устата на иначе меката и любезна Мери Флетчър.

— Мери, Данте Лейтън се е оженил за Реа — обясни направо Сабрина. След това се поколеба, защото никак не ѝ беше лесно да каже следващите думи: — Той е баща на детето, което Реа очаква.

Лейди Мери Флетчър се задави с чая си, закашля се и привлече вниманието на Реа върху себе си. Младата жена знаеше, че в момента родителите ѝ разговарят с леля Мери и мъжа ѝ за Данте, и неволно погледът ѝ се устреми към венчалната халка, която съпругът ѝ бе сложил на пръста ѝ. Чувстваше се неловко да разказва за приключенията, които бе преживяла след отвличането си от Кемъри. А любопитството на братовчедите ѝ беше ненаситно. От това не ѝ ставаше по-лесно, напротив, защото с всяка дума учудването, ужасът и гневът на слушателите ѝ се засилваха. Тя беше принудена непрекъснато да защитава честта и невинността на Данте. Реа погледна задълбочените в разговора възрастни, знаейки, че те също говорят за него. По лицата им личеше, че съпругът ѝ надали ще намери нови приятели в семейния кръг.

Само да беше тук, с нея. Напрежението от очакването нямаше да го има; а злобата, която всички таяха в сърцата си срещу него, щеше да изчезне от само себе си.

Реа хвърли поглед към Франсис, който я наблюдаваше с разбиране, докато тя с усилие отговаряше на въпросите на младите си братовчеди. Реакцията на Франсис, когато узна, че сестра му не само се е омъжила, но и е бременна, бе изненадала Реа, защото беше разумна. Той като че ли бе обмислил внимателно всички подробности около отвличането ѝ и се бе опитал да се постави на нейно място. Все пак не беше щастлив от заключението, до което бе стигнал. За него нямаше съмнение, че Данте Лейтън се е възползвал безчестно от положението, в което бе изпаднала сестра му.

— Наистина ли бяха пирати? — извика развълнувано малкият Стюарт Флетчър. Досега той смяташе братовчедка си за глупаво момиче, но сега оценката му за нея значително се промени.

— Нали имало един мъж, който лично познавал Черната брада и сам видял как главата му била забучена на бушприта на един кралски кораб? — бърбеше Робин, който умираше от желание да преживее подобно приключение.

— Това не може да е вярно. — Стюарт недоверчиво разтърси рижите си къдрици.

— Татко го е видял в Лондон — обясни Робин. — Името му е Лонгакрес. Татко каза, че през целия си живот не е виждал такъв кръвожаден пират.

Брадичката на Стюарт увисна от учудване и той хвърли страхопочтителен поглед към вуйчо си. Макар че беше свикнал с дука, той изпитваше силно уважение към него.

— Ти си по-красива отвсякога, Реа — промълви десетгодишната Анна и по изпъстреното ѝ с лунички лице грейна плаха усмивка. — Наистина ли си омъжена?

— Да, Анна, наистина — отговори Реа и неволно си помисли, че е единствената възрастна в тази стая, която е щастлива от този факт.

— И как се казваш сега? — поиска да узнае Анна.

— Лейди Реа Клер Джакоби. — Реа повтори мислено името си и сякаш почувства близостта на Данте. Какво ли правеше сега? Дали мислеше за нея?

— Не ми харесва това име Данте Лейтън — промърмори Джеймс Флетчър и изгледа братовчедката си отстрани. — Не звучи приемливо — прибави ревниво той, защото от години беше влюбен в Реа.

— Няма никакво значение какво мислиш — отговори трезво поголемият му брат Ейвън. — Което е станало, е станало.

— Въпреки това е позорно — настоя сърдито Джеймс. Много добре знаеше, че ще се отнесе пренебрежително с този мъж, ако той се осмелеше да се яви в Кемъри. Франсис им бе разказал някои неща за съмнителната слава на Лейтън. — Наистина ли нищо не може да се направи?

Младежката ревност бушуваше в сърцето му.

— Защо не го предизвикаш на дуел, Франсис? — предложи Джордж, все още впечатлен от поведението на братовчедата си в деня, когато нападнаха дука. — Той е сам. Ти ще се справиш лесно с един негодник.

— От баща си чух, че е бил пират и контрабандист. Сигурно днес нямаше да бъде жив и да ни създава неприятности, ако не беше дързък дявол. Не, нищо не бива да му се случи, защото Реа Клер няма да ни прости, ако му причиним зло — отговори с ясно доловимо разочарование Франсис.

— Бихме могли да го представим като злополука — промърмори с надежда Джеймс, подкрепен от окуражителната усмивка на брат си Джордж.

— Джеймс, иди и си вземи парче сладкиш — подкани го сърдито Ейвън.

— Това е добра идея — отговори Джеймс, който бе видял, че Реа Клер се насочва към масата за чай под ръка с най-малкия му брат.

Тримата братовчеди се погледнаха мълчаливо. Думите помежду им бяха излишни. Ако наистина трябваше да се предприеме нещо, те щяха да се погрижат за това. Данте Лейтън не биваше да пристъпи свещената земя на Кемъри и да се събере отново с Реа Клер.

— Най-добре да го издебнем на пътя. Ще му дадем добър урок. Ще има да ни помни.

— Ще го изпратим да си върви, откъдето е дошъл — включи се и Джордж.

— Не може ли да го подкупим? Останала ми е добра сума от издръжката ми.

— Няма да се съгласи. Той е адски богат — разясни със съжаление в гласа Франсис.

— Значи не се е оженил за Реа заради богатството ѝ?

— Най-добре сложи една от старите перуки на баща си и го стресни, като се представиш за дука. Заплаши го с най-страшни последствия.

— Той е маркиз. Няма да му направи впечатление.

— По дяволите тогава! Нищо ли не можем да направим?

— Най-добре е да го нападнем. Малко по-грубичко.

— Аз бих могъл да го прострелям. Ще се скрия в храстите. Това непременно ще го уплаши — предложи Джордж.

Накрая все пак надделяха разумните мисли и момчетата трябваше да се примирят с факта, че не биваше да предприемат нищо срещу Данте Лейтън. Ала забравиха да кажат това и на Джеймс...

Тази вечер беше предвестница на дните, които последваха; скоро мина седмица и вече очакваха Данте Лейтън в Кемъри. Дните се точеха мъчително бавно за Реа, макар всеки час да бе изпълнен с щастието, че е отново при семейството си.

Ала твърде често погледът ѝ се насочваше през големите прозорци и преброждаше равнината, простряла се чак до хоризонта. Изпълнена с копнеж, тя очакваше да забележи едрата мъжка фигура да препуска към бащиния ѝ дом.

Понякога внезапно замлъкваше и се вслушваше дали по входната алея не тропоят копита. Ала оставаше разочарована, ден след ден. Когато най-сетне в Кемъри пристигнаха гости, Реа случайно не стоеше до един от големите прозорци и не можа да види каретата, която спря пред широките стъпала към портала.

По това време младата жена беше в голямата галерия и беше застанала пред портретите на прабаба си, на баща си и братовчедите му близнаци. Мрачните ѝ мисли се въртяха около двете русокоси деца на картината, които седяха до Люсиен Доминик. Нима можеше да се повярва, че зад ангелските им лица дебне злото, че болезнената омраза на Кейт и Пърси е причинила толкова мъка на семейството ѝ? За момент погледът на Реа Клер се спря върху последната дукеса-вдовица, Клер Лорейн Доминик, която през целия си живот се бе

стремила да опази семейството и да възстанови Кемъри в цялото му величие. Тя беше изцяло завладяна от намеренията си и тесногръдието ѝ превърна Кейт и Пърси в това, което бяха. Тя се бе отрекла от братовчедката и двамата братовчеди от майчина страна и не им позволи да носят името Доминик. Така те намразиха Люсиен Доминик, който остана единствен наследник на името, титлата и цялото семейно богатство.

Реа Клер, жертвата на тази натрапчива идея, стоеше пред портрета и си мислеше, че Данте е обхванат от същата натрапчива идея да се завърне в Мердрако и да отмъсти на хората, отговорни за нещастията, които го бяха сполетели.

Реа потрепери и обърна гръб на картината, изпълнена с мрачни предчувствия, които можеше да проумее само лейди Мери. Прекоси галерията и внезапно забави стъпки, когато видя идващата насреща си висока фигура. Несъзнателно посегна към златната верижка с медальона, в който бяха скрити малки портрети на родителите ѝ. Споменът за деня, когато го загуби, беше все още жив, но благодарение на момичето, което сега стоеше пред нея с щастлива усмивка на руменото лице, тя можа да върне малкото си съкровище.

— Добро утро, Алис — поздрави приятелката си Реа.

— О, каква прекрасна утрин, милейди — въздъхна Алис, без да обръща внимание на дъжда, който се лееше на потоци по стъклата на прозорците. — Сега, когато сте отново в къщи, всеки ден е прекрасен.

— Ти харесваш Кемъри, нали, Алис? — попита Реа, макар че погледът на момичето беше достатъчно ясен.

— О, милейди, тук е точно както ми го описахте. А аз не вярвах, че някой ден ще го видя със собствените си очи.

— Както чувам, научила си много неща от Роули.

— О, Роули е чудесна жена, но... — Алис доверително сниши глас: — Нейна Светлост ми нареди да помагам на О'Кейси в грижите за близнаците. Толкова се радвам. Много обичам малки деца. Но няма да ги глезя, обещавам ви.

— Имам чувството, че Андрю и Ардън трябва да се подготвят за изненада — каза Реа и си спомни, че Робин се справяше много лесно с О'Кейси и близнаците също я въртяха на пръста си. Но когато Алис Мередит станеше тяхна бавачка, те щяха да бъдат обсипани не само с любов и нежност, но да почувстват и строгата ѝ ръка.

— Милейди — заговори смутено Алис, — много искам да ви благодаря, че сдържахте думата си и не ме забравихте.

— Мама те попита искаш ли да останеш — възрази Реа. — Аз не можах да ти помогна, когато ни разделиха в Чарлзтаун.

— О, вие направихте всичко, което можахте. Мисля, че преживяхте много по-страшни неща от мен. Аз бях вече тук, в дома ви, когато вие пътувахте по море. Родителите ви бяха толкова добри и когато ме попитаха какво смятам да правя, аз... — Алис се усмихна. — Аз просто им казах, че ще бъде чудесно, ако ми позволят да остана в Кемъри. Казах им, че ще бъда доволна да чистя кухнята, но Нейна Светлост не искаше и да чуе. Тя ми каза, че ме смята за приятелка на дъщеря си и желае да ме задържи като гостенка. Но аз не мога да мързелувам. Искам сама да се грижа за издръжката си. Тогава Нейна Светлост каза, че мога да работя, каквото пожелаея.

— Нали ти казах колко е мила.

— Така е, милейди — съгласи се почтително Алис.

— В Западна Индия всичко беше чудесно. Тревожех се само за теб. Сър Морган Лойд ни съобщи, че си се върнала в Англия и по всяка вероятност живееш в Кемъри. Не се изненадах, че си тук. Това ме направи още по-щастлива.

Сега, когато съм отново със семейството си, няма от какво да се тревожа — заключи решително Реа, за да убеди и самата себе си, че всичко ще бъде добре. Трябваше да стане така.

Ала Алис, макар и просто градско момиче, съвсем не беше убедена в това. Чуваше твърде много разговори, виждаше твърде много загрижени лица, за да вярва, че събитията ще се развият според предвижданията на лейди Реа Клер.

— Колко жалко, че вали. Много ми се иска да се поразходя в градината. — Реа изгледа поточетата, които се стичаха по стъклата, и с копнеж си представи алеите, обградени с жив плет от тисово дърво, които се спускаха към езерото с лилиите.

— О, милейди — извика Алис, — за малко да забравя! Пристигнаха гости, само преди минути! Долу са...

Рea не изчака да чуе края на изречението. Тя вдигна високо поли, разкри красивите си глезени и хукна през галерията към китайската стая на първия етаж, където обикновено посрещаха гостите.

Промуши се покрай лакея и спря само за миг, колкото да хвърли поглед в едно от големите стенни огледала, преди да влезе през двойната врата на китайския салон.

С гръб към вратата бе застанал някакъв мъж, който разговаряше с баща ѝ. Без да забележи останалите, Реа се втурна към мъжа.

— Данте! — извика тя и в следващия момент замръзна на мястото си.

— Лейди Реа Клер! — Уесли Лотън, граф Рендейл, забрави достойнството си на джентълмен и се хвърли с протегнати ръце към младата жена. — О, небеса! Никога не съм ви виждал толкова прекрасна. — Очите му се спряха с възхищение на фигурата ѝ. Облечена в турскосиня роба с дантели по края, привързала златните си коси с виолетови панделки, Реа изглеждаше зашеметяващо. Уесли Лотън в никакъв случай не бе очаквал такава гледка.

Реа стоеше като замаяна. Очакваше да види Данте, не Уесли Лотън. Макар че изглеждаше много добре, графът не можеше да се сравнява с класическите черти на Данте, а в критичните очи на Реа той беше много по-малко мъжествен в сравнение с мускулестото тяло на съпруга ѝ с бронзова от слънцето кожа. Уесли Лотън носеше сатенено палто с цвят на ягода и панталони до коленете, последен вик на модата, и всичко в него беше меко и бледо.

Внезапно Реа се почувства неловко в прегръдката му. Ала се овладя и не позволи да забележат смущението ѝ.

— Колко любезно от ваша страна, Уесли. Аз също се радвам да ви видя жив и здрав. До завръщането си в Англия смятах, че са ви убили.

— О, небеса! Както виждате, все още съм жив. Мила моя Реа, все още съм неутешим, че не успях да ви предпазя от нападението. Не бях удостоен дори с честта да забия един куршум в главата на негодника — произнесе възмутено графът, засегнат в мъжката си гордост.

— Реа Клер! Колко е прекрасно да те видя отново! Кълна се, че не е справедливо да изглеждаш така след всичко, което си преживяла — прозвуча креслив женски глас, който не можеше да бъде сбъркан с никой друг. Реа се обърна и се озова лице в лице със сладко усмихнатата Каролайн Уинтърс. — Но какво си направила с тена си! Гротескно! Загоряла си от слънцето като оборски ратай.

— Каролайн, Джеръми — поздрави учтиво Реа, но искрената топлина в гласа ѝ се отнасяше само до сър Джеръми.

— Мило момиче, толкова е хубаво да те видим отново. Бях много загрижен за живота ти, да не говорим колко се тревожех за майка ти и баща ти. Дватама толкова изстрадаха. — Сър Джеръми сърдечно прегърна Реа и я целуна по бузата.

— Как е жлъчката ти? Имаш ли още пристъпи? — попита сърдечно Реа, хвана го под ръка, зарадвана, че ще избегне разговора с Уесли Лотън и Каролайн.

— Колко мило от твоя страна, че ме попита, скъпа. — Сър Джеръми сияеше. Собствената му дъщеря почти не се интересуваше от здравето му, освен когато не се оплакваше от болестите му, които ѝ пречеха да посещава Лондон толкова често, колкото ѝ се искаше.

Каролайн Уинтърс въздъхна. По време на пътуването до Кемъри се бе наслушала на подробностите. За да не пропусне удобния случай, тя бързо улови под ръка Уесли Лотън и по кръглото ѝ лице се изписа самодоволна усмивка. Отведе го на дивана, но въпреки многократните опити да привлече вниманието му върху себе си, графът нито за миг не изпусна Реа от очи.

— Казвах на баща ти, че щяхме да дойдем по-рано, но Каролайн настоя да изчакаме пристигането на Уесли. Знаехме, че Люсиен е уведомил и него — обясни сър Джеръми на Реа. — Решихме да пътуваме заедно. В днешно време така е по-сигурно. Щом с теб се случи нещо толкова ужасно, може да се случи и с друг. Човек трябва да бъде предпазлив. — Той се изкашля смутено, когато забеляза, че е засегнал неприятната тема: — Е, скъпа, сигурно не искаш да говориш за това. Наистина беше трагедия...

Ала дъщеря му, чието любопитство често граничеше с безсрамна дързост, държеше да узнае всичко с най-големи подробности. Вече бе чула какви ли не слухове.

— О, татко — изхленчи тя и направи жална гримаса, — тъй като едва не загубих живота си в тази афера, мисля, че имам право да узная всичко, което се е случило с Реа след отвличането ѝ. Това е най-малкото. След този ден вече не съм на себе си. Преследват ме кошмари за нападението на онези ужасни мъже — заяви драматично Каролайн и започна да си вее с ветрилото, надявайки се, че от силното вълнение може да падне в несвяст — право в ръцете на граф Рендейл.

— Недей така, скъпа — укори я за нетактичността сър Джеръми. — Не е нужно Реа да ни описва нещастията си. Трябва да сме доволни, че се е върнала жива и здрава в Кемъри. И както вече ти казах, Люсиен — обърна се той към дука, — ние се чувстваме почетени, че ни покани. Все пак Реа е при вас едва от седмица.

— Ние те смятаме за част от семейството, Джеръми — отговори Люсиен Доминик, макар че не подчерта „те“, както му се искаше. Беше убеден, че сър Джеръми Уинтърс е положил всички усилия, за да възпита както трябва останалата си без майка дъщеря. А и Каролайн беше единственото му дете.

— О, татко, не бъди толкова глупав. Все пак аз съм най-добрата приятелка на Реа и се интересувам от историята ѝ просто защото считам за свой дълг да сложа край на скандалните слухове, които се носят из цял Лондон. Мила моя — продължи Каролайн с хитър поглед и кокетно сведени очи, — нали знаеш, мнението за теб е, как да кажа... не съвсем... — Тя спря за миг, сякаш бе твърде смутена, за да продължи. Ала беше сигурна, че Уесли Лотън е проумял смисъла на думите ѝ. Ако имаше нещо, за което графът се тревожеше, това беше доброто му име. За мъж в неговото положение беше неприлично да се свърже с жена със скандално поведение, дори ако тя беше дъщеря на влиятелния дук Кемъри.

— Каролайн! — сър Джеръми пламна от възмущение.

— Това е истината — отговори сърдито тя и се огледа, сякаш я бяха обвинили несправедливо. — Затова съм длъжна да кажа, че Реа Клер отдавна вече не се смята за добра партия, във всеки случай не толкова добра, колкото беше някога. О, аз също го намирам за ужасно, но какво да се прави? — Тя се опита да изобрази съчувствие към приятелката, която отдавна беше трън в очите ѝ. Защото завистта към титлата и състоянието на Реа Клер, да не говорим за невероятната ѝ красота, отдавна не даваха мира на Каролайн.

Естествено с тези умело насочени стрели тя имаше за цел да извади Реа от равновесие, затова направо се смая, когато приятелката ѝ избухна във весел смях. Съчувствените думи замряха на устата на Каролайн.

— Много мило от твоя страна, че си загрижена за името ми — отговори безгрижно Реа. През изминалата година не бяха настъпили промени у Каролайн Уинтърс. — Но няма защо да се тревожиш за мен,

Каролайн. Виждаш ли, аз наистина не съм добра партия. Но причината е, че вече съм омъжена.

Ужасеният писък на Каролайн беше почти заглушен от невярващия вик на графа. Ала стъписването на момичето бързо отстъпи място на тайно ликуване, защото вече не ѝ се налагаше да се състезава с Реа Клер за благоволението на Уесли.

— Скъпа моя, но това е чудесно! — извика тя и за първи път поздрави честно съперницата си.

— Вярно ли е това? — попита графът с недостойно писклив глас.

— Да — отговори просто Реа. Очите ѝ потърсиха тези на баща ѝ. Ала дукът отпиваше от чашата си и замислено се взираше в кръговите движения на златистата течност.

— Аз... аз не разбирам. За кого сте се омъжили? Та вие едва се върнахте от колониите. Кога стана сватбата? — попита недоверчиво графът. Той бе живял с твърдата убеденост, че един ден лейди Реа Клер ще стане негова жена. От първия ден, в който я видя, пожела да я направи своя. А това беше много отдавна. Реа беше още дете и майка ѝ я носеше на ръце.

Бедният Уесли, помисли си Реа, усетила съчувствие към надутия граф Рендейл. Той изглеждаше съкрушен и тя понечи да помоли баща си да му налее чаша бренди, за да възвърне цвета на лицето си, когато той я погледна умоляващо.

— Надявам се, че не сте си взели мъж от колониите? О, небе, помогни ми! Да не е моряк?

Графът очевидно се боеше, че няма да посмее да се яви отново в Лондон, ако името му се свърже с човек от неизвестен произход, който не притежава нито семейна титла, нито състояние. Този позор беше твърде голям и нещастникът дори не смееше да помисли за него.

Реа поклати глава и се усмихна. Съзнаваше, че ще спаси честта на граф Рендейл, защото, макар че съпругът ѝ имаше скандална известност, той все пак беше джентълмен с титла и състояние.

— Името на съпруга ми е Данте Лейтън. Той беше капитан на „Морския дракон“, корабът, с който напуснах Чарлзтаун и който ме доведе благополучно в Англия.

Ако графът на Рендейл беше куче, щяха да побързат да го избавят от мъките. Никога по-рано не бяха виждали толкова жален израз по лицето на мъж.

— Морски капитан? — попита едва чуто той. Онзи човек може дори да не е англичанин, помисли си той, не и с това италианско име.

— Да — призна Реа и си позволи да засили още малко стъписването на графа. Всъщност, какво го засягаше? Тя позволи дори на Каролайн да се порадва още няколко секунди на скандалното ѝ разкритие, след което прибави: — О, споменах ли, че Данте е маркиз Джакоби?

Дори дукът се усмихна, когато забеляза смаяните лица на Уесли и Каролайн.

— Маркиз? — прошепна с отчаяние Каролайн. Въпреки отвличането Реа Клер бе успяла да си улови истински маркиз. Сега титлата ѝ беше по-висока от графската, към която се стремеше Каролайн, стига само да успееше да накара графа да сложи пръстен на дебелилото ѝ пръстче. Това вече е прекалено, каза си младата жена и отново започна да си вее с ветрилото, този път по принуда, защото едва не изгуби сваяст.

— Джакоби? — повтори замислено графът. Той много се гордееше с познанията си за фамилните титли в Кралството. — Семейството е от Уест Кънтри, нали? Девъншир, така беше. Имаха дворец, построен, доколкото си спомням, през единадесети век. Титлата действително е древна. Много почетна титла — заяви той с облекчена въздишка. Е, беше изгубил Реа Клер, но поне избраникът ѝ беше маркиз. После му хрумна нещо друго: — Май съм чувал за Данте Лейтън, сегашния носител на титлата. Играел хазарт. Проиграл по-голямата част от семейното богатство. Прав ли съм? — попита пренебрежително той, имайки зад гърба си солидна банкова сметка.

— Да. Данте е напуснал Англия и е печелил хляба си като пират.

— Май си спомням и за някакъв скандал, свързан с това име — продължи графът. — Не съм осведомен от първа ръка, разбира се. Аз съм няколко години по-млад от него.

— Скандал? Наистина ли? — намеси се задъхано Каролайн. Лицето ѝ се разведри, когато осъзна, че Реа може би се е омъжила за авантюрист и ловец на зестри. — О, мила моя, как да те утеша? Сигурно ще живееш от собственото си състояние? Или Негова Светлост те е лишил от наследство?

— Данте е много богат. — Реа без угризения се зарадва на стъписването на приятелката си. Сабрина ѝ бе разказала за

скандалното поведение на Каролайн в деня на отвличането. Намерили я в безсъзнание на плажа. Но вместо да признае, че не е в състояние да даде сведения за похитителите, тя се впуснала в лъжи, за да изтъкне себе си и ролята си в тази драма. Лъжите ѝ повели търсачите по грешен път и те тръгнаха да преследват циганите. Дукесата още от самото начало не повярвала в историята за злите цигани и танцуващата мечка. Тя и до днес не бе простила лъжите на Каролайн.

— Трябва да кажа, че с облекчение чувам това, защото никак не ми се иска да се запозная с благородник, пропилял състоянието си, да не говорим за незаменимото му наследство. Само като си помисля, че в Рендейл Хаус би могъл да живее някой, който не носи името Лотън... Не, по-скоро бих я разрушил до основи. Семейната традиция трябва да се пази, каквото и да ни струва това — обясни поучително графът.

— Колко богат е мъжът ти? — попита колебливо Каролайн.

— Аз бях на борда на „Морския дракон“, когато открихме потънала испанска галера. В трюма ѝ беше скрито съкровище от златни и сребърни кюлчета. Всички членове на екипажа станаха богати хора. Един от мъжете смята да се върне у дома си и да откупи старата семейна къща. Ако не му я продадат, смята да се сдобие с най-разкошния имот от тази страна на Ярмут — обясни Реа и си каза, че лоцманът на „Морския дракон“ със сигурност ще преуспее.

Граф Рендейл се стресна. Такова огромно състояние в ръцете на човек с низък произход можеше да предизвика само катастрофа. Тези парвенюта си купуваха уважение с пари и тъй като много от най-добрите семейства имаха затруднения поради нещастна случайност или лошо стопанисване, тези паразити, груби и нахални, един ден щяха да бъдат канени в най-добрите домове на Англия.

Лотън се огледа с натежало сърце в обзаведената с вкус китайска стая и си каза, че все пак е позорно, дето сливането между две истински стари семейства не можа да се осъществи. Той пое благодарно брандита, което му бе сервирано с тихото достойнство, така характерно за прислугата на Кемъри, от лакей в ливрея, и въздъхна.

Каролайн Уинтърс си избра парче сладкиш от таблата, която беше пред нея. Ала мислите ѝ бяха някъде далеч и прекрасното печиво изобщо не ѝ се услади. Това не е справедливо! Лейди Реа Клер Домин... Не! Лейди Реа Клер Джакоби имаше всичко — чар, красота,

ум, богатство, а сега взе, че се омъжи за маркиз. Това просто не е честно! Каролайн едва не заплака. Завистливият ѝ поглед не можеше да се откъсне от роклята на Реа.

Тя изтри сметаната от устните си и внезапно през ума ѝ мина чудесна мисъл. Сети се, че още не се е запознала с този непоносим Данте Лейтън, проклетия маркиз Джакоби.

— Къде е съпругът ти? — гласът ѝ прокълтя в стаята и попречи на разговора, който Реа водеше с баща ѝ.

— Той остана в Лондон да се погрижи за кораба и екипажа — отговори просто Реа. — Но ние го очакваме много скоро, нали, татко?

Дук Кемъри се усмихна. Сър Джеръми обаче знаеше от опит, че усмивката на Люсиен Доминик много често не беше израз на любезност.

— Без съмнение — каза дукът. — Споменатият джентълмен ще дойде в Кемъри.

Играчът не може да устои на изкушението. Или на предизвикателството на обстоятелствата.

А дали те бяха предимство или недостатък за Данте Лейтън, това очевидно знаеше само дук Кемъри.

ГЛАВА ОСМА

Беше един от редките, топли като през лятото есенни дни, когато Данте Лейтън видя Кемъри за първи път. Златните слънчеви лъчи падаха върху медноцветните стени на голямата къща, която бе кацнала като царска корона върху ниския хълм. Отгоре се разкриваше единствена по рода си гледка към мирната земя на Съмърсет.

Внушителните градини и грижливо поддържани паркове на великолепия имот бяха заобиколени от гори с прастари дъбове и иглолистни дървета, изпъстрени с огрени от слънцето полянки и диви горски храсти. Покрай ниските дървета в края на пътя се стрелкаше рогат дивеч, във въздуха се виеха ята горски певци с бели шийки.

Данте Лейтън присви очи и се загледа след птиците, които летяха над наситенозелените поля, обградените с жив плет пътища и боядисаните в бяло и покрити със слама селски къщи, които се гушеха по брега на реката. От хълма в далечината се стичаха поточета, които поддържаха в движение голямото колело на старата мелница.

— Ооо, това ли е Кемъри? — попита може би за стотен път Кони Брейди. Винаги, когато каретата им минаваше покрай някое имение и през портите от ковано желязо — заключени, за да не влизат любопитни — се виждаше господарската къща, момчето задаваше все същия, изпълнен с надежда въпрос.

Данте Лейтън спря коня си, жребец с дълга червено-кафява грива, изправи се на седлото и огледа мирната местност под себе си. Земите на дука не са претърпели големи промени вече няколко столетия, каза си той.

После се обърна, погледна момчето, увиснало през прозорчето на каретата, и му извика:

— Да, Кони, това е Кемъри.

Дори ако не бе попитал ковача в последното малко село, което бяха прекосили, Данте помнеше въодушевените описания на Реа и щеше да познае, че голямата къща пред тях, изградена от прастар камък и с огромни прозорци, в които се отразяваха последните топли

лъчи на слънцето, може да бъде само Кемъри. От хълмчето, на което беше застанал, се виждаше цялото имение.

Главната постройка беше във формата на буквата „Н“, с две крила на запад и на изток, разделени от кули. Къщата беше заобиколена с множество ниски постройки с плоски покриви, най-големите от които бяха обори.

Дълга, обградена с кестенови дървета входна алея водеше към главния вход. Наоколо растяха медноцветни буки, явори и брези, които блестяха в есенната си премяна.

Преди да достигнат алеята, трябваше да влязат през портите от ковано желязо, които пазеха входа. Още една бариера беше къщичката на пазача, където без съмнение ги очакваха няколко кръвожадни дога, самият пазач и добре заредената му пушка. Данте Лейтън се запита каква ли заповед е получил пазачът по повод пристигането на нежелания зет.

— Няма ли да продължим? — попита с нарастващо нетърпение Кони Брейди и вдигна очи към едрия жребец, който Данте яздеше с такава лекота. Малкият юнга, който не познаваше нищо друго, освен кораба, с който бе обиколил моретата, беше убеден, че капитанът му може всичко.

Сега и Хюстън Кърби се осмели да хвърли поглед навън от прозорчето на каретата. Кемъри беше толкова внушителен, колкото бе очаквал. Дребният мъж имаше чувството, че се изправя пред заредени оръдия — вече нямаше връщане назад. Бяха на вражеска земя и единственият им съюзник беше лейди Реа Клер.

Когато Данте Лейтън подкара коня си надолу по виещия се път и каретата затрополи след него, обвита в облак прах, дребният стюард си каза, че пристигането им в Кемъри надали ще се осъществи тайно, тихо и кротко. Половината село, но най-вече някой от златните кули, със сигурност следеше бавното им и шумно напредване.

Те пътуваха по същия път като братовчедката на Люсиен Доминик, Кейт, и нейните бандити преди около година, само че този път Кони Брейди беше единственият, който от време на време провираше глава през прозорчето, за да се увери, че голямата къща, която прозираше между дърветата, не е изчезнала. След малко Данте забави ход, за да го настигне каретата. Бяха достигнали парковете на Кемъри, но до голямата къща имаше още доста път. Когато Данте се

обърна, за да съобщи това на нетърпеливия Кони Брейди и Хюстън Кърби, двама ездачи изникнаха сякаш от нищото и блокираха пътя. Внезапно един от тях даде изстрел, който се заби точно пред копитата на коня.

Чу се оглушителен трясък. За съжаление обаче плановете на Джеймс Флетчър и лорд Робин Доминик се объркаха още в самото начало.

Намерението им беше да извикат: „Стой, нито крачка напред, или ще ви убием!“. Но то не можа да се осъществи, защото трясъкът на пистолета стресна впряга на каретата. Предните коне се изправиха на задните си крака, размятаха копита във въздуха, камшикът на ужасения кочияш изплющя над главите им и в същия миг конят на Данте сякаш полудя. Изплашените до смърт коне от впряга хукнаха напред, въпреки дивите проклетия на кочияша.

Данте едва се задържа на седлото. Улови юздите в една ръка, а с другата замилова успокоително запотения гръб на коня, говорейки му тихо. Най-после успя да укроти поне отчасти полуделия жребец и да го подкара отново в равномерен тръс. Ала когато се изправи на седлото и понечи да се обърне към каретата, един увиснал клон го удари по главата и го изхвърли от коня.

Каретата бе спряла зад завоя. Кони и Хюстън Кърби веднага бяха скочили от застрашително люлеещото се возило и станаха свидетели на падането.

Кони нададе бесен вик, хвърли се към капитана си и се взря с ужасено лице в сгърченото тяло на падналия ездач. Хюстън Кърби имаше нужда от малко повече време, за да дотича на помощ. Останал без дъх, загубил ума и дума, той коленичи до изпадналия в безсъзнание капитан. От раната над веждата му се процеждаше кръв.

— Мъртъв е, нали? — изплака Кони. После се обърна към двете момчета, които бяха обуздали конете си и бързаха към тях.

— Наистина ли е мъртъв? — попита колебливо Робин Доминик и скочи на земята до неутешимия Кони Брейди. И тъй като непознатият продължаваше да лежи неподвижен, младият лорд бе осенен от страшното предчувствие, че е извършил нещо непоправимо.

— О, господи, какво направихме! — промърмори Джеймс Флетчър и си каза, че не биваше да подслушва намеренията на Франсис и братята му да издебнат Данте Лейтън на пътя.

След като се увери, че капитанът още диша, Хюстън Кърби вдигна поглед към двете момчета и едва сега забеляза странните им одеяния. И двете носеха старинни перуки, облеклото им също беше от минали времена и очевидно искаха да изглеждат по-възрастни.

— Искате да го убиете, така ли? — попита рязко той и погледът му остана прикован в пистолета, който по-голямото момче още стискаше в ръка. По ужасените им, виновни лица пролича, че двамата просто са замисляли пакост и сега се страхуват от последствията.

Джеймс Флетчър сякаш бе онемял и оглушал. Взираше се като хипнотизиран в кървящата рана на главата на непознатия. Като усети, че още държи пистолета в ръката си, му прилоша. Твърде късно осъзна, че мъжът, коленичил до безжизнения Данте Лейтън, е видял всичко.

— Искане само да го уплашим — призна най-сетне Робин Доминик. Така бе прехапал долната си устна, че тя кървеше. — Никой не го иска в Кемъри! — прибави предизвикателно той. И в същия момент си каза, че всичко това нямаше да се случи, ако не бяха отвлекли сестра му. Тогавя всичко щеше да бъде както по-рано.

— А кой си ти, та твърдиш такива неща? — изсъска Кърби. Ала когато се вгледа във виолетовите очи, въпросът стана ненужен.

— Аз съм Робин Доминик. Домът ми е тук, в Кемъри. И много добре знам, че никой не иска този Данте Лейтън да дойде и да ни отнеме Реа.

— Аха, значи затова реши да вземеш нещата в свои ръце? — попита остро Кърби, макар че усещаше известно съжаление към малкия глупак. Той очевидно бе действал на своя глава — без знанието и съгласието на семейството. — Никой не знае какво си замислил, нали, момче?

— Ами... Естествено, че знаят. Нали ви казах, че семейството ми не обича Данте Лейтън. Всички искаме той да се върне в колониите. Реа не го обича. Тя каза, че никога вече не иска да види лицето на негодника, докато е жива. Тя не иска да има нищо общо с хора като вас. Защо просто не го вземете и не се махнете? — Робин отчаяно се опитваше да се измъкне от неловкото положение.

— Това не е вярно! — Кони Брейди кипеше от възмущение. — Лейди Реа Клер обича капитана. Освен това тя лично ми каза, че мога да дойда в Кемъри и да остана при нея. А тя никога не би променила

мнението си, така ли е, мастър Кърби? — Гласът му потрепери. Бедното момче се боеше, че чутото отговаря на истината.

— Разбира се, че не, момчето ми — утеши го набързо Кърби, посветил цялото си внимание на загубилия съзнание мъж. Не им оставаше нищо друго, освен да го отнесат в каретата и да го откарат в Кемъри. Капитанът не беше предвидил, че може да пристигне там по този начин, каза си Кърби. Той поклати глава и въздъхна. Защо непрестанно възникваха трудности? Е, така поне щяха да минат необезпокоявани през железните порти, защото дори дукът на Кемъри нямаше да прогони ранен човек.

Кони прецени погрешно физиономията и жестовете на дребния стюард и сграбчи Робин Доминик за дантелената яка.

— Ти го уби! — изкрещя той. Значи това беше малкият брат на лейди Реа Клер, момчето, за което тя говореше с толкова обич и което беше на първо място в сърцето ѝ. Този разглезен малък лорд бе убил единствения човек, който истински се грижеше за Кони. Сега той щеше да отмъсти за смъртта на капитана си. — Ще си платиш за това, страхливецо! Бледолик негодник! И знай едно: лейди Реа Клер обича капитана! Ти го уби и тя ще те намрази!

— Не съм го убил. А тя няма да ме намрази! Няма! — изкрещя в отговор Робин. В този миг се сети, че мършавото невъзпитано момче не можеше да бъде никой друг, освен Кони Брейди, за когото Реа бе говорила толкова много и когото изглежда искрено обичаше.

Робин се опита да изтръгне яката си от мръсните ръце на малкия негодник, но момчето имаше яка хватка и не го пускаше. Дори го стисна още по-здраво. Робин погледна разкривеното от гняв лице на противника си и го ритна в пищяла. Крясъкът, който последва, му достави удоволствие, но не за дълго. Преди да успее да се огледа, малкият лорд загуби равновесие и в следващия миг Кони се приземи върху него; той, сирачето, което за първи път носеше ушит по мярка панталон и подходящо по цвят палто.

Хюстън Кърби гледеше смаяно двете момчета, които се затъркаляха по пътя. Другият младеж се опитваше да ги разтърве, но му подложиха крак и той също се озова в калта.

Кочияшът скочи от капрата и затича към тях, широко ухилен. Двете момчета влагаха всичките си сили в двубоя и тъй като бяха горедолу еднакви на ръст и възраст, борбата изглеждаше равностойна.

— Ако имате малко време, ще имам нужда от вашата помощ, за да отнесем лорда в каретата — предложи доста нелюбезно Кърби.

Двамата вдигнаха безжизненото тяло, когато видяха пренебрежливия откъм голямата къща конник. Хюстън Кърби понечи да извика за помощ, но думите замряха на устата му, защото идващият насреща им мъж беше самият дук Кемъри.

Майчице, каза си стюардът. Как да защити капитана си, безпомощен срещу злите намерения на дука? Ала Хюстън Кърби се излъга в предположенията си, защото Люсиен Доминик скочи от коня и се затича да им помогне.

— Какво стана? — поиска да узнае той, след като положиха Данте Лейтън на седалката.

Хюстън Кърби отвори уста, за да отговори, но не можа да започне. Как да разкаже на дук Кемъри за постъпката на сина му? Обяснението стана излишно, защото в същия миг дукът откри двете биещи се момчета, които се удряха като полудели, и Джеймс, който стоеше безпомощен наблизо.

— Джеймс! — Гласът на дука изтръгна момчето от вцепенението му. С чувството, че ей сега ще се разрази най-страшната буря, то се обърна към приближаващия се мъж.

Дукът разпозна само Джеймс, защото останалите двама бяха покрити с кал. Но решително посегна към тях, раздели ги и скоро разбра с кого си има работа. Очите на сина му не можеха да бъдат сбъркани с някои други, а тъй като загубилият съзнание мъж в каретата беше Данте Лейтън, другото момче можеше да бъде само Константин Магнус Тайрън Брейди.

— Изисквам обяснение и от двамата джентълмени. Макар че тази дума надали е подходяща в случая — проговори дукът с режещ глас, така добре известен на Робин. — Ти — обърна се дукът към Кони — ще се качиш в каретата и ще придружиш капитана си и мистър Кърби до Кемъри. А ти, Робин, се погрижи да хванеш коня си и веднага се върни у дома — нареди той на сина си, чиято сведена глава беше достатъчно доказателство за вина. — Щом се преоблечеш, те очаквам в кабинета.

След това Люсиен Доминик се обърна към младежа, който от сърце се надяваше да го пропуснат и бе тръгнал обратно. Ала когато чу името си, момчето спря като заковано.

— А ти, Джеймс, ще ми обясниш всичко по обратния път — гласеше строгата заповед.

Джеймс потрепери при мисълта, че по-късно ще се наложи да застане и пред баща си генерала.

Данте Лейтън се събуди с непоносимо туптене в слепоочията. Той простена и вдигна едната си ръка към болезненото място. С изненада напипа дебела превръзка на челото си. Отвори полека едното си око, огледа се и отново се изненада. Не лежеше на пътя, а беше положен в голямо, удобно легло с дантелени завеси. Раменете му бяха голи, но бе завит до брадичката. Пред големите, разделени по дължина прозорци висяха морскозелени завеси от копринена дамаска, които се полюляваха от хладния вечерен вятър. В камината пращеше огън и в този момент часовникът на перваза ѝ удари кръгъл час. Сенките на огъня танцуваха върху женска фигура, непозната за Данте. Тя седеше на розов стол с висока облегалка и май беше заспала. Въпреки това, веднага му напомни за куче-пазач.

Без да я изпуска от очи, Данте хвърли кратък поглед към вратата, която обаче беше в далечния край на помещението. Трябваше да мине точно покрай непознатата. И сам не знаеше защо се чувства в опасност в тази великолепна стая. Бяха се погрижили добре за него: букетът ухаещи цветя в китайска ваза, поставена на масичката от махагон, го доказваше, както и сребърният сервиз за чай.

Той продължи да оглежда любопитно стаята и забеляза на нощното шкафче кристална чаша с бренди, която можеше да достигне с леко протягане на ръка. С благодарна усмивка мъжът посегна към чашата и отпи голяма глътка.

Ала внезапно се задави, закашля се и с невярващи очи погледна отвратителното на вкус питие, което толкова много приличаше на бренди.

— Какво, по дяволите, е това?

— О, както виждам, най-сетне се събудихте — отбеляза жената, без да обръща внимание на гневните искри в бледосивите мъжки очи. — Какво е това ли? Най-доброто, което ще проясни главата ви.

— За бога, добра жено! Можехте да ме убиете с тази отвара — промърмори Данте и помириша питието. — Все пак не е отрова, нали?

— Е, някои го намират също така гадно. Но като го изпият и възвърнат цвета на лицето си, никой не смее да се оплаква. — Жената развеселено се усмихна.

— Мадам, боя се, че нямам особено желание бузите ми да порозовеят.

— Обаче имате нужда, милорд. Никога не бях виждала толкова бледо лице. А като си помисля как сте загорели от слънцето. Специалното лекарство на мисис Тейлър на бърза ръка ще ви изправи на крака — отговори убедително тя, но само защото никога не бе ѝ се налагало да го гълта.

— Е, в това съм сигурен — отвърна подигравателно Данте и си каза, че тази жена непременно ще се разбира добре с досадния Хюстън Кърби. — Мога ли да ви запитам коя сте? Къде е Кърби? Къде е Кони Брейди? И къде, по дяволите, съм аз?

— О, чувам, че вече сте по-добре. Нали ви казах! — изпуктя жената и още повече заприлича на Хюстън Кърби.

— Е, щом ме питате: аз съм Роули. А вашият мистър Кърби слезе в кухнята да ви приготви ядене. Не съм имала честта да срещна толкова непоносим и нахален човек като него. Ах, да, а младият мистър Брейди е настанен в друга стая и трябва да кажа, че го намирам за най-невъзпитания и шумен момък, който е попадал пред очите ми. — Физиономията ѝ не оставяше съмнение относно мнението ѝ за придружителите на Данте. И за тримата. — А вие — прибави многозначително Роули, — вие сте гост в Кемъри.

Данте Лейтън отново се изненада. Макар че подобна стая надали беше част от някоя странноприемница, той все пак не можеше да повярва, че наистина е успял да се провере през портите на Кемъри. Внезапното му хихикане ужаси Роули. Тя се приближи с таблата за чай и внимателно огледа непознатия джентълмен, питайки се верни ли са слуховете, които се носеха. Дали лейди Реа наистина беше омъжена за пират? Във всеки случай той наистина изглеждаше като такъв и се държеше като същински дявол. Изобщо не приличаше на маркиз.

— Кажи ми още нещо, Роули — помоли учтиво Данте и внезапната му усмивка направо смая прислужницата със сърдечността и топлотата си. — Защо смяташ, че Кони Брейди е невъзпитан? Мога да разбера отношението ти към Кърби, защото той си е такъв. Но Кони?

Роули остави таблата и подпря ръце на хълбоците. Мъжът на леглото очевидно се бе освободил от всяко напрежение, след като бе узнал, че е в Кемъри. Той май се чувстваше много добре и смяташе, че контролира положението. Наистина странно за човек, прикован към леглото.

— Ами, виждате ли, докато бяхте в безсъзнание... — започна Роули, но срещна погледа му и се почувства неловко. Погледът на този мъж беше такъв, че човек просто не смееше да го излъже. — Помните ли какво стана, след като паднахте от седлото?

— Доколкото си спомням, конят ме хвърли. Той се уплаши, защото някой стреля точно пред краката му. — Данте присви очи, забелязал нервността на прислужницата. — Май познаваш нападателите?

— О, милорд — побърза да отговори Роули, за да укроти гнева му, — двамата не са искали да ви сторят зло. Със сигурност не и това, което се случи. Те просто искаха да ви прогонят от Кемъри. Това беше всичко. — Роули от все сърце се надяваше, че мъжът в леглото е джентълмен. — Това беше лоша шега от страна на децата.

— Кой бяха двамата?

Роули преглътна. Защо именно тя трябваше да обясни зловещото недоразумение?

— Младият Робин и братовчед му Джеймс Флетчър. Мислели са, че оказват услуга на семейството. — Роули сметна, че е най-добре да му каже всичко. Така щеше да спести на Негова Светлост неудобството от предстоящото извинение и обяснение на обстоятелствата.

— Услуга? Дватама искаха да ме убият — промърмори студено Данте. — Робин? А, да, спомням си. Малкият брат на Реа, нали? Тя ме беше предупредила, че върши непрекъснато бели. Но нямах представа колко опасен може да бъде. За в бъдеще ще трябва да бъда нащрек.

Роули прехапа устни.

— Не е нужно да се тревожите, милорд. Негова Светлост вече уреди тази работа. Нямах как да не го чуя. Боя се, че малкият поне седем седмици няма да може да седи на дупето си. Същото важи и за мастър Джеймс. Генералът го заплаши, че ще го изпрати при стария му сержант, който да му даде добър урок. Никога не бях чувала по-сърцераздиращи молби. Момъкът обеща най-тържествено, че никога вече няма да извърши подобно нещо. Естествено всички знаем, че

младият Джеймс е влюбен в лейди Реа още от дете. Затова просто трябваше да участва. Нищо друго не можеше да направи.

— Доколкото разбирам, Кони Брейди се е хвърлил да ме защитава?

— Дори нещо повече, милорд. Двамата с Робин си устроили боксов мач на сред пътя. Негова Светлост едва успял да ги разтърве. Не знам кой изглеждаше по-зле. Негова Светлост беше бесен, когато се втурна в къщата и нареди да се погрижим за вас.

Данте Лейтън загуби ума и дума.

— Самият Люсиен Доминик?

— Ами да, той каза да остана при вас, да ви лекувам и да внимавам нищо да не ви се случи, докато сте негов гост. Каза, че са станали достатъчно нещастия, защото някои са се опитали да вземат нещата в свои ръце. Само защото някой си не харесвал как вървят нещата, това не му давало право да ги променя, особено с лоши намерения. Чух как Негова Светлост каза това на дукесата и на останалите членове на семейството. Имаше предвид Джеймс и Робин. Направо не беше на себе си. — Роули поклати глава, все още не можейки да повярва в чутото.

Данте никога не бе си представял, че ще намери съюзник в лицето на дук Кемъри. Колкото повече размисляше, толкова повече се чудеше. Може би трябваше да благодари на младия Робин, който макар и неволно му бе осигурил достъп в Кемъри. Ето че беше отново при жена си...

Сякаш бе прочела мислите му, Роули проговори:

— Лейди Реа седя цяла нощ при вас. Не се отдели нито за минута, още от първия момент, в който ви донесоха. Само че Негова Светлост я помоли да си почине и да мисли за детето, което очаква. Каза й, че не бива да се тревожи и че тук сте на сигурно място. Обеща й да бди над вас.

— Винаги съм ценял това у Люсиен Доминик — ухили се Данте. — Той е и си остава джентълмен във всяко едно отношение. Може би не съм сгрешил с избора на тъст? — Ако успееш да си осигури подкрепата на дука, останалото не беше проблем.

— Така е, можехте да улучите и някой много по-лош. Но не забравяйте дукесата. — Роули пак бе прочела мислите му. Данте

Лейтън и Сабрина Доминик — колко ѝ се искаше да присъства на първата им среща!

— Как е Реа Клер? Надявам се, че пътуването дотук не я е изтощило твърде много? — попита Данте, очаквайки с нетърпение утрото, за да прегърне жена си.

— О, тя е добре. Особено след като си е отново в къщи. Надявам се, че двамата ще останете известно време тук? — попита почти плахо Роули.

— Така ли? — Данте вдигна вежди. — Мисля, че предстои да вземем решение по този въпрос.

— Е, ако не се лъжа, няма да имате друг избор, милорд, тъй като глезенът ви е счупен.

За първи път, откакто бе дошъл в съзнание, Данте усети бодежите и туптенето в глезена. Той отметна завивката и сложи крака на пода.

— На ваше място не бих го направила, милорд — предупреди го Роули. Той бил голям дебелоглавец, каза си тя. — Не забравяйте, че нямате панталон. О, не се срамувайте от мен. Виждала съм всичко, което има да предложи един мъж. По едно време работех в един бордей в Лондон, но ми омръзна и дойдох на село. Не се срамувайте от мен, но мислете за името си. — Откритият начин, по който говореше жената, го накара да се почувства по-малко мъжествен и от бебе в пелени. Тъй като с годините се бе научил да цени добрите съвети, той се поколеба. После се отпусна назад в леглото и хвърли сърдит поглед към самодоволната физиономия на Роули.

— Сигурна ли си, че е счупен?

— Ами да, видяла съм достатъчно, за да знам какво говоря. Даже онзи дребен сърдитко, вашият мистър Кърби, който няма достатъчно месо по костите си, за да нахрани и птица, се съгласи с мен. Смятам, че и той е виждал често подуто и наранено месо, за да знае какво говори — изръмжа Роули, сякаш Данте беше лично отговорен за делата на Хюстън Кърби.

И точно в същия миг, сякаш бе стоял отвън да слуша обвиненията на Роули, в стаята се втурна Хюстън Кърби. Дребният стюард приличаше на птица с оскубани крила и хвърли измъчен поглед към едрата жена, която се държеше като всезнаеща.

Като забеляза празната чаша на нощното шкафче, стюардът изпухтя презрително, макар да се зарадва, че господарят му е отново в съзнание. Така поне можеше да го разпита за гадното питие, което Роули бе приготвила с такова усърдие. Преди всичко беше любопитен как жената бе накарала капитана да остане в леглото.

— Как се чувствате, милорд? — осведоми се той. Смяташе, че е най-добре да го нарича с титлата му, особено сега, когато бяха между простолюдието. Така всички щяха да разберат, че му дължат уважение.

— Като в ада — отговори Данте и потърка тила си.

— Не се изненадвам, защото клонът здравата ви халоса — побърза да се съгласи стюардът.

— Доколкото разбирам, глезенът ми също не се е отървал леко?

— О, вие се опитахте да станете, нали? — Кърби не се изненада ни най-малко от необмислената постъпка на господаря си. После хвърли въпросителен поглед към застаналата наблизо Роули.

— Не стигна далеч — обясни тя и не можа да потисне леката руменина, обагрила бузите ѝ.

— Е, радвам се, че не е станало по-лошо. — Кърби остави таблата, която носеше, на масичката до леглото. — Донесох ви малко бульон, по собствената ми рецепта — обясни той и веднага се почувства по-добре. Вече той отговаряше за оздравяването на капитана. — Скоро ще ви изправим на крака.

— Разбира се. А сега моля джентълмените да ме извинят. Трябва да поема всекидневните си задължения — изпухтя Роули по начин, който надминаваше дори пухтенето на Кърби. — Ще съобщя на лейди Реа, че сте се събудил.

— Не смущавай съня ѝ — заповяда Данте с обичайната си острога, сякаш жената беше член на екипажа му.

Роули се поколеба. Тя служеше на семейство Доминик, но гласът на мъжа звучеше наистина авторитетно. В края на краищата той беше съпруг на лейди Реа и нарежданията му трябваше да бъдат изпълнявани. А и отношението ѝ се промени, като се увери в загрижеността му за младата лейди. Може би не беше чак толкова лош, колкото ѝ се стори в началото.

— Много добре, милорд. И аз мисля, че е по-добре да я оставим да се наспи — усмихна се тя.

— Нахална многознайка — изръмжа Кърби, когато Роули затвори вратата зад гърба си.

— Видя ли Реа Клер? — попита бързо Данте.

— О, да. Красива както винаги, макар че се уплаши до смърт заради вас. — Кърби му подаде купичка димящ бульон.

— Правилно ли съм разбрал? Нима дукът наистина се е погрижил да ме донесат тук? — Данте все още не смееше да повярва в щастието си.

— О, да, той ни помогна да ви натоварим в каретата, точно така направи. Първо си помислих, че идва да ви довърши, но той ме изненада и се притече на помощ. Благороден джентълмен, това е той.

— А видя ли дукесата? — попита Данте и засърба с лъжичка бульона. Когато дребният стюард не отговори, капитанът вдигна очи и преживя третата си изненада за този ден. Хюстън Кърби се беше изчервил. Данте никога досега не го бе виждал такъв — направо беше объркан. — Какво има?

— Нищо.

— Хайде, хайде, Кърби, отвори си устата. Можеш да ми кажеш всичко. Господи, да не си се скарал с нея? Надявах се да поздравя майката на Реа с необходимата почтителност.

— О, не, нямаше нищо подобно. Само че... — Кърби въздъхна. — Нейна Светлост е най-чудната, най-красивата и най-мила дама, която някога съм срещал. Ангел, това е тя, милорд. Лейди Реа изцяло се е метнала на нея. Така е, наистина.

Данте Лейтън не можеше да повярва на ушите си. Хюстън Кърби никога не се оставяше да бъде омаян от някоя жена. Единствените жени, които уважаваше, бяха лейди Реа и майката на Данте, лейди Илейн.

— Ти, стара мечко — промърмори с обич Данте. Хюстън Кърби благодарно вдигна очи, защото знаеше, че капитанът няма да го издаде. — Много съжалявам, че все още не съм имал честта да се запозная с това чудно същество.

— Тя ви видя, но вие бяхте в безсъзнание — разказа Кърби и се усмихна на уплахата на господаря си. — О, не се тревожете. Тя се държа много почтено. Тъкмо ви бяха внесли тук, на леглото, когато влязоха Нейна Светлост и лейди Реа. Дукесата се опита да успокои дъщеря си, защото тя беше изплашена до смърт. Мислеше, че сте

мъртъв. Никога не бях виждал толкова отчаяна млада лейди. Сигурен съм, че още ви обича.

Данте видимо се отпусна и се изтегна на възглавниците. Вече беше много по-добре.

— На ваше място не бих бил толкова самоуверен. Доста време ще мине, преди да бъдем приети от семейството — възрази Кърби.

— Какво каза дукесата?

Стюардът изпухтя.

— Постоя малко до леглото, без да откъсва поглед от вас. Мисля, че прекрасните ѝ очи не пропуснаха нищо, милорд. Но не мога да кажа, че беше особено любезна или, че ви се възхити — обясни Кърби и пое празната купичка.

— Ако възнамерява нещо подобно като сина си, се учудвам защо не ме е довършила — промърмори Данте и се прозина. — Сигурен ли си, че не беше скрила пистолет под наметката си?

— Ако бяхте видели прелестното ѝ лице, милорд, никога нямаше да кажете това. Не вярвам, че има друг човек на света, който да е напълно лишен от задни мисли. Нейна Светлост е толкова крехка и в същото време толкова достойна. Тя е мила и сърдечна дама, който сигурно ще падне в безсъзнание само при вида на оръжието. Със сигурност не знае как се натиска спусъкът — защити я страстно Кърби.

— Не забравяй, че в началото Реа също изглеждаше сладка и невинна, а накрая едва не изгори картата на съкровището — напомни му капитанът. Но очите му вече се затваряха и той се разположи удобно на възглавниците, които Кърби беше подпъхнал под главата му.

— Доставя ви дяволска радост, че успяхте да влезете в Кемъри, нали, милорд? — попита настойчиво дребният стюард и очите му недоволно блеснаха. Знаеше, че капитанът е винаги готов да приложи един-два трика, ако те го водеха по-близо до целта. — Ако не бях видял със собствените си очи как клонът ви удари по главата и паднахте от коня, и ако не беше този подут глезен, щях да помисля, че пак става дума за някоя от проклетите ви измами.

Маркиз Джакоби лениво отвори едното си око.

— Твърде жалко, че идеята хрумна на брата на Реа, а не на мен, защото аз не бих стигнал чак дотам. Поне нямаше да има счупен глезен — промърмори той и си каза, че ще се наложи да размени

няколко думи с Робин Доминик. После замаяно се загледа в пламъците на огъня, сякаш хипнотизиран от трепкащите светлинки.

Когато отново се събуди, на стола до леглото седеше Реа Клер, а от огъня беше останала купчинка жарава.

— Малкото ми райско цвете — прошепна мъжът.

— Данте! — извика облекчено тя и скочи.

— Значи не си ме забравила? — попита той, когато Реа приседна на леглото и помилва лицето му.

— Нима наистина си мислел, че мога да те забравя?

Сладката ѝ усмивка премина в доволно мъркане, когато ръцете му се увиха около хълбоците ѝ. Данте побърза да я привлече върху голите си гърди.

— Липсваше ми, Реа — промърмори той. — Откак напусна леглото ми, все ми беше студено.

— А сега идва зима и трябва да сме заедно — отговори Реа и това прозвуча толкова практично, че Данте се приготви да я обвини за студеното посрещане. Сякаш прочела мислите му, тя обви с ръце врата му и горещо го целуна.

— Запозна ли се вече с нашата Роули? — попита след малко Реа.

— Не само с Роули, а и с една отвратителна отвара, която тя нарича лекарство. Все още си мисля, че тази жена искаше да ме прати в гроба. Е, такава лоялност вече е прекалена — ухили се Данте.

— Бедничкият ми — пошушна Реа. Все пак тя беше израсла със специалното лекарство на мисис Тейлър.

— Очаквам специални грижи, за да се възстановя бързо.

Усмивката на Реа изчезна, погледът ѝ се помрачи.

— Данте, аз... Не знам какво да кажа. Как да ти обясня защо брат ми постъпи така? Имаш ли сърце да му простиш? Не бих могла да понеса, ако ти и Робин не се разбирате — заговори умолително тя. За нейно голямо облекчение Данте се усмихна.

Как би могъл да прокълне страстта в сърцето на друг, след като той изпитваше същото към нея?

— Не се ли сърдиш?

— Бях бесен, но вече ми мина.

Реа се сгуши на гърдите му и в сърцето ѝ покълна плахата надежда, че с пристигането на Данте в Кемъри вече всичко е наред.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Къде ли се е скрил, злосторникът? — чудеше се Хюстън Кърби, докато крачеше по коридорите. Той вдигна поглед и като срещна високомерните, студени погледи на безбройните прадеди на семейство Доминик, които красяха стените на голямата галерия, забави стъпките си. По-добре да внимавам, каза си стюардът, не е особено умно да смущаваме мъртвите.

— Предупреждавах го, колко пъти. Казах му, че не приемам обичайните му глупости. Но дали ме чу, негодникът? — Дребният мъж се огледа измъчено в стаята, която изглеждаше тиха и пуста. Каква ли бея беше замислил котаракът? Нямаше и следа от него. Всичко беше спокойно. Да се радваме и на малкото, помисли си Кърби и благодари на небето, че стаята не беше напълно опустошена. Кое то обаче не можеше да се каже за кухнята.

Не беше минал дори час, след като бе видял как котаракът, вързоп в бяло и оранжево, бе прогонен от кухнята от една слугиня, въръжжена с метла. А когато реши да се запознае отблизо със случилото се, готов да се притече на помощ на бедното животно, той намери прислужниците от кухнята в състояние на вълнение, което заплашваше да прерасне в бунт.

Готвачът, макар и дребен, размахваше над главата си огромен тиган и призоваваше всички дяволи на ада.

Хюстън Кърби не се изненада особено, но ужасно се ядоса на разбойника, известен под името Ямайка, който бе имал дързостта да се промъкне в кухнята. Когато го откриха, вече беше твърде късно и той бе успял да опразни цяла чиния с препечена съомга, да я оближе и после да се прехвърли към сандвичите с бъбреци и шунка. Накрая бе нападнал дори пригответения ростбиф. Всичко това беше предвидено за закуската на господарите.

Хюстън Кърби изпухтя и не престана да ругае, след като напусна голямата галерия и се запъти към южното крило, където бяха покоите на семейството и гостите. В една от тези стаи беше подслонен Данте

Лейтън и стюардът смяташе, че Ямайка се е скрил при него. Никой нямаше да се осмели да докосне малкия негодник, докато той се ползваше с благоволенieto на капитана.

Кърби достигна коридора към южното крило и веднага забеляза, че една от вратите зее отворена. Точно пред нея беше захвърлено парченце месо. Остатък от плячката. Значи все пак беше успял да открие крадеца...

— Аха! Спипах те, дяволско изчадие! — извика той, втурна се в стаята и затръшна вратата след себе си.

Ала когато огледа помещението, краката отказаха да го носят. Озова се лице в лице с изненаданата дукеса Кемъри. А в скута ѝ се беше настанил самият Ямайка, сит и доволен.

— О, не! Ваша Светлост! — Кърби се сви стъписано, лицето му беше олицетворение на смирено покорство. — О... — Той понечи да продължи, но не беше в състояние да подреди мислите си.

Сабрина, дукеса Кемъри, се усмихна.

— Това е вашият котарак, нали?

Хюстън Кърби мрачно кимна.

— Доколкото разбирам, е направил някаква беля. Най-вероятно е откъснал съомгата, предвидена за закуска.

Хюстън Кърби смаяно отвори уста.

— Откъде знаете?

Дукесата избухна в смях.

— Усеца се по дъха му — обясни на смутения стюард тя и учудването му нарасна още повече, когато благородната дама започна да гали мирно дремещото животно и меко да му говори.

— Веднага ще го отнеса в оборите, Ваша Светлост — предложи Кърби и взе твърдото решение да накаже разбойника, както подобава. — Капитанът ужасно ще се ядоса, като узнае как ви е притеснил котаракът.

— Значи, този котарак е на капитана?

— Ами да, повече негов, отколкото мой. Всъщност Ямайка беше талисман на „Морския дракон“. Капитанът намери бедната животинка завързана в един чувал и ѝ спаси живота. Това стана в Порт Роял.

— Установявам, че зет ми и аз имаме поне две общи неща.

— Моля за извинение, Ваша Светлост, но не разбирам какво общо можете да имате вие с капитана — възрази смело Хюстън Кърби

и очите му блеснаха от възхищение. Дукесата носеше рокля от зелена коприна, украсена с дантели. Черните ѝ коси, навити на прекрасни къдрици, бяха украсени с перли. Тази жена беше достойна за кралица.

— И двамата обичаме Реа, освен това имаме слабост към котките — отговори засмяно дукесата.

Видът ѝ рязко се промени и в момента тя приличаше на дяволито хлапе. Като сина си Робин.

— Той обича Реа, нали, мистър Кърби? — Дукесата го дари с обезоръжаваща усмивка и въпросителен поглед на невероятните виолетови очи.

— Да, Ваша Светлост — отговори просто той. — Откакто я познава, капитанът е напълно променен. Той я обича, както обичаше Мердрако и своята майка, лейди Илейн, преди тя да умре. Все още пази свято спомена за нея. Има много малко неща на този свят, които Данте Лейтън цени, но ако веднъж е отдал сърцето си на нещо или някого, то остава завинаги част от него. Мисля, че ще полудее, ако загуби Реа или Мердрако — заяви с твърд глас Кърби. При мисълта, че скоро ще се върнат в Мердрако, едва не му прилоша.

— Една такава любов може да се превърне в мания — промълви дукесата, припомнила си неволно Кейт.

— Така е, Ваша Светлост — призна Кърби. — Но, ако ми позволите, лейди Реа Клер е толкова мила и изпълнена с разбиране, че е в състояние да промени из основи света на капитана. Тя вече го укроти с мекия си характер и съм сигурен, че ще го прави и в бъдеще. Мисля, че самият той още не го е осъзнал.

— Колко сте проникателен, мистър Кърби — усмихна се дукесата. — Имам чувството, че познавате капитана и Реа много по-добре, отколкото двамата предполагат. Вие не сте за подценяване, мистър Кърби.

— Моля ви, Ваша Светлост, наричайте ме просто Кърби — настоя смутено стюардът. Въпреки всичко той си оставаше служител на капитана, макар да беше достатъчно заможен.

— Е, добре, Кърби, но трябва да знаете, че не ви смятам за слуга. След всичко, което чух от дъщеря си, вие сте спасил живота ѝ. А за тази голяма добрина ще ви бъда вечно благодарна. Освен това вие вече сте богат човек. Кажете, ще напуснете ли капитана? — осведоми се тя с тон, който звучеше измамно като приятна светска беседа.

— О, не, Ваша Светлост. Мястото ми е до маркиза и семейството му, поне докато ме желаят. Роден съм в Мердрако и най-вероятно ще умра там. Ще продължа да служа на капитана — както и на лейди Реа и наследниците им — заяви твърдо той.

— Верен, предан и благороден, и все пак не без известна доза дързост, както виждам. Това ми припомня двама приятели, които по-рано ми бяха много близки. Те живеят в близост до Верик Хаус, старата ми родина в Съсекс. Подкрепиха ме, когато имах нужда от помощ и поддръжка — дукесата тихо се изсмя, сякаш си бе припомнила някаква шега. — Уил и Джон Тайлър. Как ми липсват и двамата, колко често мисля за онези дни... Не, сега не е време да говоря за това. — Тя спря за миг. Ямайка, сгушил се в скута ѝ, изглежда я връщаше в старото време, а спомените и за радостта, и за тъгата беше по-добре да бъдат забравени. Тя разтърси глава, за да прогони мислите си.

— Чувствам се почетен, Ваша Светлост. — Кърби направи дълбок поклон.

— Как е господарят ви днес? Смятате ли, че може да приеме посетители? Не — отговори дукесата сама на въпроса си. — По-добре е да почакам, докато се възстанови напълно. Той ще се види принуден да стане в мое присъствие, нали? — попита без задни мисли тя, но Кърби безпогрешно усети, че Роули е разказвала приказки за капитана и панталоните му, които дукесата е намерила забавни.

— Да, Ваша Светлост. Капитанът все още знае какво подобава за един джентълмен, когато поиска — отговори Кърби, без да забележи колко дълбока е забележката му.

Дукесата потъна в мислите си.

— Разбирам. Реа ми каза, че през всичките тези години той се е издържал като пират и контрабандист, и е имал успех. Имахме няколко много интересни разговора за вашия Данте Лейтън. Изглежда е доста предприемчив джентълмен.

— Да? — Кърби не беше съвсем сигурен дали това е похвала или критика. — Такъв е, но е известен като почтен човек във всичко, което върши — защити го пламенно той. — Възпитан е като истински джентълмен, Ваша Светлост.

— Няма нужда да защитавате честта му пред мен, Кърби. Факт е, но нека си остане между нас, че изпитвам най-голямо уважение към

човека, извлякъл толкова много от сполетялото го нещастие. Възпитан като джентълмен, с малко практически знания, той можеше да пропилее богатството си и да продължи да живее за сметка на другите. Вместо това, той е взел съдбата си в свои ръце и е започнал да работи, за да спечели сам богатство. Опитът да оцелееш, както можеш, не може да се нарече позор. Той може да се гордее с годините, прекарани в морето. Семейството, от което произхождам аз, не беше заможно. Понякога трябваше доста да се потрудим, за да имаме нещо за ядене. Бях принудена да помагам с всичко, което можех, но бях твърдо решена да оцелея, Кърби. Затова не мога да прокълна друг човек, че е направил същото.

Хюстън Кърби занемя. Никак не беше очаквал да чуе такава похвала от устата на дукесата. Нещо от изненадата и задоволството сигурно се отрази върху лицето му, защото Сабрина Доминик се почувства принудена да прибави още няколко думи, които звучаха като предупреждение.

— Въпреки това не мога да отмина с лека ръка делата, в които е замесена дъщеря ми. Той се е възползвал от невинността ѝ в своя изгода и аз няма да му го простя. Или поне дотогава, докато се уверя, че дъщеря ми е толкова щастлива, колкото би била, ако се беше омъжила за друг и при не толкова подозрителни обстоятелства. Вашият Данте Лейтън, Кърби, е красив дявол и смятам, че е свикнал да върви по свой път. Малката ми Реа Клер нямаше шанс срещу него, нали? Не, не ми отговаряйте. Никога не бих поискала от вас да забравите лоялността си.

— Не, Ваша Светлост — възрази Кърби, без да чувства угризения на съвестта. — Капитанът може да е дявол. Сигурно не е съвършен, но зад дръзкото му държание се крие добро сърце. Да, той е добър човек. Иначе нямаше да остана до него през всичките тези години, Ваша Светлост. Щях да го предоставя на съдбата му, все едно каква е тя — обясни откровено Кърби.

— Да, вярвам, че сте способен на това. — Дукесата продължаваше да милва меката козина на някогашния корабен талисман. Мислите ѝ обаче бяха другаде, защото когато вдигна очи към Кърби, лицето ѝ беше мрачно. — Каква съдба очаква Данте Лейтън, Кърби?

Стюардът се покашля и приглади кърпата на врата си.

Въпросът го свари неподготвен. Не само, че самият той не беше сигурен каква съдба очаква Данте, но и предположенията му щяха още повече да разтревожат дукесата.

— Той се връща в Мердрако с определена цел, нали? Е, тъй като вече е богат, значи е решен да върне наследството си. Може би дори да възстанови честта си.

— Точно така — призна смутено Кърби.

— Много по-просто е да мечтаеш за успеха, отколкото да го постигнеш.

— Права сте, Ваша Светлост, но капитанът. — Негово Лордство — вече не е младежът, който преди петнадесет години напусна Англия. Той е станал мъж — безстрашен, знаещ как да постигне целите си. Но... — Кърби се поколеба да изрази гласно тревожните си мисли.

— Кърби?

— Ами, въпреки че понякога престъпваше закона, капитанът никога не допусна да го обвинят, че е измамил някого. Даже, че е погледнал в картите му, ако разбирате какво искам да кажа. Той ще се бори до последен дъх, Ваша Светлост, но няма да загуби честта си. Само че другите надали ще бъдат толкова почтени.

— Какво искате да кажете, Кърби? Да не би дъщеря ми да остане вдовица, още преди да е родила първото си дете?

Хюстън Кърби тежко преглътна. Той пристъпи от крак на крак, после смело посрещна изпитателния ѝ поглед.

— Не, Ваша Светлост. Капитанът и аз изминахме дълъг път заедно. Понякога беше трудно, наистина, но все пак се справихме. Не, Ваша Светлост, смятам, че той ще постигне целта си и отново ще стане господар на Мердрако. Не мога да повярвам, че всичко ще свърши в студената гробница на хълма. Не, Ваша Светлост, аз трябва да вярвам, че капитанът ще преодолее трудностите. Все едно какво ще предприемат неприятелите му. — Той ще се справи. Сигурен съм, че ще се справи.

— Надявам се, че имате право, Кърби.

— Капитанът трябва да го направи — повтори Кърби, повече на себе си, когато вдигна Ямайка и тръгна по коридора. — Не мислиш ли, стари момко, че би могъл да му дадеш един от седемте си живота? Имам неприятното чувство, че ще ни е необходим дяволски късмет, за да се измъкнем здрави и читави от предстоящата битка — мърмореше

си дребният стюард. Ала ситият, доволен котарак само се взираше в спираловидните стълбове, покрай които минаваха, сякаш много му се искаше да наточи ноктите си в тях.

— Постепенно започвам да се питам дали всичко е наред със съпруга ти, Реа Клер. Вече минаха повече от две седмици, откакто го донесоха в Кемъри — оплакваше се Каролайн Уинтърс и недоволството ѝ растеше, защото не можеше да откъсне очи от прекрасната бледожълта рокля, с която беше облечена Реа. Приятелката ѝ беше по-красива отвсякога, макар че очакваше дете. Дори това изглеждаше невероятно, защото Реа и сега беше много по-стройна от Каролайн, както с почуда и завист установи девойката, докато повторно пълнеше чинията си с ориз и ябълков пудинг.

— Освен това просто не мога да повярвам, че е толкова красив, колкото твърдят слугините — продължи тя и хвърли плах поглед към графа, който тъкмо се упражняваше с един от пистолетите на домакина. Гласът ѝ стана сладък като мед: — Със сигурност не е толкова красив като Уесли. Уесли! Не чухте ли какво казах? — повика го шеговито тя, но гласът ѝ прозвуча рязко. — Не е ли вярно, че мъжът просто не умеє да цени комплиментите? — Тя се усмихна измъчено, защото въпреки всичките ѝ усилия през изминалите две седмици все още не бе успяла да превърне Уесли в свой верен обожател.

— През цялата седмица имаше висока температура. Освен това му е много трудно да се изправи с този счупен глезен. Невъзможно му е да слезе по стълбата — обясни търпеливо сър Джеръми. — Нали знаеш колко ми е трудно да ходя, когато имам пристъп. Едва вчера...

— Татко, какво си чул в Лондон за съпруга на Реа? Цял ден си блъскам главата, но не мога да си спомня. — Каролайн въздъхна, защото слухът беше наистина ужасен. — Естествено, беше нещо свързано с миналото му — обясни тя и хвърли многозначителен поглед към Реа. — Смятам, че ти е разказал защо преди петнадесет години е напуснал презглава Англия. Сигурна съм, че нямате тайни един от друг, нали? — опита се тя да подразни приятелката си.

Лорд Ричард Рейнтън, единственият брат на Мери и Сабрина, вдигна очи от книгата си, изгледа Каролайн над рамката на очилата си и каза:

— Само досадникът разкрива всичко. Би трябвало да запомниш това. Някой ден ще ти бъде от полза — посъветва я той, но Каролайн вече беше насочила недоволния си поглед към братята Флетчър и седналия до тях Франсис Доминик, които избухнаха в луд смях при забележката на вуйчо си и забравиха за момент играта на карти. Вуйчо Ричард имаше готов цитат за всяка ситуация.

— О, намирам, че е досадно да си прекалено умен и непрекъснато да препоръчваш на хората какво ли не — изхленчи Каролайн, която не понасяше да ѝ се присмиват, особено когато не разбираше къде е шегата. — Както и да е, вече казах, че... — опита се да продължи тя, но бе прекъсната от нов взрив смях. Дори баща ѝ се смееше, както установи с раздражение тя.

— Вуйчо Ричард — промълви тихо Реа, — ужасен си. Не бива да се шегуваш с човек, който няма да те разбере и след хиляда години.

— Знам — отговори той, — но тя непрекъснато ме дразни. Освен това ти не се защитаващ. Нека вуйчо ти помогне поне малко. — Той се ухили като малко момче и изгледа с любов племенницата си. Реа държеше на коленете си първородната му дъщеря Доун и си играеше с нея. — Разкажи ми пак за моряка от „Морския дракон“, който е познавал дядо ни. Колко изненади ни поднася животът. Открай време ми се иска да запиша по какви пътища вървят определени народи, семейства и личности, за да разкрия причините и следствията. Едното определя другото — обясни Ричард Верик и зелените му очи блеснаха. — Не намиращ ли, че това е много интересно?

Реа се усмихна. Вуйчо ѝ Ричард беше толкова мил. Той беше на годините на Робин, когато Сабрина се омъжи и го взе със себе си в Кемъри. Отдавна си беше книжен червей, както казваше майка ѝ, и беше късоглед. Понякога се оттегляше напълно в своя собствен свят. Въпреки това не беше еснаф и винаги забавляваше с удоволствие племенниците и племенничките си. Реа го възприемаше като по-голям брат. Тъй като беше много близък със семейството, дълго време остана заклет ерген, докато един ден срещна Сара Парджетър, подопечна на съпруга на Мери, генерал Терънс Флетчър. Ричард Верик се влюби в младата жена, която дори не смееше да помисли, че ще се хареса на изискания джентълмен. Той беше богат маркиз, не само сродник на влиятелния дук, но и собственик на значителни имоти, между които и дворец във високите планини на Шотландия.

Реа погледна детето в скута си. Чувството беше прекрасно. Скоро, много скоро тя щеше да усети до гърдите си топлината на собственото си бебе.

— О, разбира се! Най-после се сетих! — извика внезапно Каролайн. Тя се огледа с надеждата, че е завоювала вниманието на слушателите си, но никой не я удостои дори с поглед. — Мъжът на Реа Клер е бил обвинен в убийство! — извика тя. Най-после остана доволна, защото всички смаяно вдигнаха очи. — Реа Клер, виждам, че си изненадана. Нима това означава, че Данте Лейтън не ти е разказал за обвинението в бруталното убийство на едно младо момиче?

— Боже господи — промърмори граф Рендейл. Дори не беше предполагал такова нещо. — Истина ли е?

Бузите на Реа пламнаха. В стаята се възцари смутено мълчание. Младата жена истински се зарадва, че поне родителите ѝ, леля Мери и чичо Терънс не са тук, защото нямаше отговор на въпроса.

— Възможно ли е да си се омъжила за убиец? О, скъпа, но това е ужасно! Сигурно се страхуваш до смърт да останеш сама с него. Той може да е толкова избухлив, че да повтори деянието си, не е ли така?

Лицемерното съчувствие на Каролайн беше направо непоносимо. Реа осъзна това, като забеляза самодоволния израз в очите ѝ.

— О... — продължи Каролайн — това може би е било преднамерено убийство. Той сигурно замисля ново с надеждата да се добере до наследството ти.

— Каролайн! Този път отиде твърде далеч! Срамувам се от теб — укори я рязко сър Джеръми и лицето му пламна. — Моля те, Реа Клер, приеми моите извинения от името на дъщеря ми. Тя просто не знае какво говори.

— О, татко! — изхленчи Каролайн. — Все пак ти ми разказа тази история, нали? — Този път обаче нямаше надежда да го спечели с ласкателствата си.

Братята Флетчър захвърлиха картите и се събраха зад дивана, на който неподвижни и замислени седяха Реа и Ричард Верик. Дори доволното бърбене на бебето замлъкна.

Когато Каролайн Уинтърс погледна студените лица на присъстващите, които не откъсваха очи от нея, тя обидено промърмори:

— Не знам защо ме зяпате така. Не мен обвиняват в убийство, нали?

— Не, но ти разпространи клюка, за която не знаеш нищо, и то с намерението да нараниш приятелката си — отговори Ричард Верик и гласът му прозвуча необичайно раздражено. Всички го изгледаха учудено, защото той беше постоянен пример за сдържаност и учтивост. — Слуховете лесно се разпространяват, но се понасят болезнено и е трудно да бъдат опровергани. Никой слух не заглъхва завинаги, когато много хора говорят за това...

— О, ти с твоите проклети цитати и проклетата ти червена коса! — прекъсна го ядно Каролайн. Стърчащите му червени къдрици отдавна я нервираха. Ако не бяха те, нямаше да има нищо против да стане следващата маркиза Рейнтън, но просто не можеше да си представи, че е омъжена за червенокос и живее в мухлясал стар замък в Шотландия.

— Каролайн! Извини се веднага! Поведението ти е непроситимо! — изкрещя сър Джеръми.

— А той как се осмелява да ми говори с такъв тон? — попита ядосано Каролайн и бузите ѝ се надуха от гняв.

— Трябваше да имам малко повече ум и да те възпитам другояче, госпожице! — отговори ядно сър Джеръми. Той скочи от стола си, сякаш имаше намерение да навакса пропуснатото.

— О! — проплака Каролайн, тресна на масата полупразната си чиния и изскочи от стаята.

Сър Джеръми беше твърде засегнат, за да остане. Той се извини учтиво и закуцука към вратата. Дори граф Рендейл, макар че умираше от любопитство да узнае повече за скандалното поведение на маркиз Джакоби, реши, че е най-добре да се оттегли. Разигра обичайните си изискани поклони и напусна стаята.

Франсис Доминик се изненада от съобразителността му. Той заобиколи дивана и коленичи пред сестра си, която продължаваше да стои неподвижно.

— Това беше неприятна изненада за теб, нали? — прошепна съчувствено той и я погледна с разбиране. — Съжалявам. Понякога ми се иска да удуша Каролайн.

После погледна с усмивка към едва удържания се Джеймс Флетчър и прибави:

— Само че не смея да го направя. И се надявам, че не си взел насериозно думите ми, Джеймс. — Гласът му звучеше предупредително. Не подозираше колко прилича на дука в този миг. Франсис искаше на всяка цена да предотврати ново нещастие; едно беше повече от достатъчно и то едва не струва живота на Данте Лейтън.

— Ще го държим под око — изръмжа Ейвън Флетчър и умело избягна добре прицеления удар с лакът, който му бе отправен от разгорещения му брат. Защото въпреки наказанията, които Джеймс бе получил и от дука, и от баща си генерала, той нямаше да прости.

— Няма да ѝ направя нищо. И на него няма — обеща Джеймс. — Честна дума, Реа. Нали ми вярваш? — попита с нарастваща загриженост той, защото не можеше да понесе студенината ѝ. Повече от безмилостното наказание го бе засегнало неодобрението ѝ.

— Джеймс, вече не те обвинявам. Знам, че само се опитваше да ми помогнеш. Сигурна съм, че никога вече няма да предприемеш нещо толкова осъдително — увери го за стотен път Реа и се обърна към Франсис: — Наистина бях шокирана — призна тихо тя. — Но само защото не бях очаквала да чуя такова нещо за Данте. От само себе си се разбира, че не вярвам нито дума и се надявам, че никой в Кемъри няма да повярва. — Реа трепереше с цялото си тяло, гласът ѝ пресекваше.

— Най-добре попитай Данте — посъветва я Ричард. После погледна Франсис и си каза, че през последната година момчето видимо е съзряло. — Трябва да чуеш неговото обяснение — прибави той.

— Знам и точно това ще направя. Странно е как... Данте отдавна ме предупреди, че до ушите ми могат да стигнат ужасни слухове за миналото му, и поиска да му обещае, че първо ще отида при него и ще го изслушам. — Реа си припомни настойчивостта му.

— Значи го е очаквал? — промърмори смаяно Франсис. Той самият не беше чул нищо лошо и дори бе започнал да се възхищава от този Данте Лейтън, имал смелостта да напусне семейството и родината си, за да води живот, изпълнен с приключения. А след всичко, което бе узнал, беше сигурен, че Данте Лейтън наистина обича Реа и се отнася добре с нея.

Реа нежно целуна червените къдрици на бебето и го положи в протегнатите ръце на Ричард.

— Сега ли ще говориш с него? — попита Франсис.

— Да, но за да си спокоен, бих могла да взема със себе си някой от пазачите, в случай, че Данте възнамерява да ме нападне — отговори с необичайно остър глас сестра му.

— Не исках да кажа това, Реа, наистина не — извини се веднага Франсис.

Реа затвори за миг очи, после опрощавачо се усмихна.

— И аз съжалявам. — Тя въздъхна. — Не знам какво ми става в последно време. Понякога съм ужасно раздразнителна. Моля те, прости ми, Франсис.

— Винаги, нали знаеш — увери я той. Но когато тя напусна стаята, лицето му помръкна. Не можеше да разбере защо любовта прави човека нещастен.

Пред прозореца на голямата галерия една светкавица разкъса черното небе и внезапната ярка светлина огря самотната фигура, застанала неподвижна пред една от големите картини на стената. Облян от трепкащата светлина на стенната лампа, мъжът на портрета изглеждаше наистина средновековен. Червеното беше венецианско, жълтото искреше като антично злато, зеленото беше тъмно като ловни одежди, а синьото приличаше на диво грозде.

Данте Лейтън се взираше в образа на прадядото и се питаше какъв ли е бил в действителност. Очите му бяха черни като гарваново перо, косите също; къдриците обграждаха дръзко лице. Устните бяха оформени в лека усмивка, докато очите гледаха студено и пренебрежително, почти сърдито.

Значи това беше прадядото от семейство Доминик, който толкова възхищаваше Реа. Облеклото му беше на благородник. Ръката, украсена с бижута, стискаше чифт ръкавици с маншети, а другата почиваше върху богато украсената дръжка на меч. Всъщност изобщо не приличаше на пират.

Проехтя оглушителен гръм, следван от нова светкавица. Ревът му разтърси помещението. Кристалните свещници зазвъняха мелодично.

Още една гръмотевица отекна в галерията, после срещу прозорците плисна дъжд и от облаците сякаш потече сребърно море.

Данте погледна още веднъж картината и закуцука към стола с висока облегалка, поставен до стената. Вече се беше научил да прехвърля тежестта си върху бастуна, издялан от Кърби.

Той го остави до облицованата стена и се разположи удобно на стола. После обходи с поглед затъмнената галерия, питайки се колко ли пъти Реа е минавала оттук и си е мечтала за дръзкия прадыдо, без дори да помисли, че един ден ще стане съпруга на пират.

Данте Лейтън, бившият капитан на „Морския дракон“, разтегна лице в усмивка. Все пак бе успял да проникне през железните врати на Кемъри. Припомни си първата и засега последна среща с дука под този покрив. Високомерният Люсиен Доминик му се беше извинил и го бе уверил, че подобна случка няма да се повтори. После, за голяма изненада на Данте, дукът бе въвел в стаята му две смирени, уплашени момчета. По-голямото веднага му бе направило впечатление. Червена коса, лице не по-малко червено, несигурен глас, с който промърмори някакво извинение. Но когато погледна във виолетовите очи на Робин Доминик, Данте направо се смая. Имаше нещо толкова познато в момчето с къдрава черна коса и най-вече в очите му. Естествено, очите бяха същите като на Реа Клер, но все пак... Имаше още нещо в това момче, което се бе извинило със скована гордост и упоритост.

Извинения бяха поднесени и на Хюстън Кърби, и на Кони Брейди, за чието присъствие бе настоял дукът. Ала Данте не пропусна да отбележи враждебните погледи, които си размениха момчетата, и разбра, че разпрата между двамата още не е приключила.

С въздишка мъжът протегна крака си и прокле раната, която го държеше далеч от останалите и го караше да се чувства изолиран. Е, сега вече можеше да се подпира на патерицата и това щеше да се промени.

В този миг прозвуча рязко тракане на токчета. Стъпките бързо се приближаваха. Данте се скри в сянката и тихо зачака да види кой ще влезе. Ръката му стисна широкия край на патерицата, защото нямаше друго оръжие.

Беше безпомощен, в случай, че някой се опиташе да освободи семейство Доминик от натрапника. Ала внезапно разбра, че насреща

му идва жена. Шумоленето на полите ѝ нямаше как да не бъде чуто. В следващия миг нежна фигура спря пред портрета на стария пират.

— Все още ли се възхищаваш от него, Реа? — попита тихо Данте.

Младата жена уплашено изпищя и вдигна очи, сякаш меките, изкусителни думи бяха произнесени от мъжа на картината.

— Реа! — Данте с усилие се изправи и едва успя да я улови. — Съжалявам, мила, не исках да те уплаша. — Той я притисна в прегръдките си и тялото ѝ странно натежа в ръцете му.

Рea се взираше като безпаметна в тъмното лице на мъжа си. Светкавица проряза небето и в неестествената ѝ светлина Данте забеляза, че очите ѝ са разширени от уплаха. За последен път бе видял този израз на борда на „Морския дракон“, когато двамата за първи път се изправиха един срещу друг.

— Какво има, Реа? Не ме ли познаваш? — Но страхът в очите ѝ не изчезна.

Данте стреснато огледа бледото ѝ лице.

— Реа! Погледни ме! — заповяда той и меко я раздруска.

— Данте — прошепна тя и се извърна, — уплаши ме. Не очаквах да те намеря в галерията. Бях сигурна, че си в леглото. Как стигна дотук? — попита тя и Данте усети треперенето ѝ. — В продължение на един ужасен миг помислих... — започна тя, после поклати глава и затвори очи.

— Помисли, че те е заговорил пиратът от портрета! Това ли те уплаши? О, Реа, понякога се държиш като дете. — Данте нежно целуна челото ѝ и помилва закръглените ѝ гърди. — Сърцето ти ще се пръсне. Ела и седни.

Ала Реа се отдръпна. Невъзможно беше да се каже дали Данте или тя самата бяха повече изненадани от отказа ѝ.

Втора светкавица огря лицата им и Реа преглътна, за да скрие страха си.

— Значи не представата, че те е заговорил старият пират, а аз съм те изплашил. — Данте я стисна за раменете с такава сила, че тя едва не изпищя. — Погледни ме, Реа! Господи, нима те уплаших до смърт? — Гласът му предрезгавя от гняв, може би и от страх.

— Не, Данте, не беше така — възпротиви се тя, останала без дъх и се опита да успокои лудото биене на сърцето си. — Просто мислите

ми бяха другаде. А когато спрях пред портрета и се опитах да се овладея, не очаквах да чуя гласа ти. Мислех, че ще те намеря в леглото.

— Май точно там е проблемът — промърмори Данте повече на себе си, защото беше минал почти месец, откакто се бяха любили за последен път. — За какво мислеше? Със сигурност не за мен, защото тогава нямаше да се уплашиш така. Или все пак мислеше за мен, малко райско цвете? — Гласът му прозвуча меко и може би тъкмо поради това саркастично.

Мълчанието на Реа я издаде.

— Някой ти е разказал нещо за мен, нали? Да не съм бил твърде груб с Роули, когато се опита да ме налее отново с онова ужасно питие? — попита настойчиво Данте.

— Не, Данте, само че... — започна Реа, ала думите замряха на устните ѝ и тя отвърна очи.

— Каквото и да е, най-добре е да поговорим.

Реа се огледа в тъмната галерия. Тук беше толкова тихо. Само в далечината трополеше гръмотевица. Бурята отминаваше към хълмовете.

— Реа, няма да те пусна, преди да съм научил истинската причина за уплахата ти.

— Бурите открай време ме плашат — опита се да излъже тя, но знаеше, че Данте няма да я остави.

— Спомням си как се криеше, когато „Морския дракон“ попадаше в буря. Но днес не можах да те успокоя. Защо, Реа?

— Защото един човек те обвини в убийство — призна откровено тя.

Данте въздъхна.

— И ти повярва на тази личност?

Реа сложи ръка върху бедрото му и почувства напрегнатия мускул под меката кожа на панталона.

— Не — отговори просто тя.

Данте я погледна в мрака.

— Надявах се да ти го спестя. Не искам да знаеш цялата мръсна история. Но направих грешка. По-добре да ти бях казал сам. Какво си чула?

— Че си бил обвинен в убийството на младо момиче.

— Заподозрян, не обвинен. Нямах никакви доказателства срещу мен. В същото време някои обстоятелства ме уличаваха. Ако ме бяха осъдили според тях, на бесилката щеше да увисне невинен. Защото не съм извършил убийство. Да, бях виновен, че имам лошо име и предизвиквам неприятности и скандали. И те уверявам, че не се гордея с това. Но повярвай ми, Реа, не съм убил малката Лети Шелби!

Въпреки тъмнината Реа забеляза умолителния му поглед.

— Кое беше това момиче? — попита тя.

— От Мерли. Баща ѝ беше управител на Мердрако. По някое време открих, че ме мами, и го изхвърлих. Задачата му беше да купува добитък и да го продава, да се грижи за животните и храната им, да управлява имотите и да се оправя с арендаторите. За нещастие той вписваше в книгите ниски доходи и скриваше остатъка в джоба си. Най-много ме отвращаваше бруталността му спрямо арендаторите. Казваше се Джак Шелби и беше подъл и коварен тип. За съжаление го уволних твърде късно. По това време в Мердрако работеше и дъщеря му Лети. Когато я видях за първи път, тъкмо почистваше камината от саждите и пепелта. Даже с омазаното си лице ми се видя прекрасна. Тази жена излъчваше естествено привличане. Знаеше как да улавя погледите на мъжете, движеше изкусително хълбоците си. Да прелъсти някой мъж за нея беше също така естествено като дишането. Отлично знаеше как да приложи дарбите си, за да получи онова, което иска. Бях млад и глупав и със сигурност не бях единственият мъж, който имаше връзка с нея. Но бях единственият, на когото открадна часовник. Точно около този часовник бяха склучени пръстите ѝ, когато я намериха убитата.

— Какво стана?

— Сигурно е отишла в тресавището, за да се срещне с някой любовник. Мястото е усамотено, отдалечено и скрито, и със сигурност е подходящо за двама влюбени. Само че срещата завърши със смърт. Удариха са, после са я удушили.

— И твоят часовник е бил в ръката ѝ? Но това не е достатъчно основание да те заподозрат в убийство, особено ако онова, което ми разказа за нея, е вярно. Защо не заподозряха и другите мъже?

— Защото в деня, преди да умре, тя се похвалила пред всички с любовника си джентълмен и с това, че ще ѝ даде всичко, което желае сърцето ѝ. Казала, че ѝ е обещал голяма къща в Лондон и всякакви

рокли и бижута. Никога дотогава не се беше държала така недискретно, защото макар хората от селото да знаеха, че не се търкаля в сеното с младите селяни, дотогава никой не я беше чувал да говори за благородник. Смятам, че не е могла да устои на изкушението малко да се поизфука. Тя твърдеше, че е едно от малкото умни момичета в Мерли и знае как да постигне нещо в живота си. Искаше да стане лейди и да си отмъсти на всички, които не ѝ вярваха. Беше разказала и на баща си за джентълмена и тъй като веднъж ме видя с нея, той веднага сметна, че става дума за мен. И без това таеше злоба към господаря на Мердрако. Веднага ме обяви за убиец. Имах лоша слава и бях един от малкото заможни благородници в околността, така че подозрението падна върху мен.

— Нямах ли алиби? — попита Реа. — Къде беше, когато са я убили?

— Бях с една жена.

— Не разбирам. Защо не каза на властите, че си бил при нея?

— Защото тя беше почтена жена. Не можех да лепна такова петно върху името ѝ, за да спася моето. А то и без това отдавна беше омърсено.

Рea замълча, защото проумя какво искаше да каже Данте. Накрая промълви:

— Значи си имал връзка и с двете — с Лети и с другата жена?

Смехът на Данте прозвуча дрезгаво.

— И с още няколко. Нали ти казах, славата ми беше ужасна. Но когато се запознах с другата жена, загубих интерес към Лети. Странно, но това не ѝ направи никакво впечатление. Тайнственият любовник заемаше всичките ѝ мисли.

— Обичаше ли другата жена?

— Тогавa вярвах в това — усмихна се горчиво Данте.

— А тя обичаше ли те?

— Така мислех.

— И не каза нищо за това, че си бил с нея? Допусна да те обвинят в убийство, макар да знаеше, че си невинен? — попита настойчиво Реа и в сърцето ѝ се надигна същата онази горчива ярост, която на времето бе измъчвала и Данте.

— Не можех да я помоля да го стори. Освен това, нямаше доказателства и не ме заплашваше нищо — опита се да защити

безсърдечието на жената Данте. — Бяхме млади, Реа. По онова време тя беше на твоята възраст. Рискувахме всичко, за да бъдем заедно. Ако ни бяха открили, щяхме да нараним много хора. Ти си несправедлива към нея. Тя искаше да даде показания, но някои събития предотвратиха това. А после вече нямаше значение.

— Искаше ли да се ожениш за нея?

— Да. Предложих ѝ и тя се съгласи.

— Тогава името ѝ нямаше да пострада. Можеше спокойно да признае, че си бил с нея.

— Реа — промълви нежно Данте, — аз прекарах нощта при нея. Бяхме любовна двойка.

Реа не можа да каже нищо.

— Горещо-долу по същото време целият ми свят рухна. Скоро след това грозно събитие загина мама. Сигурен съм, че смъртта ѝ е свързана с потресаващото откритие, че имотите на Мердрако вече не са моя собственост. Говоря за онези, които не принадлежат към титлата и които не бях натоварил с ипотека, доверявайки се на джентълменската дума. Онзи човек ме бе уверил, че мога да върна парите, когато имам възможност. Затова заех от него значителна сума и покрих дълговете си. Този мъж беше мой настойник. Той направи няколко неуспешни сделки с наследството ми. Това и екстравагантностите, които си позволявах, ме оставиха без средства — само с къщата. Сам си бях виновен, че изгубих земята си. Не биваше да се доверявам на онзи човек.

— Не е редно да хвърляш цялата вина върху себе си. Ти си бил млад и си вярвал на настойника си, това е разбираемо. Не можеш да носиш отговорност за измяната на друг.

— Дори ако годеницата ми беше свидетелствала в моя полза, вече не можех да се оженя за нея. Бях останал без пари. Не можех да поискам това от нея. Как щяхме да живеем в мизерия...

— Намирам, че си твърде снизходителен към тази жена, Данте. Заради нея са те заподозрели в убийство. А когато си имал нужда от нейната любов, тя ти е обърнала гръб. Оставила те е сам — възмути се Реа.

— Ти я съдиш твърде строго, любов моя — отговори тихо Данте. — Тя беше съвсем млада. Беше възпитана с очакването, че ще води

охолен живот. Не можех да поискам от нея да се откаже от всичко заради мен.

— За твоята любов съм готова да се лиша от всичко — прошепна Реа.

— Не и за младежа, който бях тогава — възрази Данте. Като усети топлината на тялото ѝ до своето, настроението му веднага се подобри. — Ако ти беше моята любима, изобщо нямаше да те попитам ще дойдеш ли с мен или не. Вероятно просто щях да те грабна и двамата да изчезнем в нощта, а останалият свят да върви по дяволите — прошепна той, прегърна я и сля устни с нейните.

Реа отговори на целувката с цялата си любов.

— Благодаря, че ми повярва — прошепна до меките ѝ устни Данте.

— Казах ти, че никога не бива да се тревожиш за това — напомни му Реа. Дишането ѝ се ускори, този път от възбуда, не от страх.

— Колкото по-ценно е нещо, толкова повече човек се опитва да го пази. Страх го е да не го загуби — усмихна се Данте.

Реа доволно се сгуши до рамото му. Тя се загледа в светлинките, които се носеха в бурното небе, и замислено проговори:

— Все още не разбирам едно.

— И кое е то? — Мислите на Данте отдавна бяха другаде. Беше минало много време, откакто бе държал жена си в обятията си и този разговор лека-полека започваше да му омръзва.

— Невъзможно е всички да са знаели, че си останал без средства, след като самият ти си узнал това току-що. Много странно, как онази жена е разбрала това точно в момента, когато е могла да свали от теб обвиненията в убийство.

Данте се усмихна признаващо.

— Дядо ѝ, който я възпитаваше след смъртта на родителите ѝ, беше приятел на нашето семейство. Настоятникът ми го осведоми за финансовото ми положение.

— Твоят настоятник е играл голяма роля в живота ти — промълви Реа. — Ти си имал безгранично доверие в него. Даже си му предоставил управлението на земите си. И тъй като си му вярвал, си признал пред него дори любовта си към онази жена. Когато са те обвинили в убийство, също си отишъл при него, нали? Обвинението е

паснало чудесно в плана му. Когато е узнал за алибито ти, е трябвало да се подсигури, че фактите никога няма да излязат на бял свят. Така че е разпространил новината за обедняването ти. Отнел ти е алибито.

— Ти ме смайваш, Реа. Винаги съм вярвал, че в сърцето ти няма място за подозрения. Но си права: аз се доверих на настойника си.

— Но защо толкова е искал да те унищожи, Данте?

— Защото мразеше името Лейтън — въздъхна мъжът. — Мразеше Мердрако и всичко, което олицетворяваше това име. Ревнуваше и завиждаше, и то заради нещо, станало преди много години. С течение на времето недоволството му се превърна в омраза. Затова реши да унищожи Мердрако, като през цялото време мамеше мама и мен. Тя ме предупреждаваше да се пазя от него, но аз... — В гласа му се усещаха съжаление и горчивина, нараснали през дългите години, в които желанието му за отмъщение бе останало неосъществено.

— Как стана така, че му имаше пълно доверие?

— Той беше много умен. Представяше се за мой приятел. Винаги изглеждаше любезен и добродушен, правеше се, че се грижи за мен. А когато ме заподозряха в убийство, изигра ролята на измамения приятел. Той е уважаван джентълмен в провинциалното общество. Но това беше вчера, мила моя, а аз предпочитам да се заема с настоящето. Ти си при мен след толкова време и...

Реа отстъпи крачка назад и го погледна право в очите.

— Данте, настойникът ти жив ли е?

Данте не отговори.

— Къде е сега той?

— Скоро ще се озове в ада. Засега живее в Улфингулд Аби. Ако иска да обиколи земите си, трябва да язди по пътя, който минава покрай тресавищата. Щом стигне Мъруест Крос, където се пресичат пътищата на север и на юг, не може да не погледне към кулите на Мердрако, които гордо се издигат към небето. Тогава си спомня за мен, Реа, и знае, че аз съм някъде в морето и чакам деня, когато ще го пратя в гроба.

ГЛАВА ДЕСЕТА

За Данте Лейтън не беше особена изненада, когато получи властна покана да се яви пред дукеса Кемъри. Тази среща предстоеше отдавна и Данте имаше чувството, че търпението на дукесата по отношение на него постепенно се изчерпва. Особено като се имаха предвид последните новости, достигнали до ушите ѝ.

— Постарайте се да проявите максимална любезност — предупреди го Хюстън Кърби. Той измери капитана със загрижен поглед, вдигна вежди и изчетка няколко котешки косъма от раменете на тъмносиния му жакет.

— Е, Кърби, аз винаги съм любезен и дипломатичен.

— Когато искате, да. Но медените слова няма да направят впечатление на дукесата, както и да се стараете — отговори намусено Кърби. — Тя е умна и има остро око. Всъщност вие сам ще го проумееете, когато застанете пред нея. — Дребният стюард го измери с критичен поглед отгоре до долу. — Е, сигурно ще се справите — промърмори най-сетне той.

Кестенявите къдрици на капитана бяха строго опънати назад и привързани със скромна панделка. Блестящобяла, грижливо завързана кърпа на врата създаваше ярък контраст с обветреното и загоряло от слънцето лице, което беше гладко избръснато и леко ухаеше. Бежовият панталон до коленете нямаше нито една гънчица.

— Е, смятам, че изглеждате прилично — позволи си двусмислен комплимент Кърби.

— Благодаря ти. Сега мога спокойно да се представя пред критичните очи на дукеса Кемъри — ухили се подигравателно Данте. Ала под видимата безгрижност се криеше дълбока тревога. Кой знае, може би не всичко щеше да мине добре и разговорът щеше да има катастрофални последици за брака му с Реа. И без това малката му жена се тревожеше, че баща ѝ продължаваше да се държи хладно и недружелюбно с Данте. Ако и майка ѝ се присъединеше към него, младата лейди щеше да изгуби целия си кураж.

— Ей, не забравяйте подаръка за Нейна Светлост — извика Кърби, когато Данте закуцука към вратата. — Струва ми се много странно да подарите такова нещо на дукесата, ако ме питате. — Кърби подаде на Данте малко пакетче. Дребният стюард смяташе, че букет цветя или дори кутийка за бижута са много по-подходящ подарък, но нямаше смисъл да разубеждава господаря си.

— Не те питам, Кърби — отговори с дяволската си усмивка капитанът.

Кърби му отвори вратата и загледа как господарят му куцука с патерица в едната ръка и странния подарък подмишница. Един лакей с ливрея в синьо и златно и дебело напудрена перука отстъпи почтително настрана и отвори двойната врата към частните покои на дукеса Кемъри.

— Лорд Данте Джакоби, Ваша Светлост — обяви той с толкова сериозен глас, че Данте спря за момент, готов да види на лицето му маската на палача, а в ръцете му секира, готова да се стовари върху главата на натрапника.

Все пак Данте влезе, но отново спря изненадан насред пъстрия килим. Можеше да се закълне, че е чул птича песен. Ала дърветата пред високите прозорци бяха голи. От друга страна, тази стая правеше такова впечатление, сякаш зимата нямаше достъп до нея. Белите плетени покривки и златните украси и релефи по стените създаваха светла, въздушна атмосфера. Слънчевите лъчи се отразяваха в кристалните, украсени с перли полилеи. От едната страна на голямата камина бяха подредени няколко кресла, тапицирани с дамска на нежни лилави цветя, а срещу тях имаше диван, покрит със синя китайска коприна.

Стаята изглеждаше пуста. Все пак странното цвърчене продължаваше. Данте беше готов да си тръгне, когато забеляза някакво движение на перваза на един от прозорците.

Когато видя седналата там жена, той загуби ума и дума. Стоеше пред оживял спомен от миналото.

Прекрасно видение в рокля от бледозелен сатен, с дантели по деколтето и ръкавите. Гъстата черна коса беше подредена в скромна прическа. Само няколко меки къдрици се спускаха към раменете с цвят на слонова кост. Данте Лейтън смаяно примигна. Имаше чувството, че всичко това е само жесток сън, и всеки момент очакваше да се събуди в

легло си и да разбере, че видението е изчезнало. Когато отново погледна към прозореца, жената все още седеше на перваза. Сега Данте забеляза, че отстрани са седнали две руси деца, които слушаха с омаяни личица песента на миниатюрна латерна, чиято ръчка въртеше дукесата.

От време на време децата поглеждаха към майка си и казваха нещо, което я караше да се засмее и да продължи с въртенето на ръчката, за да не заглъхне мелодията.

Внезапно латерната спря. Бърз поглед на виолетовите очи привлече Данте като магнит. Жената се усмихна.

— Простете, лорд Джакоби, че не ви посрещнах, както подобава още с влизането ви — проговори тя с тих, гърлен глас.

Ако Данте беше на себе си, щеше да проумее, че докато стоеше неподвижен в средата на стаята, ѝ бе дал възможност да го разгледа подробно.

— Лорд Джакоби? Не ви ли е добре? Имате вид, сякаш сте видели призрак — продължи дукесата, без да подозира колко на място е забележката ѝ.

Защото Сабрина Доминик, дукеса Кемъри и майка на Реа Клер, беше жената, която Данте бе видял в Лондон преди повече от двадесет години и която бе завладяла сърцето му.

— Моля, седнете — каза с нарастваща тревога дукесата, когато зет ѝ не помръдна и продължи да се взира втренчено в нея. Караше я да се чувства неловко.

Отведнъж Данте Лейтън избухна в смях. Отначало тих, после все по-висок — дълбок гърлен смях, който разкриваше неопитомената същност на човек, предпочитайщ да рискува всичко, вместо малодушно да се предаде в ръцете на съдбата, решил сам да изкове щастието си, да бъде господар на живота и бъдещето си. Дукесата прегърна децата си през раменете и го изгледа слисано. Но малките не се уплашиха, те дори харесаха едрият мъж, подпрян на патерицата си. Детският им смях се примеси с този на Данте.

Дукесата го изгледа скептично, питайки се дали пък не е загубил ума си. Понечи да повика някого на помощ, когато смехът на Данте замлъкна. Той усети неудобството на дукесата и въпреки патерицата, на която трябваше да се подпре, успя да се поклони с достойнство.

— Моля за прошка, Ваша Светлост — каза най-последно той. — Видът ви напълно ме обърка.

— Така ли? — отговори хладно дукесата. — Е, узнах от собствен опит, че при първата среща с непознат реакциите на хората са най-различни. Макар че никой досега не се е смял открито в лицето ми. — Тя вирна брадичка и го изгледа отвисоко.

Ако Хюстън Кърби бе станал свидетел на тези първи мигове от срещата им, той би предпочел да види капитана си да се люлее на нока на „Морския дракон“, защото Данте бе направил именно това, от което настойчиво го предпазваше дребният стюард.

— Моля ви да приемете дълбокото ми съжаление и искрените ми извинения, Ваша Светлост. Нямах намерение да ви обидя — проговори Данте с най-любезната си усмивка.

Дори за дукеса Кемъри беше трудно да не се зарази от дяволския чар на капитана на „Морския дракон“.

— Тогава очевидно няма да имате нищо против, ако поискам обяснение — отговори с измамна мекота тя, макар че очите ѝ го гледаха със студен гняв.

— Смаян съм, че никак не сте се променили през всичките тези двадесет години, Ваша Светлост. Ако изобщо това е възможно, то сте станала дори още по-красива. — Данте направи крачка към нея.

Откритият му отговор обърка напълно Сабрина, защото искреният комплимент беше последното, което бе очаквала.

— Простете, лорд Джакоби, но се боя, че не си спомням кога сме се срещали — отвърна учтиво тя. После отново измери с настойчив поглед зетя си, опитвайки се да отгатне къде го е виждала преди.

— Тогава бях младеж. Когато ви видях, току-що бях навършил шестнадесет години. Вие разговаряхте с няколко изискани господа, а аз стоях в другия край на салона и ви наблюдавах. Все още помня как тогава си помислих, че никога не съм виждал толкова красива жена, макар че надали сте били по-възрастна от мен. Привличахте възхитените погледи на всички присъстващи мъже, но по лицето ви отгатнах, че не сте щастлива. Държахте се толкова гордо, с такова достойнство, готова да отблъснете всеки, който би се осмелил да ви докосне. Макар че повечето мъже биха дали цялото си състояние, за да го сторят.

— Необикновено — прошепна Сабрина и по лицето ѝ се изписа странен израз, когато си припомни първия си годеж. Действително това не беше щастливо време за нея.

— Аз се върнах в Девъншир — продължи Данте, — скоро след вечерта, когато ви видях за първи път. Никога не узнах името ви и не разбрах, че сте се омъжили за Люсиен Доминик. Когато следващата година се върнах в Лондон, никой не знаеше нищо за вас. Не ви видях повече. Естествено тогава прекарвах голяма част от времето си на игралните маси и със сигурност не посещавах изисканите домове, където можеше да се яви една лейди. След няколко години напуснах Англия. А сега ви виждам отново, Ваша Светлост, и научавам, че именно вие сте майката на Реа. Това е... — Данте невярващо поклати глава. — Не съм забравил лицето ви, нито тези невероятни виолетови очи. Сега разбирам защо Реа ми се стори странно позната още първия път, когато я видях. Това ме объркваше. — Той присви очи и се опита да сравни майката и дъщерята.

— Това беше много отдавна — промълви дукесата. — Въпреки това събудихте в паметта ми чувствата, които изпитвах тогава. — Тя говореше тихо и очите ѝ бяха приковани в устните, спечелили сърцето на дъщеря ѝ. Усмихна се и за първи път, откак Данте Лейтън беше влязъл в стаята, той се почувства добре дошъл. — Жалко, че тогава не сте намерили смелост да дойдете при мен и да ми кажете няколко думи. Мисля, че можехме да си поговорим. Боя се, че си приличаме. По онова време бих поздравила всеки добър приятел и бих го посрещнала с отворени обятия, защото имах едно-единствено желание: да се върна на сигурно място в стария Верик Хаус, родния ми дом в Съсекс. Както и направих скоро след това. После се омъжих за Люсиен и заживяхме в Кемъри. След раждането на Реа Клер предпочетохме да останем на село, без постоянните лондонски развлечения и преди всичко без безбройните светски задължения, с които изобилства градският живот.

Данте Лейтън помълча малко, после тихо призна:

— Да, съжалявам, че тогава не ви заговорих. — Имаше чувството, че тази жена му е приятелка от години.

— Кой е този? — попита едно от децата.

— Това е Данте Лейтън, лорд Джакоби. Той е съпруг на сестра ви Реа Клер. Кажете му добър ден, Андрю, Ардън.

Дукесата нежно помилва двете руси главици.

— Ти си смешен — каза Андрю на Данте и започна да хихика. Като видяха как мъжът куцука с патерицата си, близнаците избухнаха в смях.

— Подскачаш като заек — установи развеселено Ардън.

— А аз се обзалагам, че ти обичаш плодови тортички — отговори Данте и огледа с широка усмивка най-малките брат и сестра на Реа. Може би тяхното дете също щеше да има златната коса на Доминик.

— Откъде знаеш? — попита Ардън и очите ѝ се закръглиха от учудване.

— Винаги знам какво обичат малките момиченца — отговори сериозно Данте.

— А знаете ли какво обича Реа Клер, лорд Джакоби? — попита направо дукесата.

— Тя има цялата ми любов, Ваша Светлост — отговори просто Данте, защото знаеше, че няма да впечатли жената насреща си с описание на владенията си.

— Тя вероятно не иска нищо друго — усмихна се меко дукесата. — Моля, седнете. Имаме толкова неща за обсъждане. Бих желала да узная някои неща за вас, Данте Лейтън. — Тя помогна на близначетата да слязат от перваза на прозореца и ги остави да играят на килима. После сложи латерната далеч от любопитните малки ръце, разположи се на дивана и грижливо приглади роклята си.

Данте Лейтън затвори очи. Все още му беше трудно да повярва, че тази жена е майка на Реа. Ако някога се беше съмнявал в избора си, сега всички съмнения се изпариха окончателно. Кръгът на съдбата се затвори. Срещата му с Реа бе дело на съдбата. И нищо не беше в състояние да промени това.

— Моля, седнете, лорд Джакоби. Глезенът сигурно още ви боли. Ще поръчам да донесат бренди, а може би и едно шери за мен. Ала очаквам вие да сте този, който ще разказва — произнесе предупредително дукесата.

И Данте разбра, че Хюстън Кърби е бил прав — дукесата беше прекрасна жена и никак не беше глупава.

— Донесох ви малък подарък — каза просто той и ѝ подаде пакетчето.

Израз на изненада засенчи лицето на Сабрина Доминик, но тя прие грациозно подаръка.

— Благодаря ви. Но не беше нужно, макар да признавам, че обичам изненадите. — Когато му се усмихна, на лицето ѝ се появи трапчинка, същата като при Реа.

— Не е много ценно в сравнение с бижутата ви, Ваша Светлост, но не знаех какъв подарък бих могъл да направя на жена, която има всичко. Като се сетих какво ми е разказвала за вас Реа, сметнах, че тези морски дарове ще ви харесат — обясни Данте и нервно зачака реакцията на дукесата, припомнил си предупреждението на Кърби. Тя можеше всеки момент да му се изсмее в лицето.

Но Сабрина Доминик не беше обикновена жена и когато разви хартията, извади дървеното ковчеже и отвори капачето му, от устните ѝ се изтръгна радостно възклицание. На бял свят се явиха десетки редки миди, каквито никога преди това не бе виждала.

— Прекрасни са — въздъхна трогнато тя и събуди любопитството на близнаците, които веднага дотичаха.

— В Западна Индия такива миди не са нещо необикновено — обясни скромно Данте, макар че беше щастлив от реакцията ѝ.

— О, за мен не са обикновени, лорд Джакоби — възрази дукесата. — Тази например има цвета на изгрева, а с тази бих могла да среща разбърканите си коси. — Тя се засмя и вдигна високо кремавата мида с редки бодли.

— Това за ядене ли е? — попита Андрю и малкото му пръстче предпазливо докосна една мида с вид на сладкиш „Банбъри“.

— Боя се, че е малко суха — отговори Данте. Видя как дукесата избра една от мидите, извита, набраздена от дълбоки ивици и назъбена. — Сложете я до ухото си, Ваша Светлост, и ще чуете шума на морето.

Сабрина Доминик го послуша, макар че погледът ѝ изразяваше съмнение. Внезапно очите ѝ се разшириха от учудване и се закръглиха също като на децата ѝ, когато допря мидата и до техните уши.

— Много ви благодаря. Това е прекрасен подарък и аз ще го пазя грижливо. — Тя наклони глава, изгледа внимателно Данте и попита: — Що за човек сте вие, Данте Лейтън?

Този мъж бе пропилял цялото си наследство, бе покрил с позор името си, дори го бяха обвинили в убийство. Все пак беше намерил

сили да започне живота си отначало. Мъж, който бе намерил в сърцето си достатъчно съчувствие, за да спаси от смърт бездомна котка и да направи едно сираче свой законен възпитаник.

Данте смело отговори на погледа ѝ.

— Аз съм мъжът, за когото се ожени дъщеря ви и който ще я направи щастлива. Признавам, че в миналото съм вършил неща, с които не се гордея, но никога не бих злоупотребил с любовта на Реа, каквото и да ми струва това.

— Е, след като най-после се запознах с вас, мога да кажа, че разбирам любовта на дъщеря си — отбеляза дукесата. Този мъж беше чаровен като същински дявол. — Но сега седнете, моля ви, защото ще сметна, че имате треска. А в такъв случай ще се наложи да повикам Роули и вместо бренди ще ви поднесат специалното лекарство на мисис Тейлър. — Дукесата не можа да удържи усмивката си, когато мъжът, от когото се бояха всички в морето, побърза да изпълни желанието ѝ.

Точно в този момент в стаята влязоха Люсиен Доминик и Реа Клер. Когато видяха Данте и дукесата седнали един до друг, и двамата не можаха да сдържат учудването си. Но реакцията им беше различна.

— Мамо? Данте? — Реа не можеше да повярва на очите си.

— Ела при нас, скъпа, и седни. Тъкмо исках да предложа на Данте едно бренди — каза дукесата. От вниманието ѝ не убягна учудването на дука, когато нарече зетя си на малко име. — Люсиен? Ще се присъединиш ли към нас? — Погледът ѝ го предизвикваше да откаже поканата.

Люсиен Доминик вдигна рамене и приседна на дивана до жена си. Реа се настани в креслото до Данте.

— Приятен ли беше разговорът ви? — Младата жена все още беше напрегната. Защото ако Данте и майка ѝ не намереха общ език, това щеше да означава край на света. Мястото ѝ сега беше до съпруга ѝ. Лоялността ѝ принадлежеше само на него.

— Така беше, миличка — отговори дукесата и Реа тихо въздъхна. — Чух за някои смели постъпки на съпруга ти. Разказваше възхитително. Нали знаеш колко харесвам приключенията и мъжката дързост — прибави с усмивка тя и изгледа смаяната физиономия на Данте. — Но тъй като съм почтена жена, никога не съм участвала в неприлични дела.

— Колко жалко, че не си дала свобода на предпочитанията си, Рина — подхвърли Люсиен Доминик. Той напълни чашата на зет си, после наля и на себе си. Имаше нужда от нещо по-силно, за да започне учтив разговор с мъжа, когото само преди седмици искаше да убие. — Мога да си представя, че ще проявиш завидно умение в престъпването на законите.

— Моля те, Люсиен — засмя се нервно дукесата. Трябваше да си държи езика зад зъбите, защото достатъчно го беше раздразнила. Мъжът ѝ нямаше настроение за шеги и това пролича по недоволната физиономия, с която се взираше в брендито си.

— Мама и татко непрекъснато се шегуват един с друг — обясни Реа. — И никой от нас не е узнал причината.

— Какво толкова е привлякло вниманието на малките? — учуди се дукът. Децата седяха на килима и бяха необичайно тихи.

— Един дар от морето — отговори дукесата и се засмя на смайването му.

— Докато търсеха съкровището, ние с Кони събирахме миди — издаде се Реа и с копнеж си припомни топлите, слънчеви дни под палмите. — Данте ги донесе, нали? Трябва да го помолите да ви покаже какво съдържа сандъкът на борда на „Морския дракон“. Той е препълнен с предмети, събрани от потъналите кораби. Има дори една кристална гарафа, принадлежала на испански губернатор... докато корабът му не потънал при буря.

— Не бих повярвал, че имате време и склонност към колекциониране, лорд Джакоби — промърмори Люсиен Доминик.

— Зависи какво събирам, Ваша Светлост — отвърна Данте. В никакъв случай нямаше да се остави да го предизвикат. Но знаеше, че ще мине много време, преди Люсиен Доминик да се примири със зетя си.

Дукът хвърли поглед към дъщеря си. Скоро щеше да ѝ проличи, че очаква дете, и той не искаше да я тревожи по време на бременността. После отново се обърна към Данте Лейтън.

— Често съм казвал, че е много по-удовлетворяващо да притежаваш една вещ с висока стойност, отколкото много неща без стойност. Не мислите ли и вие така? — попита той толкова тихо, че Данте едва улови съдържащото се в думите му предупреждение.

Той издържа на настойчивия поглед на дука и отговори:

— Радвам се, че все пак има нещо, по което сме на едно мнение, Ваша Светлост.

— Имам една молба към двама ви — започна някак плахо дукесата, без да обръща внимание на мрачния поглед на мъжа си. — За мен ще означава много, ако повторите венчавката си в малкия параклис на Кемъри. Люсиен очевидно е на мнение, че това не е необходимо, но смятам, че така ще вземем най-мъдрото решение. Не само, че ще присъствам и аз, а и... Ами... — Тя спря за миг, защото я болеше да изговори следващите думи.

— Защото в противен случай някои хора с не толкова великодушни сърца като вас ще се усъмнят в законността на детето ни, нали? — Данте не се побоя да изрече истинската причина.

— Това е ужасно! — извика Реа и инстинктивно сложи ръка на корема си. — Ние се венчахме в църква. Всичко беше законно.

— Макар че Люсиен не би отишъл толкова далеч — продължи дукесата, — той знае, че имам право. От опит знам колко подли могат да бъдат клюките. И тъй като вече се носят достатъчно слухове, свързани с името ти, мила моя, фактът, че сте се венчали в Западна Индия, само ще даде нова храна на злите езици.

Сабрина Доминик хвърли бърз поглед към съпруга си. Много добре знаеше, че той все още не се е отказал да обяви брака на Реа за невалиден. Затова нямаше интерес да я обвърже още по-здраво за този мъж. Но нямаше нищо — и двамата много добре го знаеха — което можеха да предприемат.

— Няма да седя бездейна, когато завличат името на дъщеря ми в калта. Няма да гледам как разни жадни за скандали глупаци разрушават щастието й — заговори възмутено дукесата и бузите й пламнаха.

Реа видя питащия поглед на Данте и кимна в знак на съгласие. Данте каза:

— За нас е чест да повторим венчавката си в Кемъри. Знаем, че Реа винаги е съжалявала за това, че вие не присъствахте на сватбата ни.

Данте беше доволен. Тази втора церемония щеше да направи невъзможен всеки опит на дука да анулира брака им.

— Много съм щастлива — каза дукесата. — И знам, че отец Смайли също ще се зарадва. Той беше много разочарован, когато узна

за сватбата ти, Реа. Все пак той те е кръстил. И вероятно е смятал, че е редно да извърши и бракосъчетанието ти. Беше много засегнат от случилото се. — Сабрина Доминик говореше с топлота за духовника, който от времето на дукесата вдовица се грижеше за църковните дела на семейството.

— Освен това, имам намерение да дам най-големия бал на сезона, за да въведа зет си в обществото, както се полага — продължи със съобщенията дукесата. — Не искам някой да сметне, че не сме съгласни със съпруга на Реа или че се срамуваме от детето, което очаква дъщеря ни.

— Скъпа моя — отговори с лека усмивка Люсиен, — щом ти желаеш Реа и лорд Джакоби да повторят венчавката си в наше присъствие и с помощта на отец Смайли, то нека бъде твоята воля. Ала голям бал със стотици гости, ядене и пиене — това е много повече от опит да се сложи край на слуховете — но той си знаеше, че няма друг избор, след като Сабрина изглеждаше твърдо решена.

Дукът на Кемъри се надигна и си позволи втора чаша бренди. Той мислеше същото като Данте. Щом извършеха венчавката в малкия средновековен параклис, преживял безброй сватби на членове от семейството, включително и неговата собствена със Сабрина, вече нямаше друга възможност, освен да каже добре дошъл на капитана на „Морския дракон“.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Първият сняг отдавна се бе стопил. В голямата камина беше останало малко парче от бъдника. Бяха го запалили тържествено за Коледа, преди да зазвучат веселите празнични песни и всички да седнат около масата. Сега клонките от чимшир и имел, които украсяваха голямата зала, бяха изчезнали. Прислужниците търкаха и чистеха, а мартенският вятър се спускаше от хълмовете и трополеше по капациите на прозорците.

Беше време на ново начало. Време за нов живот.

Яркото злато на звънчетата и светлозелените пъпки по клоните на дърветата и храстите бяха предвестници на пролетта. Скоро хълмовете и ливадите щяха да се изпъстрят с разкошни полски цветя, парички и див керевиз; бели точици по синьото, лилавото и розовото на великденчетата, кандилките и градинските теменужки.

Данте Лейтън стоеше сам до един от големите прозорци, загледан навън. Видя кос, носен от вятъра към горичката зад отдалечения бряг на езерото, където достойно се издигаше усамотеният средновековен параклис, обграден от стари кедри. Под заоблените му сводове, в бледата зимна светлина, проникваща през прозорците от цветно стъкло, се бе извършила втората му венчавка с Реа. На изкусно резбованите якобински пейки бяха насядали забележително мълчаливите членове на семействата Доминик и Флетчър. Данте виждаше лицата им като в мъгла, когато отново каза „Да“ на Реа. Той повтори без колебание думите, които изговори отец Смайли.

Някогашният капитан на „Морския дракон“, когото смелостта никога не напускаше, дори пред дулата на неприятелските оръдия, днес приглади с трепереща ръка разбърканите си къдрици. Данте умираше от страх. Никога не се беше чувствал така. И нищо не можеше да направи.

Сигурно за хиляден път очите му се насочиха към спалнята, боядисана в синьо, жълто и сребърно, високите прозорци, на която разкриваха чудесна гледка към градините. Там горе Реа лежеше в леглото с балдахин и раждаше плода на тяхната страст. Данте преглътна, за да се отърве от болезнения възел в гърлото си, и си припомни мъчителните ѝ писъци сутринта, когато започнаха болките. Въпреки смелата усмивка, очите ѝ потъмняха, а под тях се откриха мрачни сенки. Студена пот избиваше по челото ѝ.

Данте бе отпратен навън и загрижените му въпроси останаха без отговор, когато Роули и дукесата се втурнаха към леглото на Реа и здраво затвориха вратата под носа му.

Капитанът отпи голяма глътка бренди от чашата, която беше пълнил безброй пъти. Усети топлината, която се разля по тялото му, и се прокле, че толкова често е любил ухаещото младо тяло.

След малко откъсна поглед от далечните хълмове, по които слънчевите лъчи падаха като разтопено злато, и се обърна към присъстващите в стаята. Те вече не му се струваха чужди. Сега споделяха с него мъчителното очакване и усещаха същия страх, който не му даваше мира.

Като огледа новото си семейство, Данте неволно си припомни изминалите месеци, през които въпреки нежеланието си бе започнал да харесва тези хора и да цени приятелството им. За него беше нещо ново и необичайно да споделя чувствата си с близки хора. Той нямаше братя и сестри, освен това не познаваше особените отношения, които обикновено царят между бащите и синовете.

Естествено положението не се промени за една нощ. Подозрителността беше твърде дълбоко вкоренена в сърцата на другите, а и — както открито признаваше Данте — тя имаше своите основания. Ала с помощта на дукесата, която се държеше с майчинска топлина, враждебността постепенно се превърна в искрено усилие да го накарат да се почувства добре дошъл в Кемъри. Отведнъж Данте се оказа включен в разговорите, понякога дори ставаше център на внимание, особено от страна на по-младите, на които разказваше за морските си приключения.

Погледът на капитана спря за миг върху семейство Флетчър, което бе пристигнало миналата нощ. Лейди Мери отново бе имала видение. Данте предполагаше, че сър Терънс с течение на годините е

привикнал към странностите на жена си, но самият той усещаше някакво недобро чувство при мисълта, че тази жена вижда бъдещето.

Когато я видя да седи спокойно до огъня и усърдно да плете, той за малко не се ядоса. Лейди Мери изглежда нямаше друга грижа, освен куките и преждата, и старанието да не изпусне нито една бримка. За съжаление Данте нямаше достатъчно доверие в пророчествата ѝ, за да се отпусне или да разбере защо е толкова безгрижна.

Междувременно Данте се бе научил да уважава и да харесва съпруга ѝ, пенсионирания генерал, макар да знаеше, че в началото сър Терънс изобщо не можеше да го търпи. Сега обаче двамата имаха много теми за разговор и той беше сигурен, че предразсъдъците на генерала са се попили. Даже Джеймс, момъкът, който едва не го уби, се бе отърсил от смущението си и се присъединяваше към братята и сестрите си, които не преставаха да разпитват Данте за живота в морето.

Беше му много по-трудно да спечели Франсис Доминик. В продължение на четири месеца младият лорд се държеше хладно и пренебрежително. Но дори той не устоя на чара на Данте и отскоро започнаха да го виждат да помага на братовчедите си Ейвън и Джордж, които напразно се стараеха да победят Данте на карти.

Ричард и Сара Верик също бяха влезли в сърцето му. Макдоналд със сигурност щеше да хареса и двамата, и то не само заради червените коси, които Ричард беше наследил от главата на семейството, смятан от Макдоналд за самото съвършенство. Ричард беше извънредно интелигентен младеж и изпитваше дълбока привързаност към високите планини на Шотландия, които наричаше своя родина.

Само с Робин все още не намираха общ език. От Люсиен Доминик, който продължаваше да се отнася към зет си с хладна учтивост, Данте и не очакваше приятелски жест. Но се надяваше да убеди поне Робин, че не е чудовището, за което момчето очевидно го смяташе. Данте предполагаше, че част от затрудненията му са причинени от неприятелските отношения между Робин и Кони Брейди. Никой от двамата не беше готов да забрави и да прости случилото се. Положението се влошаваше и от факта, че двамата непрекъснато се стараеха да привлекат вниманието на Реа Клер и всеки смяташе, че

другият отнема полагащото му се място в сърцето ѝ. Съперничеството все повече се засилваше.

Данте се скара и с Кони, защото малкият трудно свикваше с новата си роля на законен подопечен на лорд Джакоби. Той отказваше да участва в заниманията на семейството, настояваше да се храни в кухнята или в компанията на Хюстън Кърби, който въпреки богатството си упорито твърдеше, че е твърде стар, за да променя навиците си. Кърби предпочиташе да се храни в стаята си, за да е настрана и от господарите, и от слугите.

Данте беше казал на дребния стюард, че вече не очаква от него да изпълнява камериерските си задължения, но Кърби избухна и заяви с наранена гордост, че за него е чест да служи на маркиз Джакоби, макар самият той да е достатъчно богат.

Един може би не много далечен ден, когато болните му стави и слаби очи откажат да му се подчиняват, може би щял да посвети някой младеж в изкуството на службата при господаря. Тогава, с позволението на Негово Благородие и с божията воля, щял да прекара остатъка от дните си в някоя малка хижа в имението.

Кони Брейди беше още твърде млад, за да изучи поведението на истински джентълмен. Но Данте беше твърдо решен да се погрижи момчето никога да не се срамува от държанието си.

Когато дукът и дукесата поканиха някогашния юнга да вечеря с тях, Данте настоя Кони да приеме поканата. Каза му, че очаква от него същото послушание, което е изисквал от юнгата на борда на „Морския дракон“.

— Тя ще умре ли, капитане? — попита в същия момент Кони Брейди и Данте се стресна. С мрачно лице и увиснали рамене, момчето застана до капитана си и вдигна очи към човека, който винаги знаеше отговора.

Данте Лейтън изгледа безпомощно тъмната момчешка глава и се почуди какво да отговори.

— Разбира се, че няма да умре — обади се с мек глас лейди Мери и погледът на гълъбовосивите очи се изпълни с разбиране. — Първото раждане винаги е най-трудно, но Реа Клер е млада и здрава, и тя желае това дете. Съветвам ви да имате търпение.

— Тя ще се справи, нали? — попита плахо Данте. Но той трябваше да убеди себе си и лейди Мери го знаеше.

Тя се усмихна меко и Данте отново усети спокойната и строга красота на тази жена. Макар че в лице приличаше на мадона по яснотата на чертите си, красотата ѝ идваше предимно от излъчването на мекота и дружелюбие.

— Невинаги разбирам онова, което виждам в сънищата си — започна Мери и отправи мила усмивка към Кони, който я гледаше със зяпнала уста, — затова предпочитам да ги запазя за себе си. Освен ако не е спешно необходимо да помогна на някого.

— Значи все пак сте видели нещо? — промълви Данте.

Усмивката на лейди Мери угасна. Тя докосна меко стиснатия юмрук на Данте.

— Научете се да имате повече доверие в хората, Данте Лейтън. — Внезапно очите ѝ станаха сребърни. Данте потръпна, като си помисли какво можеше да е видяла. — Сега не е подходящият момент — продължи някак неясно тя и леко наклони глава встрани, сякаш се вслушваше. — Един ден ще ви опиша видението си. Ще ви разкажа за мащерка и трънки, за облаци, обкръжени от злато. Ще ви разкажа за слънцето, луната и морето.

Данте Лейтън сви рамене. Колкото и да обичаше тази жена, в този момент я сметна за луда. Но само след миг вратите на частния салон се разтвориха и вътре се втурна дукесата, изтощена и бледа. Когато се олюля, Люсиен Доминик се озова с един скок при нея и я улови под ръка. Тя се притисна до него, за да почерпи нова сила от докосването му.

— Реа?

Сабрина Доминик вдигна поглед и се усмихна с разбиране.

— Реа е добре. А вие, Данте Лейтън, сте горд баща на гръмогласен син.

По време на кръщенето на Кристофър Доминик Лейтън, граф Сандрейк и първи внук на дук и дукеса Кемъри, свещеникът се върна зад амвона по-рано, отколкото повеляваше коректността. Малкият лорд Кит, както го наричаха, беше прекрасно бебе с гъсти кестеняви къдрици. Ала каменният параклис се огласяше от сърдит писък и добрият отец не можеше да чуе дори собствените си думи.

Когато изпълни задълженията си, той се зарадва, че най-после ще се върнат в голямата къща. Пронизителните писъци на малкия лорд не бяха толкова страшни в голямата зала с висок таван или в прелестния китайски салон. Отецът не се изненада особено, когато Реа се извини и отиде да накърми бебето. Сега поне можеше спокойно да се наслади на брeндитo си и да помисли как да се оттегли по-рано.

Данте също се извини и последва Реа. Настигна я на голямото стълбище. Пое бебето от ръцете ѝ, притисна в прегръдките си успокоилия се малък лорд и подкрепи с другата ръка жена си. Двамата бавно се заизкачваха.

— Благодарих ли ти вече за този прекрасен син? — попита Данте и погледна малкото личице, което надзърташе от вълненото одеялце.

— Много пъти, милорд.

— А казах ли ти, че си зашеметяващо красива?

— Много пъти, милорд — усмихна се Реа.

— Казах ли ти колко щастлив ме правиш?

— Повече от един път, милорд.

— Нима ти казах и колко те обичам?

Реа сведе поглед.

— Много, много пъти, милорд. Макар че ще ви повярвам едва когато ми го покажете и ми го докажете — подразни го тя.

Данте погледна заруменелите ѝ бузи и въздъхна.

— О, милейди, май говоря твърде много.

— Прав сте, милорд — съгласи се Реа. Когато минаха покрай портрета на пращадото, по навик спря да го погледне.

— Сигурно ревнува — промърмори Данте, изгледа накриво стария пират и сведе очи към сина си.

— Напротив, мисля, че е доволен — възрази меко Реа. Тя се сбогува на ум с момичешките си фантазии и прикова поглед в профила на любимия си съпруг, докато прекосяваха галерията. Двамата спряха пред още една картина, този път по желание на Данте.

— Ти си завладян от тази картина — каза му Реа и си помисли колко неща са се променили от деня, в който семейството позира за портрета.

Данте се усмихна и спря поглед върху виолетовите очи на дукеса Кемъри, преди да разгледа моминското лице на Реа.

— Някой ден ще ти разкажа за мечтата на един младеж и как всичко, което си пожела, макар и трудно, се осъществи. Не съжалявам за нищо, което съм извършил, Реа — промълви с прелъстително двусмислие той. Усмихна се, като забеляза смайването ѝ и продължи през галерията.

Рea се засмя и посочи сина им.

— Малко е късно за разкажание, милорд. Вече имате жена и дете, за които трябва да се грижите.

Данте стоеше до прозореца на стаята им и разглеждаше стъпаловидно оформените градини, подрязаните живи плетове от тисово дърво, езерцето с лилиите и открития парк в далечината. От гърлото му се изтръгна въздишка. Рядко бе усещал такова пълно спокойствие. Сега разбираше защо Реа толкова обича Кемъри. Когато чу гласа ѝ, бързо се обърна към стаята. Тя говореше нежно на сина си и продължаваше да го кърми. Може би малкият изобщо не възприемаше заобикалящата го любов, докато сучеше и силно я стискаше с малките си юмручета.

— А благодарих ли ти, че го нарече Кристофър? — попита Данте. — Наистина се изненадах.

— Никога не забравям какво си ми казал. — Пръстите ѝ милваха меките къдрици на детската главичка. — Капитан Кристофър е означавал много за теб, може би дори повече от баща ти. Сметнах, че най-много би искал да го почетеш, като кръстиш на него първородния си син. — Реа целуна малкия по челото. — А аз искам да ти благодаря, че позволи да носи името Доминик. Това е от голямо значение за родителите ми. Кажи, защо избра моето семейно име?

Данте вдигна рамене. Неловко му беше да признае този акт на великодушие.

— Имах чувството, че... — Той спря и затърси подходящата дума. Накрая просто каза онова, което му беше на сърцето: — Аз обичам близките ти, Реа. Въпреки че синът ни е на първо място Лейтън, искам той да се чувства и като част от семейство Доминик — обясни тихо Данте. Това не беше леко признание.

Рea погледна момченцето, което бе затворило очи, надигна се и предпазливо го положи в дървената люлка, застлана с меко одеялце.

Тя го полюля малко и скоро Кристофър потъна в невинния сън, достъпен само за новородените бебета.

Реа се изправи, разкърши уморените си рамене и въздъхна с облекчение, когато умелите ръце на Данте се заеха да масажират схванатите ѝ мускули. После устните му помилваха тила ѝ. Тя се облегна на него и позволи ръцете му да обхванат все още разголените ѝ гърди.

— Да останем ли още малко, милейди? — прошепна нежно той и захапа ушенцето ѝ. Въпреки многото си фусты тя усети твърдостта на мъжеството му. Данте притисна Реа към хълбоците си и я обви с две ръце.

— Долу отдавна ви чакат, милорд — прошепна с лудо биещо сърце тя.

— Мразя да разочаровам една дама — промърмори той. После я обърна към себе си и я прегърна с цялата си страст. Погледна зачервеното ѝ лице и жадно я зацелува. — Ти просто не ми остави друг избор.

— Данте! — протестира с нарастващо смущение Реа. Когато се сгуши в обятията му, тя се почувства отново сама в света, забравила всичко около себе си — освен Данте Лейтън.

Той усети треперещия ѝ отговор и страстта му още повече се усили. С доволна усмивка вдигна Реа на ръце и я отнесе на широкото брачно легло.

— Данте, какво ще стане, ако някой влезе и ни види? Какво...

Той задуши думите ѝ с целувка. Когато най-сетне се отдели от нея, тя беше останала без дъх.

— Забрави всичко, Реа. Вече нищо не би могло да застане между нас — обеща той и приведе в действие думите си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Сийуик Мейнър се намираше на едно възвишение край морето. Къщата не беше кой знае каква, но притежаваше известен чар със сивите си стени и покрива от каменни плочи. Когато грееше слънце, високите прозорци, изписани с гербове, светеха във всички цветове на дъгата, а градината, която се намираше пред източното крило на къщата, цъфтеше. Но това бяха единствените цветни точки сред всеобщата унила сивота.

По пасищата зад конюшните и другите стопански сгради пасяха диви животни, а от другата страна на меко изкачващите се хълмове се намираше селото Мерли.

Западно от него, зад гората от буки и кестени, която трябваше да защитава Сийуик от ледените морски ветрове, към хоризонта се издигаха тъмните кули на Мердрако, но само когато крайбрежието не беше забулено от мъгла.

Тези кули, видими или не, лейди Бес Сийкомб, господарката на Сийуик Мейнър, не можеше да забрави никога. Даже когато ги скриваше гъста мъгла, тя знаеше, че са там — вечен белег и предупреждение, че Мердрако все още съществуваше, макар че господарят му бе избягал.

Лейди Бес не можеше да се възхити истински на златното великолепие на залеза, защото той само ѝ напомняше, че скоро ще падне мрак. А нощта щеше да бъде безлунна.

— По дяволите! — изсъска тя, отдръпна се от прозореца и погледът ѝ спря върху одърпаните завеси от тежко кадифе с цвят на бургундско. С повторно проклятие жената дръпна завесите и закри великолепната гледка към морето, където слънцето потъваше в блещукащите вълни като огнено кълбо.

Лейди Бес си наля още една чаша шери и небрежно пусна кристалната гарафа върху полирания плот на масата. После бързо опразни чашата. Трябваше да събере смелост за онова, което щеше да извърши през тази безлунна нощ.

— О, небеса! Как ли ще се справя? — прошепна тя и когато остави чашата на масата, ръката ѝ, отрупана с пръстени със скъпоценни камъни, потрепери. — Няма да мога. — Пръстите ѝ нервно забарабаниха по перваза на камината.

— Това е лудост. — После вдигна поглед и сърдито изгледа портрета на мъжа си, който висеше над камината. — Колко жалко, че беше такъв глупак — промърмори тя и погледна мъжа на портрета с нарастващо възмущение. Макар че беше починал преди две години, той не преставаше да я нервира. — А аз бях още по-голяма глупачка, защото се ожених за теб, сър Хари Сийкомб. Но кой можеше да знае, че имаш дългове и изобщо не разбираш от сделки? На всичкото отгоре вложи куп пари в проклетата плантация в Западна Индия! Ама че нещастие, нали, Хари?

Ала мъжът от портрета не отговори. Само я изгледа с бледосините си очи, безизразно, почти недоумяващо, както я гледаше и когато беше още жив.

— Ловни кучета и коне, това беше единственото, от което имаше понятие и за което се грижеше, Хари — продължи да изплаква мъката си лейди Бес. — Как посмя да се ожениш за мен с тези фалшиви обещания? Не че те обвинявам, скъпи, тогава бях красива, нали? — Тя погледна отражението си в едно от големите стенни огледала и си каза, че фигурата ѝ все още е стройна, макар че е родила две деца. Но цветът по бузите ѝ беше увехнал, освен това смяташе, че е отслабнала, особено докато разглеждаше деколтето си и все още твърдата, парфюмирана плът, която надничаше изкусително иззад дантелите на корсета.

— Ти ме измами, Хари. Не само, че имаше проблеми и ядове с парите, но дори не беше добър любовник. Във всеки случай не можеше да се мериш с... — Думите ѝ заглъхнаха и тя с въздишка обърна гръб на портрета и на отражението си в огледалото. И двете будеха в сърцето ѝ твърде мъчителни спомени за времето, когато беше с петнадесет години по-млада и извърши най-голямата грешка в живота си.

— Мамо? — прозвуча младежки глас. — Мамо, къде си? — Гласът на момичето пресекваше от страх.

— В салона, Ан — отговори раздражено лейди Бес, която не беше в състояние толкова бързо да се откъсне от мечтанията си.

Действителността беше обезкуражаваща и не предлагаше възможности за бягство.

— Защо седиш на тъмно? — попита момичето. Макар и само на петнадесет години, Ан Сийкомб беше прекрасна девойка. Освен това, смайващо приличаше на майка си. — Да запали ли свещите?

— Недей, не си струва. Няма да остана дълго тук, миличка.

— Да кажа ли на Джени да запали огън? Все още е хладно след залез-слънце — предложи момичето и припомни на майка си настъпващата нощ и всичко, което щеше да последва мрака.

— Не, тя си има достатъчно работа да помага на майка си в кухнята. Освен това не искам да се знае, че сме будни — отговори лейди Бес, повече на себе си, отколкото на дъщеря си.

Учудването на Ан се превърна в потиснатост, когато разбра какво иска да каже майка ѝ.

— Забравих. Тази вечер няма луна, нали, мамо?

— Какво искаш да кажеш, дете?

— О, мамо, не се прави, че не разбираш! Освен това вече не съм дете. На моята възраст Люси Уайдънс вече беше омъжена и имаше бебе.

— Люси Уайдънс трябва да се радва, че успя да пристъпи прага на църквата, след като беше толкова надебеляла. А и тя е просто селско момиче, не една Сийкомб.

— Не виждам какво значение има името, след като ние се изхранваме не по-малко трудно от най-бедния селски жител — отговори замислено Ан. — Знам, че само поради тази причина разрешаваш на контрабандистите да използват конете ни. Ако татко беше жив, щеше да получи удар, като ги види как мъкнат на гърба си бъчви с бренди. Той никога нямаше да позволи подобно нещо.

Лейди Бес понечи да каже нещо, да отхвърли обвинението, но премълча. Нямаше смисъл да лъже, особено след като бе взела решение да промени нещата.

— Баща ти, добричката ми, би продал душата си за бъчва френски коняк, освободено от мито. Но тази нощ ще спи в мир, защото няма да позволя на контрабандистите да вземат конете ни. Вместо това ще отведа няколко на съботния пазар в Уестли Ебът и ще ги продам. — Лейди Бес говореше уверено, макар че вътрешно трепереше.

— О, мамо, не можеш да направиш това! Забрави ли какво стана миналата година с имота на семейство Уебър? Чарлз каза, че са го направили контрабандистите, защото Уебър отказал да им даде конете си.

— Колко пъти казвам на теб и на Чарлз да не слушате селските клюки? — отвърна рязко лейди Бес, защото не обичаше да ѝ напомнят този случай. — Брат ти не знае какво говори. Освен това, никой не би се осмелил да се появи в Сийуик Мейнър. Какво си мислят те, кои сме ние? Обикновени селяни, които лесно се плашат? — изсъска презрително лейди Бес и се постара да скрие страха си. — Ако все пак съм научила нещо от баща ти, това е стрелбата. Мога да заредя пистолет и да дам изстрел по-добре от всеки мъж. Нека само се опитат да хвърлят някоя факла по Сийуик Мейнър.

— Надявам се, че постъпваш правилно, мамо. — Погледът на Ан докосна избледнелите завеси и девойката неволно се запита дали майка ѝ наистина ще успее да се справи с натрапниците.

— Разбира се, че съм права — отговори лейди Бес и се опита да се усмихне. — А сега върви и предай на мисис Бикъм, че е време да приготви яденето. Днес ще вечеряме малко по-рано от обикновено. — Трябваше да се погрижи всички да са в леглата, когато пристигнат среднощните посетители.

— Мамо?

— Какво има още, Ан? — изфуча лейди Бес. Въпреки двете чаши шери нервите ѝ бяха опънати до скъсване.

— Мисля, че на вратата се позвъни.

— Глупости. Кой би дошъл в такъв час?

Ала само след минута в стаята влезе Бикъм — портиер, кочияш, градинар и пазач на дивеча — и с достойнство обяви:

— Дошли са двама джентълмени, които желаят да говорят с вас, милейди.

— Как се казват, Бикъм?

— Капитан сър Морган Лойд и лейтенант Хендли, милейди. Да предам ли, че ще ги приемете? — попита мъжът и с неодобрение забеляза, че свещите не са запалени.

— О, само след минутка — отговори лейди Бес. Когато старият и почтен портиер, който живееше от половин век в Сийуик Мейнър и бе посрещнал лейди Бес като млада булка, затвори вратата след себе си,

тя изтича до писалището си, порови малко в чекмеджето и протегна ръка към дъщеря си.

— Ето, запали няколко свещи.

— Смятах, че не искаш...

— О, Ан, моля те, не задавай въпроси точно сега — изсъска лейди Бес. — По дяволите! Какво искат по това време? И кой е този сър Морган Лойд? Името ми звучи познато. Дали не сме се срещали? Хендли ми е ясен.

— Не, мамо, не мисля, че познаваме човек на име Морган Лойд — отговори момичето, заето да пали свещите.

— По дяволите! Точно тази нощ ли трябваше да дойдат? Ако усетят нещо, тежко ни и горко — изплака лейди Бес и си припомни съдбите на много нещастници, заподозрени, че са съучастници на контрабандистите. — Божичко, само това ми липсваше — двама кралски офицери да дойдат на чай!

Тя зае място на дивана, разпростря грижливо полите си, за да прикрие петното на дамаската и нареди на дъщеря си:

— А сега върви, мила. Кажи на Бикъм, че ги моля да заповядат.

— Мамо, тези мъже не идват да те арестуват, нали?

Лейди Бес се покашля. До момента, в който дъщерята я произнесе на глас, тази мисъл въобще не ѝ бе хрумнала.

— Разбира се, че не — изсъска тя, после разтревожено изгледа дантелите по роклята си, които също бяха контрабандна стока. — Направи, каквото ти казах! Гостите не бива да чакат. Не искам да се твърди, че лейди Сийкомб има лоши маниери.

— Разбира се, мамо. — Ан забърза през входното антре, извика нещо на стария портиер, който надали я чу, и се осмели да хвърли плах поглед към необикновените посетители. Ала още в същия момент си пожела да не го е правила. Никога не бе виждала толкова сериозен и строг мъж като по-едрия и по-възрастния от двамата офицери.

Внезапно девойката се зарадва, че майка ѝ я бе изпратила навън. В същото време я съжали, че трябва да се изправи сама срещу двамата мъже и да им наговори куп лъжи.

Лейди Бес Сийкомб си помисли същото, когато посетителите влязоха и очите ѝ срещнаха стоманения поглед на по-възрастния офицер.

— Джентълмени, моля, заповядайте — предложи учтиво тя и успя дори да се усмихне за поздрав. Нещо в едрия офицер ѝ се стори странно познато. Без съмнение, той изглеждаше много добре, но сините му очи бяха студени и изпълнени с пренебрежение, а устните му бяха стиснати в тънка гневна линия. За разлика от подчинения си, този офицер не беше глупак и имаше силна воля.

— Не сме дошли при вас, за да се забавляваме, мадам — отговори сериозно сър Морган Лойд и прямотата му потвърди опасенията на лейди Бес.

— Така ли, сър? — гласът ѝ прозвуча ледено. — Е, когато ми съобщиха, че са дошли двама офицери и желаят да говорят с мен, аз сметнах, че някои от кравите ми пак са избягали и скитат из околността. Но тъй като кравите не могат да плуват, сигурно съм разбрала погрешно. — Тя срещна погледа на сър Морган Лойд с нахално високомерие. — Или флотата е поела доенето на кравите?

В сините очи нямаше нито една весела искра. Нито Данте Лейтън, нито Реа щяха да познаят мъжа, който само преди няколко месеца бе пил за тяхно здраве. Сър Морган Лойд беше напълно преобразен.

— Все още не съм се представил.

— О? — произнесе дукесата с тон, който подсказваше, че дори не е забелязала това.

— Мадам, аз съм офицерът с най-висок ранг в тази област и като такъв съм снабден с пълния авторитет и с всички пълномощия, по поръчение на Адмиралтейството, митническите власти и Негово Величество крал Джордж, лично да наказвам всички престъпления, извършени като следствие от контрабандата на стоки, която е нелегална и извън закона. Затова желая да предупредя вас, както и всички останали в тази община. Смятам да прочистя крайбрежната ивица от контрабандистите и да сложа край на мръсния им занаят.

Макар че беше информиран за намеренията на сър Морган Лойд, лейтенант Хендли се изплаши не по-малко от лейди Бес.

— Впечатлена съм — промърмори жената. Този мъж беше наистина необикновен. Такъв и трябваше да бъде, след като разполагаше с толкова власт. — А вие, лейтенант, присъединявате ли се към капитана? — Всъщност, лейтенант Хендли не я интересуваше, защото беше прекалено смирен, угодлив и почтителен. Тя открай

време не понасяше покорните. Твърде често зад подобно поведение се криеше лош характер или подмазване.

— Разбира се, милейди. Уверих сър Морган в пълната си поддръжка. Мога само да се надявам, че ще му бъде поне малко от помощ.

От вниманието на лейди Бес не убягна отвратеният израз по лицето на сър Морган Лойд. Сигурно вече се бе уверил в лицемерната покорност на лейтенанта.

— Но, капитане — попита лейди Бес, — какво общо има вашата задача с мен? Аз съм вдовица, която издържа и възпитава две деца. Едва ли съм в състояние да... Как се казваше? — Тя се престори, че размисля. — Ах, да — да кръстосам шпага с вас.

— Тепърва ще се реши дали сте в състояние или не, мадам. Но аз мисля и за хората, които се страхуват от контрабандистите — обясни сър Морган.

— Или казано с други думи, сър: вие ще бъдете благосклонен към доносниците?

— Не бих се изразил така, но всяка жена и всеки мъж, които ми дадат сведения, ще окажат голяма услуга на Короната. Така ще спасят живота си.

— Е, аз не бих го казала по този начин. Защото съм уверена, че това означава сигурна смърт. Ала тъй като аз не знам нищо за бандата, не разбирам какво ме засяга всичко това.

— Тогава простете, че пропилях ценното ви време, мадам — промърмори сър Морган.

Презрението в гласа му улучи лейди Бес като удар с камшик.

— Няма нищо, капитане. Мога ли да предложа на господата по едно бренди? Или предпочитате чаша чай? — попита учтиво лейди Сийкомб. Лицето ѝ смутено поруменя, когато погледът на капитана се насочи към бутилката бренди и после се закова върху лицето ѝ.

— Не, благодаря ви, мадам. Имам още работа — отклони поканата сър Морган.

По някаква странна причина лейди Бес възприе отговора му като укор.

— Не биваше да ви моля да останете, капитан Лойд — промълви тя и се надигна, за да се сбoguва. — Виждам, че излишно ви задържам.

Сър Морган също се надигна. Лейди Бес забеляза, че от зоркия му поглед не бяха убягнали нито петното на дамаската, нито избелелите тапети и износените завеси. Със сигурност бе забелязал ронещата се мазилка и светлото петно на стената, където бе висяла картината, продадена, за да платят на месаря.

— Сигурно ви предстои дълъг път? — осведоми се тя, опитвайки се да отклони вниманието на капитана от бедняшкия си салон.

Този път лейтенант Хендли не можа да се удържи и отчаяно въздъхна.

— Боя се, че да, милейди. Макар да осведомих сър Морган, че Мердрако е изоставен, той настоява да види замъка. А оттам ще се върнем в Уестли Ебът. Надявам се да убедя сър Морган, че трябва да починем малко там и да се постолим с чаша ром, преди да продължим за Улфингулд Аби.

— Така ли? — изненада се лейди Бес.

— Да. Стори ми се, че преди няколко ноци забелязах светлина в една от кулите на Мердрако — отбеляза небрежно сър Морган.

— Не ми се струва вероятно замъкът да е отново обитаван. — Лейди Бес се усмихна, припомнила си ярките светлини и звуците на музиката, които някога огласяха околността. Тя въздъхна, изпълнена със съжаление.

— Не вярвате? Позволявате ли да попитам защо, лейди Бес?

Вместо нея, на въпроса отговори лейтенантът:

— Тъй като сте чужденец тук, сър, не можете да знаете. Лорд Джакоби напусна Мердрако още като младеж. Оттогава никой не го е виждал, нито е чувал нещо за него. — Лейтенантът с удоволствие би разказал цялата история.

— Разбирам — гласеше краткият отговор на капитана.

— Е, ако той беше тук — продължи лейтенант Хендли въпреки неловкото мълчание, което — макар и по различни причини — се бе възцарило между сър Морган и лейди Бес, — това щеше много да улесни задачата ви.

— Какво искате да кажете?

— Ами, той беше с гореща кръв и луда глава. Поне така са ми разказвали. Даже го обвиниха в убийството на едно младо момиче. Някъде в блатото...

— Какво общо има това с улесняването на задачата ми, лейтенант? — попита остро сър Морган. Недоволството му от младия лейтенант нарастваше. Много добре знаеше какво ще последва.

— Ами, това е ясно. Той щеше да бъде главният заподозрян като водач на контрабандистите. Пропиля цялото си наследство, а нима контрабандата не е най-добрата възможност да забогатее отново?

— Трябва да имате доказателства, лейтенант. Не можете просто да обесите човека само защото има лоша слава — отговори сър Морган.

— Простете, сър. Естествено вие имате пълно право — побърза да смени тона лейтенантът. — Но аз все още не виждам причина да яздим до Мердрако. Всеки път, когато приближа това място, конят ми полудява — прибави той, без да мисли.

— Често ли ходите там? — попита спокойно капитанът и лейди Бес се закле да си държи езика в негово присъствие. Нищо не му убягваше.

Лейтенант Хендли се изкашля нервно и се опита да обясни:

— Трябваше да патрулирам с отряда си по цялото крайбрежие, сър. В рамките на това поръчение посетихме и Мердрако. Но не срещнахме дори мишка. — Той се усмихна несигурно, очевидно знаейки, че следващите му думи ще прозвучат глупаво: — Макар да храня подозрения, че в този дом бродят призраци. Наистина. Има хора, които твърдят, че са видели светлини. Никой не смее да минава оттам.

— Може ли да има по-добро място, където контрабандистите да разтоварват стоките си?

— Това е почти невъзможно, сър. Дрегънс Коув е същински ад. Повечето плавателни съдове не успяват да влязат в залива или да излязат оттам. Само преди няколко месеца... — започна разговорливият лейтенант, но внезапно замлъкна. — Сър Морган, моля ви да ми простите. Не исках да ви засегна. Забравих, че брат ви... — Момъкът очевидно се почувства неловко.

Лейди Бес изгледа втренчено сър Морган.

— Лойд? Името ми е познато. Къде ли съм го чувала?

— Може би познавахте брат ми, мадам, Бенджамин Лойд, капитан на кораба на Негово Кралско Величество „Хиндрънс“, който претърпя корабкрушение преди по-малко от шест месеца при Дрегънс Коув.

— Господи, ама разбира се! — извика лейди Бес. И когато видя замръзналото лице на сър Морган Лойд, тя проумя причината, поради която той бе дошъл по тези места и бе поел командването на района. Нищо чудно, че бе успял да си извоюва извънредни пълномощия. — Беше ми много неприятно да узная, че корабът е потънал — каза учтиво лейди Бес. — Срещата съм брат ви при различни случаи и винаги съм го смятала за истински джентълмен.

— Много ви благодаря — отговори рязко сър Морган, сякаш искаше да покаже, че не се интересува от съчувствието ѝ.

— Във всеки случай съм изненадана, че са ви възложили такава важна задача само въз основа на семейна връзка.

— Сър Морган Лойд години наред е командвал свой собствен кораб — заразказва младият лейтенант. — Той имаше славата на един от най-добрите офицери, които служеха на Негово Величество в колониите. Ако някой е в състояние да се справи с контрабандистите, това е само сър Морган.

За първи път, откакто бе пристъпил прага на Сийуик Мейнър, морският офицер се усмихна. Лейди Бес затаи дъх, защото мъжът се промени отведнъж и тя започна да се пита как ли е изглеждал преди смъртта на брат си.

— Надявам се, че ще се окажете прав, лейтенант Хендли — усмихна се сър Морган и остро изгледа младия офицер. — Без съмнение, ще разчитам на ценната ви помощ, за да постигна целта си. — Усмивката му стана още по-широка, когато видя, че младият мъж напразно се старее да прикрие радостта си.

— Лейди Бес. За мен беше чест. — Сър Морган кимна кратко.

— Нали казахте, че възнамерявате да отидете в Улфингулд Аби? Тогава ви моля да предадете на сър Майлс моите сърдечни поздравии. — Тя нямаше намерение да съобщи на офицерите, че вчера го бе срещнала по пътя за Лондон.

Когато вратата зад посетителите се затвори, лейди Бес се усмихна. Двамата имаха пред себе си дълъг и труден път. А се готвеше да вали...

Лейди Бес разреса с бавни равномерни движения дългата черна коса на дъщеря си, раздели меките кичури и започна да плете плитки.

— Мамо?

— Какво има?

— Онази ноц в една от кулите на Мердрако наистина имаше светлина. Сама я видях.

— Глупости, дете — отговори с отсъстващ вид майката. Внезапно тонът ѝ стана остър: — Да не си подслушвала зад вратата? Колко пъти съм забранявала и на теб, и на Чарлз, да проявявате такова невъзпитание?

— Исках само да попитам дали желаете чай — обясни Ан. — Сигурна съм, че там бродят призраци.

— Разбира се, че не.

— Нали лейди Илейн е скочила от скалите и се е убила? Казват, че духът ѝ броди из замъка.

Лейди Бес въздъхна. Тази вечер не беше в настроение да слуша истории за призраци. Не можеше да откъсне мислите си от катинара, който Бикъм бе поставил по нейна заповед на вратите на обора.

— Мамо, възможно ли е да не се е хвърлила сама, а да са я бутнали контрабандистите?

— Преди петнадесет години по нашите места нямаше контрабандисти — промърмори майката и си каза, че всичко добро в живота ѝ бе приключило преди петнадесет години.

Ан Сийкомб чу несъзнателната въздишка, вдигна очи и любопитно изгледа майка си.

— Това е било по времето, когато е изчезнал маркиз Джакоби, нали?

— Да, горе-долу.

— Наистина ли е бил толкова буен, колкото го описват? И толкова красив?

— Кой ти е говорил за него? Джени, нали? Момичето дрънка много.

— Красив ли беше?

— Да, мисля, че да.

— Наистина ли е убил онова момиче?

— Прекаляваш с въпросите, госпожице Многознайка.

— Направил ли го е, мамо?

— Не, той не е убиец — гласеше увереният отговор.

— Защо си толкова сигурна? Откъде знаеш?

— Знам и толкова. Сигурна съм, че не е способен на такова жестоко дело. Когато обичаш някого, детето ми, не се мамиш в него.

— Но ти си развалила годежа. Ако си го обичала, защо го отблъсна? — Тъмнокъфявите очи на Ан претърсваха зачервеното лице на майката. — Олеле! Не ме скуби така!

— Направих го, защото беше пропилял цялото си наследство — отговори сухо лейди Бес, докато връзваше плитката с виолетова панделка. — Един мъж трябва да се грижи за прехраната на семейството си, а Данте се интересува само какви карти му идват. Как можех да се омъжа за човек, който нямаше пукната пара? Е, поне тогава смятах така. Бях толкова млада. И толкова глупава.

— Съжалявам, мамо. Не знаех, че все още го обичаш.

— Какво? Това е смешно! Пък и от брака ни нямаше да излезе нищо. Той беше необуздан, дързък. А аз бях свикнала да налагам волята си и не се интересувах от нуждите на другите хора. Най-вероятно щяхме да се избием помежду си още първия месец.

— Ти го обичаш и сега, нали, мамо?

Лейди Бес замълча. Това беше нещо, което не признаваше дори пред себе си. Колко по-празен можеше да бъде животът ѝ, след като и сега беше достатъчно пуст? И нямаше бъдеще, освен в сънищата ѝ.

— Знам, че не беше щастлива с татко.

Възцари се уплашено мълчание, докато Бес не издържа и попита направо:

— Толкова ли беше очевидно?

— Как можеше да си щастлива с него, след като той постоянно се напиваше? А когато си отваряше устата, то беше само за кучетата и конете — отговори Ан и изненада майка си с добрата си памет. — Разбирам, че копнееш за старата си любов. Особено сега, когато си вдовица.

— Благодаря ти, скъпа. — За първи път лейди Бес осъзна, че дъщеря ѝ се превръща в разумна млада жена и вече не е малко момиче.

— Още ли мислиш за него?

Лейди Бес се усмихна и нежно подръпна дългата черна плитка.

— Да. По-често, отколкото би трябвало. Но кой знае дали е още жив...

— Може би някой ден ще пристигне на голям черен кон и ще те качи в скута си — прошепна Ан, която беше достатъчно млада, за да вярва в романтичната любов.

— Ако се върне, със сигурност ще ме избягва. И има всички основания за това. Аз го измамих и той никога няма да ми прости. — Лейди Бес си каза, че тя самата не си е простила.

— О, не, мамо! Той сигурно те обича. Или ще те обикне отново, като те види, защото си толкова красива. — В тъмните очи на Ан блестеше възхищение.

— Не мечтай, момиче — укори я нежно лейди Бес, поласкана от комплимента.

— Освен това, дядо не ти е позволил да се омъжиш за Данте, защото младежът е имал лоша слава и е изгубил всичко. Ти не си била пълнолетна и си имала нужда от неговото разрешение.

— Права си, мила. Дядо отказа да ми даде разрешение, когато узна, че Данте е загубил цялото си наследство в игра на карти. А когато го заподозряха в убийство, дори ми забрани да се виждам с него — обясни тъжно лейди Бес. — По-късно научи нещо, което доказваше невинността на Данте — и изкарваше мен виновна.

— Какво беше то?

Лейди Бес се поколеба, но отговори:

— Нещо, което сама бях издала. Бях болна, имах висока температура и непрекъснато бълнувах за нещо, което дотогава бе останало тайна между мен и Данте. Мисля, че дядо никога не ми прости онова, което причиних на Данте с лъжите си. Аз и сама не съм си простила.

— Винаги съм се чудила защо дядо ни посещава толкова рядко.

— Той не се сърди на теб или на Чарлз. Той е добър и искрен човек, но е много строг. Аз накърних честта му като престъпих понятията му за морал. И странно, макар че Данте винаги е действал безчестно, в очите на дядо той беше истински джентълмен. А сега, веднага в леглото! — заповяда лейди Бес и целуна дъщеря си по челото.

— Лека нощ, мамо — промълви Ан и целуна майка си по бузата. Обърна се и се отправи с танцуваща стъпка към вратата, така че нощницата се уви около стройното ѝ тяло. Внезапно спря и се послуша. — Чу ли нещо, мамо? — попита стреснато тя.

Лейди Бес преглътна.

— Не — излъга тя, полагайки отчаяни усилия гласът ѝ да звучи убедително. — Върви да си легнеш, детето ми.

Когато вратата се затвори, лейди Бес въздъхна уморено и втренчи очи в затворения прозорец. От стаята ѝ конюшните се виждаха добре. Но тя устоя на изкушението да провери дали някой не е застанал долу и гледа към прозорците ѝ.

Лейди Бес наметна вълнен шал на раменете си, скръсти ръце пред гърдите, сякаш да защити сама себе си, и започна да се разхожда из стаята. Щеше да чака, докато часовникът в голямата зала удари един. А после...

Лейди Бес се събуди с лудо биещо сърце. Нещо я беше уплашило. В помещението цареше тишина. Какво я стресна така? Уморена от обикалянето, тя бе приседнала в голямото кресло пред камината. Сега установи, че са минали часове, защото часовникът долу удари пълен час. Часът, от който толкова се страхуваше, беше отдавна отминал, а нищо не се беше случило.

Тя въздъхна, протегна босите си крака и затърси чехлите си на пода. Потръпна, когато голото ѝ стъпало докосна нещо студено и твърдо. Трябваше да положи усилие, за да различи в мътната светлина строшения катинар, който снощи бе заповядала да поставят на вратата на конюшнитея.

— Да не мислиш, че това може да ме спре, лейди Бес? — изръмжа дрезгав глас.

Писъкът замря на устните ѝ и тя втренчи очи в мъжа, облеган небрежно на леглото ѝ, с чаша бренди в ръка. Едър тип, с широки рамене и тесни хълбоци, облечен в кожен панталон и сюртук — приличаше на обикновен селянин. Тежките му ботуши бяха целите в тиня.

— Ти! — прошепна дрезгаво Бес.

— Ах, Бес, смятах те за по-умна. Колко жалко.

— Вън! Как се осмеляваш да влизаш в стаята ми? — гласът ѝ звучеше уверено, макар че трепереше с цялото си тяло.

— Ах, Беси, не бъди толкова безсърдечна. Как можеш да отблъснеш човек, работил цяла нощ, за да ти донесе пари? Разочароваш ме, наистина.

Лейди Бес Сийкомб поклати глава. Джак Шелби стоеше в стаята ѝ и пиеше брендито ѝ. Това не можеше да бъде истина! О, каква глупачка беше да повярва, че ще се справи с него и ще се отърве завинаги. Той и главорезите му държаха в подчинение околните села и

ферми. Джак Шелби не се покоряваше никому. Отдавна беше на нож с властите и не се страхуваше от закона.

Лейди Бес не свалеше поглед от мъжа, който бе нахлул в къщата ѝ и стоеше дръзко пред нея с грозна усмивка на лице. А когато тесните му котешки очи обходиха тялото ѝ, тя усети друг страх. Имаше много жени, които се стремяха да му се харесат, защото грубите му черти излъчваха определена чувственост, а мускулестото му тяло се отличаваше с мъжествеността си. Само че Джак Шелби предпочиташе да взема жените насила.

С бързина, която мъжът не очакваше, лейди Бес скочи и хукна към вратата. Успя дори да завърти дръжката и да я откряне, но в този миг усети как Джак Шелби я вдигна във въздуха. Той затръшна вратата с крак и лейди Бес се замята в ръцете му, когато топлият му, вонящ на бренди дъх я удари в лицето.

Контрабандистът се изсмя и с все сила притисна устни до нежния ѝ врат.

— За бога, ти още си красива, Бес Сийкомб — изпъшка той, после устните му покриха нейните и ги притиснаха, за да се разтворят.

Бес имаше чувството, че стои отстрани и наблюдава сцената. Тя усети големите му ръце върху бедрата, после върху задника си. Тънката нощница не предлагаше достатъчно защита. Мъжът погали гърба ѝ по начин, който ѝ подсказа, че може ей сега да го разчупи на две части.

Чу и неясния му стон. Обзе я чувство на слабост и помисли, че ей сега ще припадне. Мъжът откъсна устни от нейните и с един замах раздра нощницата ѝ.

Устните му намериха гърдите ѝ. Той ги заблиза и ухапа като диво животно, което поглъща плячката си. Бес изплака, останала без дъх в бруталната му прегръдка.

— Често съм си мислил да те взема, Бес. Наблюдавах те как яздиш в блатата с красивата си малка дъщеря и ми се доця да почувствам голата ти плът. Дъщеря ти се казва Ан, нали? — Жълтеникавите му очи я хипнотизираха. — Тя ми напомня каква беше ти на нейната възраст, когато щеше да се жениш за лорда на Мердрако. Той успя ли да те види така, Беси? — попита предизвикателно Джак и плъзна ръце по голите ѝ хълбоци.

— Моля те, пусни ме. — По бледото лице потекоха сълзи.

— Не вярвам, че го е поискал от теб, защото беше твърде зает да прелъсти малката ми Лети. Срещна я във в тресавището, надрънка ѝ лъжи и я удуши. Не беше ли така, Беси? — Той изпъшка и очите му заблестяха безумно, когато обхвана шията на жената пред себе си и бавно я стисна.

— Н-не, моля те! Ти се лъжеш. Той не я е убил. Той беше с...

— О, я млъкни, жено! — изсъска Джак Шелби и се изплю на пода. — Още си луда по него, нали? След толкова години продължаваш да го защитаваш. Не на мен тия! Знам кой уби сладката ми малка Лети. А сега ще имам удоволствието да направя онова, което младият господар на Мердрако не успя. Ах, Беси, колко хубаво миришеш — промърмори той и зарови горещото си лице между гърдите ѝ.

После хвърли Бес на леглото, за да се наслади на голото ѝ тяло, и започна да разкопчава панталона си. Бес затвори очи и остави сълзите да се стичат по лицето ѝ. След малко усети как леглото поддаде под тежестта на едрото му тяло.

Джак Шелби се стовари върху нея, но в следващия момент изхърка и замря. Бес смаяно отвори едното си око и примигна. Гледката беше невероятна. Дъщеря ѝ беше застанала зад неподвижния Джак Шелби с ръжен в ръка.

— Боже господи, Ан! — изпищя майката.

— Убих го, нали? — Гласът на момичето прозвуча някъде отдалеч.

— Не, по дяволите! Жив е. Усецам дишането му. Хайде, вдигни го, за да се измъкна от леглото. Побързай, че ей сега ще дойде на себе си.

Ан пусна ръжена на земята и задърпа с все сила едната ръка на контрабандиста. Макар че едва го помръдна, това беше достатъчно за майка ѝ да се изплъзне. Когато потърси нещо да облече, Ан смутено отвърна очи.

— Какво, по дяволите, да го правим сега? — Лейди Бес гледаше с отвращение едрия мъж. Ако имаше шпага, без колебание би я забила в гърба му.

Внезапно Ан избухна в истеричен плач, раменете ѝ се разтресоха.

— Толкова ме е страх! Той е жесток, ужасен човек.

Лейди Бес прегърна дъщеря си и я задържа здраво.

— Няма нищо, детето ми, всичко свърши. Ти ме спаси — промълви нежно тя и едва сега осъзна колко истина има в думите ѝ. — Откъде знаеше, че съм тук?

Ан подсмръкна и изтри сълзите си с ръка.

— Не можах да заспя и когато чух входната врата да се отваря се запитах кой може да влезе по това време. Помислих, че ако си ти, мога да дойда при теб и да си поговорим. После го видях да се качва по стълбата. Никога не съм треперила така.

— Слава богу, че Бикъм никога не смазва пантите, както трябва — промърмори задъхано лейди Бес. — А ти трябваше да си стоиш в стаята. Не биваше да правиш това, нали знаеш? Джак Шелби е опасен. Можеше да ти стори нещо лошо, скъпа.

— Не можех да те оставя сама с него. Намерих ръжена и когато отворих вратата, просто се хвърлих и го ударих.

— Смело дете си ти, чудесно дете — промълви лейди Бес. После хвърли зъл поглед към неподвижното тяло на престъпника, от когото се страхуваше цял Девъншир. — Ще направя голяма услуга на местните хора, ако го довърша, но... — Тя продължи да размишлява трескаво какво би могла да направи с него. Знаеше само, че не иска да е при нея, когато дойде в съзнание.

— Най-добре просто да го изхвърлим през прозореца — предложи Ан и погледна иззад рамото на майка си.

Лейди Бес остана неподвижна, само погледът ѝ се отправи към прозореца.

— Прекрасна идея, детето ми. И без това няма да успеем да го замъкнем надолу по стълбите, камо ли да го оставим пред вратата. Много е тежък. Ще го довлечем до прозореца и ще го пратим да си върви по пътя.

— Мамо, падането може да го убие! — извика нервно Ан. Стори ѝ се, че мъжът простена.

— За нещастие ще оцелее. Покривът на кухненското крило е точно под прозореца ми. Като се изгърколи по него, ще се приземи в рододендроновите храсти. Хайде, Ан. Ти показва повече смелост, отколкото бих събрала аз. Моля те, не ме оставяй сама и този път. Трябва да махнем тази свиня от къщи, преди да е дошла на себе си —

помоли лейди Бес, която бе успяла да праметне през рамо едната му ръка и това я бе оставило почти без сили.

Ан пое дълбоко въздух и грабна другата ръка на Джак Шелби. Двете го завлякоха до прозореца, после с мощен тласък го метнаха навън. Чу се тъп звук на падащо тяло, после търкаляне по стръмния покрив и накрая още един тъп удар. Лейди Бес и Ан се погледнаха, после се наведоха навън.

Под тях всичко беше тъмно и тихо. За момент лейди Бес си помисли, че бандитът се е пребил при падането, но след минута се чу шум, нещо се раздвижи, после се чуха по-ясни проклетия.

Тя издърпа Ан от прозореца и бързо го затвори. Без да каже дума, хукна навън, изтича по тъмните стълби и се втурна в кухнята, надявайки се да е стигнала там преди Джак Шелби. Останала без дъх, зарези здраво вратата, после изтича в антрето и заключи входната врата. Изтощена до смърт, се облегна на вратата и изненадано вдигна очи към стълбището, където беше застанала Ан.

Момичето се втурна към майка си и се сгуши в прегръдката ѝ.

— Какво ще стане, ако дойде пак? Какво ще ни направи? Кой ще ни защити? Ами ако дойде с цялата си банда? — Ан плачеше неудържимо.

Лейди Бес помилва тресящите се рамене на дъщеря си, без да знае как да я успокои.

— Не знам какво бихме могли да сторим, детето ми — призна тя и гласът ѝ потрепери. Изминалият час беше най-дългият в живота ѝ. — Той е развален човек и е известен с отмъстителността си. На теб няма да стори нищо, мила. Не знае кой го е ударил и не бива да го узнае. Обещавах ли ми?

Ан кимна през сълзи.

— Не можем ли да помолим за защита офицера, който беше тук днес следобед?

— Не! Това е най-глупавото, което можем да направим, макар че капитан Морган Лойд желае да види Джак Шелби на бесилката, защото именно той е убиецът на брат му. Всички го знаят. Но се боя, че Шелби и неговите „Синове на сатаната“ са много силни. Сър Морган Лойд няма шанс срещу тях. Не, боя се, че никой не може да ни помогне. Трябва да се справим сами. Можем само да се молим някой да отклони вниманието на Джак Шелби от нас. Моли се, детето ми, и

се моли човекът, който ще направи това, да има на своя страна дяволски късмет.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

— Мога да се обзаложа, че пак няма да се задържиш на седлото — извика Робин Доминик и се изплези на Кони Брейди, който тъкмо се надигаше от земята, след като конят го хвърли за втори път.

— Всичко наред ли е, мастър Брейди? — осведоми се Батърик, който отговаряше за здравето на момчето. Задачата да го научи да язди беше поверена на него и той се грижеше подопечният на маркиза да не получи и най-малка рана.

Но не всички желаеха това на Кони. Батърик го знаеше много добре и изгледа укорно младия Робин.

— Не се отчайвайте, мастър Брейди! — окуражи той огорченото момче, което изтупваше праха от панталоните си. — Аз успях да науча на езда дори младия Робин — допълни той и се ухили, като забеляза недоволната физиономия на момчето.

— Вярно ли е, че Робин често е падал на главата си и не е можел да си поеме дъх? — попита Стюарт Флетчър и се ухили. Но само, докато ребрата му влязоха в допир с твърдия лакът на Робин. Потвърждението на Батърик с нищо не допринесе за намаляване на напрежението.

— Скоро младият джентълмен ще бъде в състояние да се мери с най-добрите от вас — предрече Батърик и помогна на момчето да се качи на седлото.

— Батърик, не си ли казвал винаги, че познаваш джентълмена по начина, по който седи на коня? — попита лукаво Робин. — Това означава ли, че който не е добър ездач, не е истински джентълмен?

Устните на Кони потръпнаха. Той стисна юздите и събра цялата си смелост, опитвайки се отчаяно да се задържи на седлото, за да не става предмет на подигравки.

Подкара коня в кръг по двора и се опита да не чува ироничните забележки, които му подхвърляха братовчедите, изкачили се на купчината камъни до постройката.

— Така е по-добре, момчето ми. Но не стискай силно юздите — извика Батърик, забелязал сковаността му. — Ето, вече става!

Постепенно Кони започна да се наслаждава на чувството, че седи на гърба на коня.

— А сега го побутни малко отстрани и го накарай да препусне — извика с обичайния си гръмовит глас Батърик.

— Точно така, иначе ще удари полунощ, преди да стигнеш обора. — Робин се ухили доволно, когато думите му бяха изпратени с гръмогласен смях.

Батърик му хвърли укорителен поглед. В последно време Робин Доминик непрекъснато създаваше неприятности. Открай време си беше високомерен, но белите му никога не преминаваха границата на позволеното. Откакто Кони Брейди заживя в Кемъри, номерата на Робин станаха по-груби, а добродушните задявания се превърнаха в подигравка. Батърик трябваше да признае, че това го тревожи. Той обичаше Робин и до деня, в който лейди Реа Клер бе отвлечена, го намираше за достоен млад джентълмен. Батърик се запита дали дукесата е забелязала колко се е променил синът ѝ.

— Много добре. Продължавай! — извика той на Кони, който все по-сигурно обикаляше двора.

— Обзалагам се, че ще се просне на земята, още преди да е довършил обиколката — прошепна Робин. Огледа се набързо, после протегна крак и изрита кофата, оставена на стълбата под него. Кофата изтрополи надолу по стълбите и внезапният шум изплаши малкия кон. Той се надигна на задните си крака и хвърли ездача си — за трети път този ден.

— Всичко наред ли е, мастър Брейди? — Батърик изтича при него и му помогна да се изправи.

— Да! Ако някой е решил да ме плаши, той трябва да е нещо повече от глупав пъзльо. Онова зелено хлапе много се лъже, ако си мисли, че ще надвие Константин Магнус Тайрън Брейди — изръмжа Кони и разтърка ударения си лакът. — Макар сега да се превива от смях, аз така ще наредя бледото му личице, че ще ме запомни, пък нека е брат на лейди Реа Клер — закани се вбесено той.

Батърик, който никога не се бе качвал на кораб, да не говорим пък за пътуване в открито море, ужасено заклати глава и си каза, че младежът би трябвало да се изразява малко по-прилично. Ако беше

прав в предложенията си, младият Робин трябваше да се пази, защото момъкът очевидно гореше от желание да уреди сметките помежду им. Батърик смяташе Кони за по-силния от двамата, а там, където той се бе научил да се бие, очевидно нямаше джентълмени.

— Смятам, че е достатъчно за днес, мастър Брейди — заключи Батърик, решил, че е най-добре момчето да не се излага повече на непрестанните подмятания на Робин. Тъкмо искаше да каже това на глас и хвърли укорителен поглед към групата на братовчедите, когато в двора влязоха няколко ездачи, най-вероятно лакеи, следвани от господарска карета.

Тази вечер щеше да се състои големият бал и от вчера не преставаха да пристигат гости.

— Изчезвайте оттук! — заповяда Батърик. В двора и без това цареше бъркотия и той нямаше време да се занимава с банда дръзки момчета, които непрестанно си погаждаха номера.

— Не ми се вярва, че днес ще ни предложат още развлечения — отбеляза Робин, намеквайки, че Кони е прекарал повече време на земята, отколкото на коня.

Кони изпухтя, имитирайки несъзнателно Кърби и обичайните му мъдрости, в които понякога се криеше смъртна заплаха. Той отиде при Робин и го изгледа унищожително.

— Хей, сухоземен плъх, ти си уверен, че седиш сигурно на гърба на понито, нали? Но ще ти кажа едно, приятелче: това не означава нищо, преди да си се научил да се катериш по такелаж или да се изкачиш на топ мачтата! Струва ми се обаче, че нямаш кураж да го сториш. Да, би трябвало да те понатупаме малко — допълни презрително той. — А капитанът може, и то как! Обзалагам се, че дукът също би могъл. Защото е истински мъж. Обзалагам се, че дори малкият ти брат ще се справи. Да, лорд Анди ще се справи за нула време — прибави подигравателно Кони. После хвърли предизвикателен поглед към Робин и си тръгна. — А вие побързайте, другари — извика през рамо той, — иначе мистър Батърик ще ви изпрати да помагате на ратаите в почистването на оборите.

— Смятам, че този не те харесва много, Робин — промърмори Анна. Тя гледаше след Кони и меките ѝ сиви очи светеха от възхищение. Момчето изчезна зад една от постройките. — Той знае толкова много. Никой от нас не е обиколил света като него.

— Той не е обиколил света — възпротиви се Робин. — Ходил е само в колониите и в Западна Индия. — Но не можа да скрие завистта си.

— Наистина ли мислиш, че Анди би се изкатерил по някоя от онези високи мачти? — попита Маги и изгледа братовчед си от горе до долу, сякаш се съмняваше в способностите му.

Сега вече Робин не издържа. Скочи и хукна след нахалния Кони Брейди. Той не беше стигнал далеч и Робин го настигна до едно от големите кестенови дървета. Дръпна го за рамото и сърдито го изгледа.

— Ти си въобразяваш, че знаеш всичко, нали?

— Не всичко — възрази Кони. — Но съм сигурен, че знам много повече от теб.

— Какво например?

— Например това — отговори бързо Кони, който беше ухапал въдицата.

Заобиколен от братовчедите и братовчедките си, Робин гледаше смаяно как Кони се събу и се покатери на един от увисналите над главите им клони.

За миг момчето изчезна, после отново се появи — някъде далеч в клоните на дървото.

Маги го изгледа с невярващи очи.

— О, но как успя да се изкачиш толкова нависоко?

— Много е просто, стига да знаеш как — извика Кони. — Това обаче е нищо в сравнение с такелаж на „Морския дракон“. — Той отново изчезна и се появи още по-високо. — Обзалагам се, че ако се напегна малко, ще видя морето. — Бившият юнга не осъзнаваше какъв копнеж прозвуча в гласа му.

— Ако беше наистина толкова умен, за колкото се пишеш, щеше да знаеш, че това е невъзможно. Тук сме навътре в сушата — извика Робин Доминик.

— Така ли мислиш? Е, поне мога да погледна далеч зад Кемъри. А като се покатеря още по-високо, ще видя какво има зад хълмовете. — И Кони Брейди продължи да се изкачва.

— Защо не се опиташ да докоснеш слънцето, като стигнеш там горе, мастър Брейди? — подигра се Робин.

— Защо не дойдеш и ти, Робин? Или те е страх от височината? Може и да си джентълмен, който умее да язди, но от теб не става

моряк, не и на „Морския дракон“. Капитанът най-много да те накара да търкаш палубата.

Робин се обърна към братовчедите си. Никак не му харесваше да му се присмиват, не и заради проклетия малък уличник, който се бе промъкнал в сърцето на Реа.

— Е? — попита Стюарт.

— Какво „е“?

— Ще му позволиш ли да те смята за страхливец? — Лесно му беше на Стюарт да говори, нали не той трябваше да се катери на дървото.

— Хей, вие там долу! — прозвуча далечен глас. — Знаете ли колко дребни и незначителни изглеждате от покрива на света!

— Сега ще му покажа на този надут пуяк! — изсъска Робин и изчезна в клоните.

Братовчедите отстъпиха назад и вдигнаха глави, за да видят как двете момчета се изкачват все по-нагоре и по-нагоре. Затова не забелязаха ездача, който бе забелязал малката група и любопитно ги наблюдаваше откъм пътя.

Робин се изкачи много високо, но заниманието не му достави голяма радост. Лицето му пламна, сърцето му заби лудо. По някое време се огледа и се запита какво ли е станало с Кони. Само преди миг беше над него. Дали не беше паднал? Робин Доминик хвърли виновен поглед надолу. Още в същия момент си пожела да не го е правил, защото светът се завъртя пред очите му и клоните сякаш се протегнаха да го сграбчат.

Робин затвори очи и притисна горещата си буза до твърдата кора на стъблото. Когато почувства, че небето и земята постепенно заемат обичайните си места, се залови здраво, за да запази равновесие. С мъка успяваше да удържи обеда в стомаха си.

— Наред ли е всичко, Робин? — обади се глас някъде под него и му напомни, че е стигнал до самия връх. Робин погледна към хълмовете в далечината, после към покрива на къщата. Никога не я беше виждал отвисоко, но и не се интересуваше особено.

— Робин, чуваш ли ме? — извика Стюарт. Този негов братовчед наистина беше смел. Само как се изкатери до върха на дървото!

— Видя ли? — попита Кони Брейди, изправил се внезапно до смаяния Стюарт Флетчър.

— Как слезе толкова бързо? Мислех си, че си на върха на дървото.

Кони хвърли невярващ поглед към момчето.

— Да не мислиш, че съм луд да се изкача чак дотам? — Той се ухили, защото забеляза съперника си, който с все сила се притискаше до стъблото, обзет от смъртен страх. — Някои хора май са по-глупави, отколкото изглеждат.

— А някои други би трябвало да бъдат по-умни, мастър Брейди — обади се дълбок глас зад тях.

Кони се извърна рязко и смаяно примигна.

— Мистър Марлоу, сър!

Алистър Марлоу измери със строг поглед бившия юнга на „Морския дракон“.

— Е, кой е нещастникът, с когото играеш лошите си игрички? — Той погледна загрижено нагоре и прибави: — И който не може да слезе от дървото?

— Това е братовчед ми Робин Доминик — обясни със сълзи на очи Анна, която вече си представяше погребението на загиналия си роднина.

— Малкият брат на лейди Реа Клер? — Алистър Марлоу не повярва на ушите си. Кони със сигурност беше полудял. Той беше гост в Кемъри и като такъв нямаше право да излага живота на домакина си на опасност.

Кони вдигна рамене и очите му блеснаха упорито.

— Смятам, че той знае какво прави. Поне така се хвалеше. Сега обаче май не му е до смях.

Алистър Марлоу скочи от коня и забеляза доволната усмивка на Кони.

— Да не мислиш да го оставиш там? — попита мрачно той.

Кони наистина не беше особено загрижен за положението на Робин.

— Той се качи на върха без моя помощ.

— Така, но сигурно не е бил на себе си от гняв, нали? Ти си го ядосал с проклетите си шегички.

Кони учудено изгледа Алистър. Откъде знаеше това?

— Смятам, че Робин може спокойно да слезе сам. — Кони хвърли бърз поглед към короната на дървото и установи, че

съперникът му все още е на същото място. — Ако има нужда от помощ, ще извика.

— Знаеш, че няма да го направи — усмихна се Алистър Марлоу. — Ако ти беше на негово място, никога нямаше да покажеш слабост пред противника си.

— Понякога Робин е ужасен инат — потвърди Стюарт. — Все той налага волята си. И винаги успява да ни навлече неприятности. Но не е лош, наистина не е. Знаем, че когато имам нужда от помощ, мога да разчитам на него. — Стюарт си припомни как ръката му бе заседнала в скъпоценната китайска ваза и Робин му помогна да я измъкне. Обаче именно той бе хвърлил във вазата токата на обувката му. — Да повикам ли чичо Люсиен?

Алистър Марлоу смръщи чело и поклати глава.

— Не мисля, че е необходимо да тревожите Негова Светлост. Нека почакаме още няколко минути. — Той се надяваше синът на дука да събере смелост и да слезе сам, или пък...

Не му се наложи да чака дълго, защото в следващия миг Кони отново се изкатери на дървото, този път, за да помогне на върлия си съперник. Алистър Марлоу се усмихна. Не бе се излъгал в Кони Брейди. Но може би мисълта за дука беше тази, която му даде тласък.

Минаха няколко трудни минути, докато Кони се приближи до здраво вкопчения в стъблото Робин.

— И Кони ли ще заседне там горе? — попита Стюарт.

Алистър изгледа момчето с огненочервени коси, после се обърна и към другите червенкоси деца, по чиито лица беше изписана сериозна загриженост за момчетата на дървото.

— Няма — отговори уверено той. — Кони умее да се катери от най-ранна възраст. Той е същинска маймунка. Сигурно сте забелязали, че събу обувките си. Така има по-добра опора. Освен това, Кони не се бои от височината. Той ще успее да свали Робин — завърши твърдо Алистър. Но ако някое от децата беше погледнало зад гърба му, щеше да забележи заключените пръсти.

— Робин? — Кони застана на дебелия клон точно пред него.

Робин не отговори.

— Лъгал съм се — продължи тихо Кони. — От теб ще излезе чудесен моряк. Само няколко от моите другари се осмеляват да се изкачат толкова високо. Всъщност само ако им заповяда капитанът.

Ами, аз мисля, че е време да слизам. Мисис Пийчъм сигурно е опекла бисквити. Ей, Робин, ако искаш да слезеш с мен, ще те чакам. Ето, седни на този клон. Ще ти подам ръка. Ей сега ще слезем. Май и аз имам нужда от помощ — излъга той.

Но Робин не се помръдна.

Кони понечи да се откаже, когато момчето насреща му все пак се раздвижи и внимателно отпусна единия си крак. То пое ръката на Кони и се плъзна до него на долния клон. Откъсна поглед от смрачаващото се небе и се взря в тъмосините очи на Кони. Там нямаше нито злоба, нито подигравка.

— Благодаря ти — промърмори Робин. — Не беше нужно да се връщаш, но го направи. Е, ти спечели, Кони Брейди.

Кони се смая. Не беше очаквал подобно признание, нито откровената капитулация на момчето, което бе смятал за разглезен хлапак. Той се усмихна виновно.

— Ти го направи наистина добре, Робин, особено за човек, който никога не се е катерил по такелажа. Искан ми се да можем да кажем същото за ездаческите си умения.

Двете момчета слязоха заедно от дървото. Когато достигнаха най-долния клон, Робин спря и си пое дълбоко дъх.

— Дано бисквитите са още топли — каза той.

— И аз се надявам — отговори Кони.

— Всъщност ти се справи добре с язденето. Все пак ти беше за първи път.

— Наистина ли смяташ така?

— Да, така смятам — ухили се Робин и за първи път погледна Кони без пренебрежение. — Батърик е най-добрият. Ще яздиш така добре, че още следващата седмица ще прескачаш живия плет в южната градина.

— Сериозно ли говориш? — попита със съмнение в гласа Кони. Той би се радвал, ако успееше изобщо да се задържи на седлото.

— Е, както виждам, слязохте — отбеляза кратко Алистър Марлоу.

— Да, мистър Марлоу, и не беше трудно, нали, Робин? — отговори с намигване Кони.

— Никак — потвърди смело Робин и останалите зяпнаха от почуда и възхищение.

— Не те ли беше страх? — попита Стюарт. — Лицето ти беше позеленяло и си мислех, че ти е станало лошо.

— Помислих си, че ще паднеш — намеси се Анна. Братовчед ѝ беше наистина смел.

Робин се овладя и подробно обясни колко трудно нещо е катеренето. Сега, когато отново усещаше твърда земя под краката си, изгледът отвисоко му се стори прекрасен.

Алистър хвана коня си за юздата и бавно закрачи след малката група, която се запъти към къщата. Нямаше нищо против компанията им, защото се смущаваше да пристъпи прага на Кемъри, макар че беше получил официална покана.

— Това е мистър Марлоу, Робин — представи го Кони. — Той беше надзирател на товара на „Морския дракон“. Един от най-добрите приятели на капитана. Мистър Кърби казва, че никъде няма джентълмен като него — похвали се той и намери, че мистър Марлоу наистина изглежда отлично в изискания сив сюртук и панталони до коленете. Обувките му блестяха като нови гвинеи и сигурно бяха много скъпи.

Алистър се почувства неловко, защото децата го зяпнаха с любопитство.

— Много мило от твоя страна, Кони, но не бих казал, че съм най-добрият приятел на капитана. Само изпълнявах дълга си на борда на „Морския дракон“ — обясни скромно той.

— Мистър Кърби казва, че мистър Марлоу никога не си приписва цялата заслуга. Само грешките поема изцяло върху себе си, както би постъпил всеки почтен мъж — обясни Кони и описа на страхопочтителните деца Флетчър някои от най-рискованите приключения на някогашния си другар.

— Наистина ли сте намерили испански галеон, мистър Марлоу?

— Наистина ли умеете да плувате?

— Видяхте ли морски чудовища?

Алистър Марлоу все още отговаряше на любопитните въпроси, когато кракът му за първи път стъпи в огромната къща на Кемъри и мина покрай благородния герб на семейство Доминик. Там беше написан семейният девиз: „Бъди винаги искрен, смел и решителен“.

Алистър Марлоу, който бе заставал срещу десетки кръвожадни противници, се почувства ужасно неудобно, когато децата го оставиха

сам още на прага на залата. Навсякъде стояха лакеи в ливреи, наблюдавани от зоркото око на дързък стар мъж по име Мейсън, който отдавна служеше като портиер — поне така предположи Алистър, когато го видя.

Поканиха го в китайската стая и Кони хукна да каже на капитана, че мистър Марлоу е пристигнал. Младият човек с нетърпение зачака появянето на домакините си. Никога преди това не се беше озовавал в такава изискана обстановка, освен това му се струваше, че половината Лондон е вече тук и очаква големия бал в чест на дъщерята и зетя на дук и дукеса Кемъри.

— Алистър! Значи дойдохте!

Когато младежът се обърна при звука на познатия глас, виолетовите очи се усмигнаха насреща му.

— Лейди Реа Клер — промърмори той и си каза, че паметта му е изиграла лоша шега. В розовата си брокатена рокля, украсена с дантела, тя беше много по-прекрасна от жената в спомените му. Улови се, че се е зазяпал в нея като някое хлапе.

— Толкова се радвам да ви видя отново — поздрави го Реа Клер и му протегна и двете си ръце. — Алистър? — попита отново тя и усмивката ѝ изчезна. — Какво ви е? Да не сте болен?

— Простете ми, лейди Реа Клер — побърза да се извини той и взе ръцете ѝ в своите. — Но видът ви предизвика толкова спомени...

— Знам. Аз също мисля често за онези дни.

— Мъжете биха били много щастливи да видят, че носите подаръка им. Значи не сте ги забравили — каза Алистър, който не можеше да откъсне поглед от брошката, закрепена за белия сатен на корсажа ѝ.

— Никога няма да ги забравя. Кажете, Алистър, срещали ли сте някого от тях, след като пътищата ни се разделиха?

Преди младежът да успее да отговори, вратата се отвори и към тях се запъти добре позната фигура.

— Алистър. Вече си мислех, че сте ни забравили. — Данте Лейтън протегна ръка за поздрав и видя как Алистър и Реа побързаха да се пуснат. Не му убягна и виновният поглед на някогашния му помощник. Но той отдавна знаеше, че Алистър Марлоу е влюбен в Реа.

— Капитане, колко се радвам да ви видя жив и здрав. Аз...

— Не „капитане“. Забравихте ли, че вече съм почтен джентълмен с достойна титла? — Данте обви с ръка талията на жена си.

— В моите очи винаги сте бил почтен и достоен мъж, милорд, все едно каква титла носите — отговори сериозно Алистър.

— За приятелите не съм „милорд“. Запомнете това — заповяда Данте и гласът му напомни на Алистър борда на „Морския дракон“. — Освен това помня, че ме сметнахте за достатъчно почтен, за да ухажвам Реа. Тъй като вече сте също така достоен като мен, да не би да храните мисълта, че ще завоювате благородноположението на дамата? — попита с усмивка той.

— Моля ти се, Данте — засмя се Реа, но тайно се запита какво ли му е станало.

Алистър погледна нервно бившия си капитан. Твърде често беше виждал искрите в присвитите сиви очи, за да не разпознае недвусмисленото предупреждение.

— Може ли човек да не се влюби в такава прекрасна дама? — отговори смело той. — Но откакто тя е обвързана, не ми остава нищо друго, освен да съчинявам прочувствени любовни стихове и да плача от отчаяние — пошегува се Алистър.

— Имам дяволско щастие, нали? — изсмя се Данте.

— Така е, капитане — въздъхна с облекчение Алистър. — Мога ли да изразя своите най-дълбоки и искрени благопожелания по случай раждането на сина ви? Научих за това в Лондон. Боя се, че слуховете за капитана на „Морския дракон“ все още вълнуват хората там. — Той почервеня от свян, като си припомни някои от най-злобните забележки, които бе чул.

— Благодаря ви, Алистър — отговори тихо Данте. Погледът му срещна този на Реа и отрази необикновената гордост, която бе изпитал, когато видя за първи път сина си.

— Трябва да призная, че се изненадах. Нямах представа за това — продължи Алистър и отмести поглед от Данте към Реа.

— Надявам се, защото самият аз научих радостната вест едва в Лондон.

— Ако екипажът беше узнал, отпътуването щеше да се забави с безброй наздравници — засмя се Алистър.

— Значи сте били скоро в Лондон?

Алистър кимна. Данте все още изпитваше тъга, че екипажът му е разпуснат.

— Всички ли се разотидоха? — поиска да узнае той.

— Доколкото знам, да. Срегнах само Кобс. Тъкмо се беше върнал от Норфолк, където си купил имение. Смяташе да опразни всички лондонски магазини. Само най-доброто за богатия земевладелец, заяви ми той и поръча по няколко питиета за цялата кръчма.

— Щом сме заговорили за това, сигурно сте жаден и уморен — намеси се бързо Реа. — Задържахме ви твърде дълго и отнехме много от времето ви. — Не й убягна замисленото изражение на Данте, когато разпитваше за екипажа. Тя се запита дали не би предпочел сега да е на палубата на кораба си, поне някъде дълбоко в сърцето си.

— Наистина, малко съм уморен. А и не бих желал да се явя пред изисканото общество, без да съм сменил прашните си дрехи. Надявам се, че каретата, която наех, няма да ме накара да я чакам дълго. Тръгнах напред с коня си. Боя се, че съм бил твърде дълго в морето, и сега не ми се качва в карета. Ужасявам се от тесни затворени помещения. Освен това, нямаше да понеса непрекъснатото бърбене на пажа си. Наех го в Лондон. Или по-точно казано: Бъртън се принизи дотам, че да стане мой паж. Никога не бях срещал по-високомерен и по-недоволен човек от него. Сигурно ще получи пристъп на ярост, като види ботушите ми — въздъхна Алистър.

— Идвате направо от Лондон? — попита Реа Клер. — Мислех си, че сте били на юг при семейството си.

Алистър Марлоу се почувства неловко.

— Скоро след заминаването ви от Лондон, капитане, аз също се прибрах у дома. За съжаление това не беше истинският ми дом. Брат ми е господарят там, освен това има жена и седем деца. Чувствах се като чужденец. И се боя, че той не е променил мнението си за мен, след всичките тези години. Родителите ми починаха отдавна, още преди да потегля с вас. Така че там не ме задържа нищо, освен спомените.

Реа го погледна съчувствено, припомнила си как си мечтаеше да се прибере в къщи. Но докато той бе кръстосвал моретата, времето следваше своя ход.

— Много съжалявам, Алистър — прошепна тя и докосна ръката му.

— Грешката беше моя. Повярвах, че ще ме посрещнат с добре дошъл, защото се връщам като богат човек. Но те имат своя собствен живот и аз отдавна не съм част от него.

Реа вдигна очи към Данте. Той стоеше неподвижен, гордо изправен, но тя не можеше да не си зададе въпроса какво посрещане го очакваше в Мердрако след толкова години...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Богато украсените огледала с позлатени рамки, които красяха белите стени на голямата бална зала на Кемъри, блещукаха като хиляди уловени слънца. Високо поставените картини бяха осветени от полилеите, по които сякаш искряха стотици звезди. Откъм галерията долиташе мелодична камерна музика и се смесваше с веселите разговори на гостите.

Алистър Марлоу беше възхитен от обстановката не по-малко от останалите присъстващи. Никога преди това не бе виждал толкова елегантни хора, събрани в едно помещение. Той отпи глътка вино от високата чаша и се огледа.

През изминалия час непрекъснато се съобщаваха имена на новопристигащи гости. Алистър знаеше, че ще бъде истински късмет да запомни до края на вечерта поне някои от титлите и имената, които майордомът обявяваше с пълен глас от мястото си до вратата.

Развеселеният му поглед се спря на малката група, събрала се точно до двукрилата врата. Каква забележителна двойка бяха дукът и дукесата на Кемъри! Дукесата носеше рокля от яркочервено копринено кадифе, а черната ѝ коса не беше напудрена — по примера на кралицата. Къдриците ѝ се спускаха на меки вълни, украсени с перли. На шията ѝ искреше прекрасно колие от перли и рубини. Топлината му все пак не можеше да затъмни сърдечната усмивка, която озаряваше благородните черти на дамата.

Когато огледа дука, Алистър си каза, че споменът не го е излъгал. Сериозният джентълмен беше олицетворение на властен патриарх. Може би дори нещо повече. Облечен в италианска коприна, избродирана с цветна шарка, той беше съвършен образ на съвършен джентълмен с титла и име.

Бившият помощник-капитан на „Морския дракон“ не можа да не се усмихне, когато погледът му се премести върху респектиращата фигура на капитана. Този джентълмен излъчваше такъв чар, че някои

от гостите, които бяха очаквали недодялан пират, със сигурност останаха разочаровани.

Алистър Марлоу дори не забеляза внимателния прислужник, който смени празната му чаша с пълна, защото погледът му беше заплепен от прекрасното видение до Данте Лейтън, което блестеше цялото в злато. Внезапно младежът си припомни думите на капитана, казани преди много време, и призна пред себе си, че този човек наистина има дяволски късмет. Лейди Реа Клер беше най-вълнуващата и най-красивата дама в цялата зала.

Беше облечена в рокля от златна коприна и дантела; в златната ѝ коса искряха диаманти и тя беше по-красива от всяка жена, за която бе мечтал Алистър. Но тази принадлежеше на Данте Лейтън.

Алистър въздъхна. Дали някога и той щеше да преживее подобно щастие? Погледът му се спря с тъга върху златното видение, после се отмести към пристигащите гости. Позна сър Франсис Доминик, който беше одрал кожата на баща си. Приятен млад мъж, отличаващ се отсега с гордостта и дързостта, присъщи на истинските аристократи.

Зад лорд Франсис чакаха сър Терънс Флетчър и жена му лейди Мери. Тя изглеждаше невзрачна в небесносинята копринена рокля, но това беше само докато човек се вгледаше в забележителните ѝ сиви очи. Алистър бе обхванат от странно чувство. Стори му се, че лейди Мери е прозряла най-интимната му същност. Зад сър Терънс и лейди Мери чакаха трима приятни млади мъже, които му бяха представени като братята Флетчър.

Алистър Марлоу огледа залата, спря поглед тук и там, върху някои от по-интересните дами, но когато забеляза едрата млада жена в бледорозова рокля и огромно ветрило в ръка, той побърза да се прикрие зад група гости, надявайки се да остане невидим. За първи път почувства благодарност, че няма титла, която би привлякла вниманието ѝ върху него. Предупреждението да се пази от Каролайн Уинтърс беше дошло твърде късно. Злощастните часове, които бе прекарал в компанията ѝ заедно с Данте Лейтън, не можеха да се изтрият от спомените му.

Още една пълна чаша с вино, и Алистър Марлоу започна да се наслаждава на празненството. Той кимна учтиво на една обсипана с бижута дама, която умело скри изкусителната си усмивка зад ветрило

от пера, и тъкмо понечи да ѝ се представи, когато майордомът произнесе кошмарното име:

— Сър Майлс Сандбърн!

Алистър Марлоу се обърна като ужилен и забрави дамата. Цялото му внимание се насочи към Данте Лейтън, който бе замръзнал на мястото си. Данте стоеше срещу човека, когото мразеше с цялото си сърце от петнадесет години насам и комуто се бе заклел да отмъсти след завръщането си в Англия.

— Прощавайте, сър, това наистина ли е сър Майлс Сандбърн от Улфингулд Аби, Девъншир? — попита Алистър Марлоу едрият, внушителен джентълмен, който стоеше до него.

Непознатият изгледа с пренебрежение нахалния парвеню, който се осмеляваше да прекъсва разговора му. Но когато установи, че шивачът на момъка е свършил отлична работа и по панталоните му няма дори една гънчица, той благосклонно отговори:

— Така е и трябва да призная, че съм изненадан да го видя тук. Между сър Майлс и лорд Джакоби цари вражда. Но може и да са заровили секирата на войната — добави с уморена въздишка той.

— Най-вероятно в гърба на противника — промърмори Алистър Марлоу и се оттегли, без да се поклони. За съжаление се озова близо до едрата дама в розово и чу пронизителния ѝ крясък:

— Ето ви и вас, Уесли!

С чувство за нарастваща тревога, което не го бе обземало от последната морска битка насам, Алистър Марлоу забърза към капитана си.

Реа Клер нямаше представа каква буря се надига. За нея сър Майлс Сандбърн беше обикновен гост. Ала името очевидно напомни нещо на Люсиен Доминик, защото дукът хвърли бърз поглед към побелялото лице на зетя си, преди да се обърне към джентълмена, застанал пред него.

— Ваша Светлост. — Сър Майлс Сандбърн говореше изискано. Веднага правеше впечатление изключително добрият му външен вид. Макар че беше поне петдесетгодишен, изглеждаше като младеж. Излъчването му беше изключително чувствено.

— Сър Майлс — отговори учтиво дукът, опитвайки се да подреди мислите си.

Сандбърн беше облечен изцяло в черно копринено кадифе. Белите дантелени маншети и яка създаваха забележителен контраст с тъмното му лице. Той беше олицетворение на елегантност и чар. С почти женствен жест вдигна парфюмираната кърпичка до устните си. Погледът на тъмните очи, когато се обърна към Сабрина Доминик, беше благосклонен и чувствен.

— Ваша Светлост — промълви тихо той. Очите му сякаш милваха меката закръгленост на деколтето ѝ. — Както винаги ми липсват думи да опиша впечатлението, което прави несравнимата ви красота. — Той се поклони дълбоко и докосна с топли устни ръката ѝ в тънка ръкавица.

— Е, все пак не сте загубили напълно дар слово, сър Майлс — отговори дукесата с тънка усмивка. Тя не харесваше особено сър Майлс, защото предполагаше, че зад красивата фасада се крие празнота и неискреност. Ала чарът му омагьосваше хората и с отношението си към него дукесата се причисляваше към малцинството.

Макар че около сър Майлс непрекъснато се носеха слухове за корупция и морална разпуснатост, досега нищо не беше доказано. Даже ако имаше истина в тях, много малко хора биха му затворили вратите си, защото не беше особено умно да настроиш срещу себе си човек, разполагащ с такава власт.

— Не само красива, но и умна — отговори със загадъчна усмивка сър Майлс. — Все още усещам непреодолима завист към голямото щастие на дука, който ви отвлече от Лондон, преди да имам шанса да се доближа до вас. Гарантирам ви, това нямаше да се случи, ако ви бях видял по-рано.

— Вие май ме подценявате, сър Майлс — намеси се хладно дукът, който лесно губеше търпение, когато друг мъж ухажваше жена му.

Люсиен Доминик забеляза израз на недоволство, дори на омраза в очите на сър Майлс, който беше отминал Сабрина и се приближаваше към Данте Лейтън.

Двамата мъже бяха еднакви на ръст и се гледаха право в очите. Каквито и мисли да минаваха през главите им, по неподвижните лица бе изписано пълно равнодушие. Никой от двамата не се раздвижи, нито примигна; сякаш дори не дишаха.

Реа поглеждаше загрижено ту единия, ту другия. Какво ставаше тук? Само няколко пъти бе виждала този жесток, безмилостен израз в очите на Данте, и то когато говореше за мъжа, измамил го на младини. Очите на Реа се разшириха от почуда. Сигурно този мъж беше сър Майлс!

— Я виж ти, я виж ти кой бил тук — промърмори с меденосладък сарказъм сър Майлс, докато презрителният му поглед измерваше от глава до пети противника. — Питам се дали не са верни думите на Шекспир, че и най-малкият червей продължава да се извива, докато не го настъпят — продължи подигравателно той.

Данте Лейтън се усмихна с необичайна, твърда и студена усмивка.

— Това може да каже само времето, сър Майлс, а времето е нещо, от което имам в излишък. А как стои въпросът с вас, сър Майлс? — В гласа на Данте прозвуча достатъчно съмнение, за да накара слушателите да повярват, че сър Майлс вече е на смъртно легло.

Усмивката на Сандбърн стана напрегната и Люсиен Доминик забеляза изненадата по лицето на възрастния мъж, застанал срещу зетя му. Вероятно сър Майлс не беше очаквал да се озове срещу такъв достоен противник. Тази вечер той видя в лицето на Данте мъж, с който надали щеше да се справи толкова лесно както с някогашния младеж.

— Ах, да, някои неща не се променят никога, нали? — попита с шеговит тон сър Майлс. — Когато пристигнах в Лондон, чух какви ли не истории за Данте Лейтън, маркиз Джакоби — или, както по-често го наричаха, капитана на „Морския дракон“. Не се изненадах да науча за нечестния ви занаят. Открай време сте търсили риска, независимо дали в хазарта или в престъплението. Боя се, че името ви е винаги опетнено — предрече с добре премерена въздишка сър Майлс. Забележката му беше отправена по-скоро към дука и дукесата, които трябваше да бъдат известени за несполучливия избор на зет. — Разказахте ли на семейство Доминик всичко за тъмното си минало?

— Ако намеквате за клеветническото обвинение в убийство, то мога да ви уверя, че знаем всичко за миналото на Данте. — Реа говореше сдържано, но гласът ѝ трепереше от гняв. Тя не можеше да разбере как Данте успява да запази самообладание.

— Ах, лейди Реа Клер, колко сте красива — отговори сър Майлс и тъмните му очи я изгледаха пронизващо. — Беше ужасно да чуя, че са ви отвлекли. Колко е необикновено, че попаднахте на човек като Данте. — Той се изсмя тихо и изгледа красивата двойка. — От трън, та на глог, нали? Във всеки случай, приемоте моите съчувствия.

— Запазете ги за себе си, сър Майлс — отговори Реа. — Аз обичам съпруга си.

— Колко благородно от ваша страна. Все пак трябва да пазим лицето си, нали? — попита със съжалителен поглед сър Майлс. — Съмнявам се, че сте имали избор, поне доколкото познавам Данте. О... Доколкото чух, скоро сте станала майка? Да, да, както вече казах, някои неща не се променят.

Данте Лейтън остана невъзмутим при тази хаплива забележка.

— Нещо все пак се е променило, сър Майлс. Би трябвало да запомните това — отговори тихо той и спокойният му, самоуверен тон стресна сър Майлс.

Тъмните очи се присвиха и той нервно поднесе към устните си напарфюмираната кърпичка.

— Така ли?

— Скоро ще имате възможност да се уверите — прибави все така спокойно Данте и хвърли съжалителен поглед към противника си.

— Очевидно сте уверен в себе си, Данте. Чух за голямото ви богатство, но бъдете наясно, че въпреки парите, с които разполагате, някои неща ще останат завинаги непостижими за вас — напомни му сър Майлс.

— Може би — отговори равнодушно Данте. — Но може би аз вече имам всичко, което желая, или вие не сте достатъчно добре осведомен за фактите, както си мислите, сър Майлс.

Възрастният джентълмен замълча, опитвайки се да разгадае забележката на Данте. Той криеше нещо и внезапно почувства, че Данте знае какво е то.

Устните на сър Майлс потръпнаха и той изгледа доведения си син с присвити, мрачни очи.

— Сигурно ще се върнете в Мердрако?

— Разбира се. Аз все още съм негов господар — отговори спокойно Данте, сякаш се наслаждаваше на уменията си да разгневи

сър Майлс. — Така както от столетия насам Лейтънови са господари на Мердрако.

Ала сър Сандбърн не реагира така, както беше очаквал Данте. Очите му станаха бдителни, а в ъгълчетата на устните му заигра усмивка. Данте усети как в сърцето му се надига лошо предчувствие.

— Отдавна не сте били в Мердрако. И както вече ви предупредих, много, много неща са се променили след бягството ви. Ако бяхте останали, вместо да се проявите като страхливец, може би щяхме да успеем да уредим проблема. Но така, както стояха нещата — допълни подигравателно той, — аз се видях принуден да разпродам земите, които принадлежаха към Мердрако. Имението вече не е това, което беше. И не съществува възможност да изкупите обратно земите си. Даже ако все още ги владеех аз, да не мислите, че щях да ви ги отстъпя! Съжалявам ви, искрено ви съжалявам. Може би все още сте господар на замъка Мердрако, но никога няма да достигнете величието на прадедите си, защото нямате земя. Имате само замъка, там, високо на хълма. Чудесно място за мечти, нали?

Само че сър Майлс беше подценил противника си. Мъжът насреща му вече не беше необузданият момък, който някога избяга от Англия. Той беше станал истински мъж, този капитан на „Морския дракон“, и през изминалите петнадесет години бе видял достатъчно страшни неща, за да се изплаши сега от сър Майлс.

Данте Лейтън се усмихна и екипажът му щеше да знае, че това не е добър знак.

— Тази нощ все още няма да ви убия, Майлс — заяви открито той и унижи мъжа насреща си, като пренебрегна титлата му. — Искам да изтърпите същите мъчения, които причинихте на мен със злобата си. Ще гледам с удоволствие как светът ви рухва. И едва когато ме помолите, ще сложа край на мъките ви.

Беше трудно да се каже кой остана по-изненадан, Реа или родителите ѝ. Но сър Майлс съзнаваше напълно размерите на Дантевата омраза, помнеше и греховете, които беше извършил спрямо младия мъж. Той усети нарастваща тревога, слушайки спокойно изговаряните слова.

Пристигането на нов гост сложи край на сблъсъка. С леко кимване към дука и дукесата сър Майлс изчезна в множеството.

— Какъв ужасен човек! — Реа едва си поемаше въздух, но посрещна с усмивка двойката, която им бе представена. После облекчено въздъхна. — Това ли е настойникът ти? — попита невярващо тя.

— Да — отговори Данте и острите му очи затърсиха в тълпата.

— Как стана така, че той управляваше наследството ти? — продължи с въпросите тя.

Данте се усмихна.

— Е, това не е толкова чудно. Той е моят втори баща.

Първите виолетови сенки се открииха върху небето на изток, когато Данте Лейтън влезе в частния салон на дукеса Кемъри. Той прекоси помещението и замислено спря пред един от големите прозорци. Реа, която седеше с родителите си пред буйния огън, нямаше защо да вижда лицето му, за да знае за какво мисли съпругът ѝ. Внезапно младата жена осъзна, че се бяха забавили твърде много. Вече не биваше да отлагат.

— Кога желаеш да потеглим за Мердрако? — попита тя.

Данте се завъртя изненадано.

— Аз...

— Моля те, Данте, недей. Разбирам те — отговори Реа. Знаеше, че от месеци насам мъжът ѝ копнее за родното си място и стои в Кемъри само от внимание към нея и родителите ѝ. Е, нямаше да стигне много далеч със счупения си крак и със сигурност щеше да остане до раждането на детето. Но сега беше дошло времето да тръгнат.

Реа знаеше, че родителите ѝ я разбират.

— Той тръгна за Девъншир — промълви Данте, без да стана нужда да обяснява за кого говори.

— Съжалявам за тази вечер, Данте — извини се дукесата, разтревожена, че зет ѝ може да помисли, че семейството нарочно е уредило тази злокобна среща. — Нямах представа за враждата между теб и сър Майлс.

Дукът изненада всички присъстващи, като се включи в извинението:

— Бях забравил случилото се, но дори и да помнех, списъкът на гостите бе изготвен от секретаря ми, не от мен. Освен това на

празненствата ни се появяват все едни и същи хора. Сър Майлс можеше просто да придружи някой от гостите.

— Не съм проверявала списъка години наред. Само понякога съм допълвала едно-две имена — призна дукесата. — Вярвате ли ни?

— Изобщо не ви обвинявам. Рано или късно тази среща щеше да се състои. Струва ми се, че Майлс я чакаше с нетърпение. Трябваше да ми каже, че не съм добре дошъл в Мердрако.

— Въпреки това ми се струва, че срещата не мина точно според очакванията му — установи делово дукесата. — Той не очакваше да види сър Данте Лейтън. Очевидно сте се променили много.

— Така е. И този път няма да му позволя да ме изгони от Мердрако. — Очите на Данте се присвиха в тесни ивици, сякаш вече виждаха унищожаването на стария му враг.

Лейди Мери Флетчър се събуди с писък. С лудо биешо сърце тя се опита да си проправи път през мрака, който я обгръщаше. Но дори когато отвори очи, около нея нямаше нищо, освен мрак, макар да усещаше студената влага на пещерата. Някъде далеч ревеше бурното море, предизвиквано отново и отново от бушуващия вятър.

Лейди Мери тихо изплака. Тя придърпа завивката и скри лице в буйната си червена коса, разпиляна по възглавницата.

— О, мили боже — прошепна тя, — пази я!

Всичко щеше да стане така, както го бе видяла в съня си. Но не можеше да стори нищо, за да го спре. Нямаше нужда да бъде в салона на Сабрина, за да знае, че Реа Клер и Данте ще напуснат Кемъри. И нямаше нужда да отиде в Мердрако, за да види тъмните кули, които се открояваха в развиделяващото се небе.

Издание:

Лори Макбейн. Мрак преди зората. Книга първа

ИК „Ирис“, София, 1995

Редактор: Правда Панова

Коректор: Виолета Иванова

ISBN: 954-445-024-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.